

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

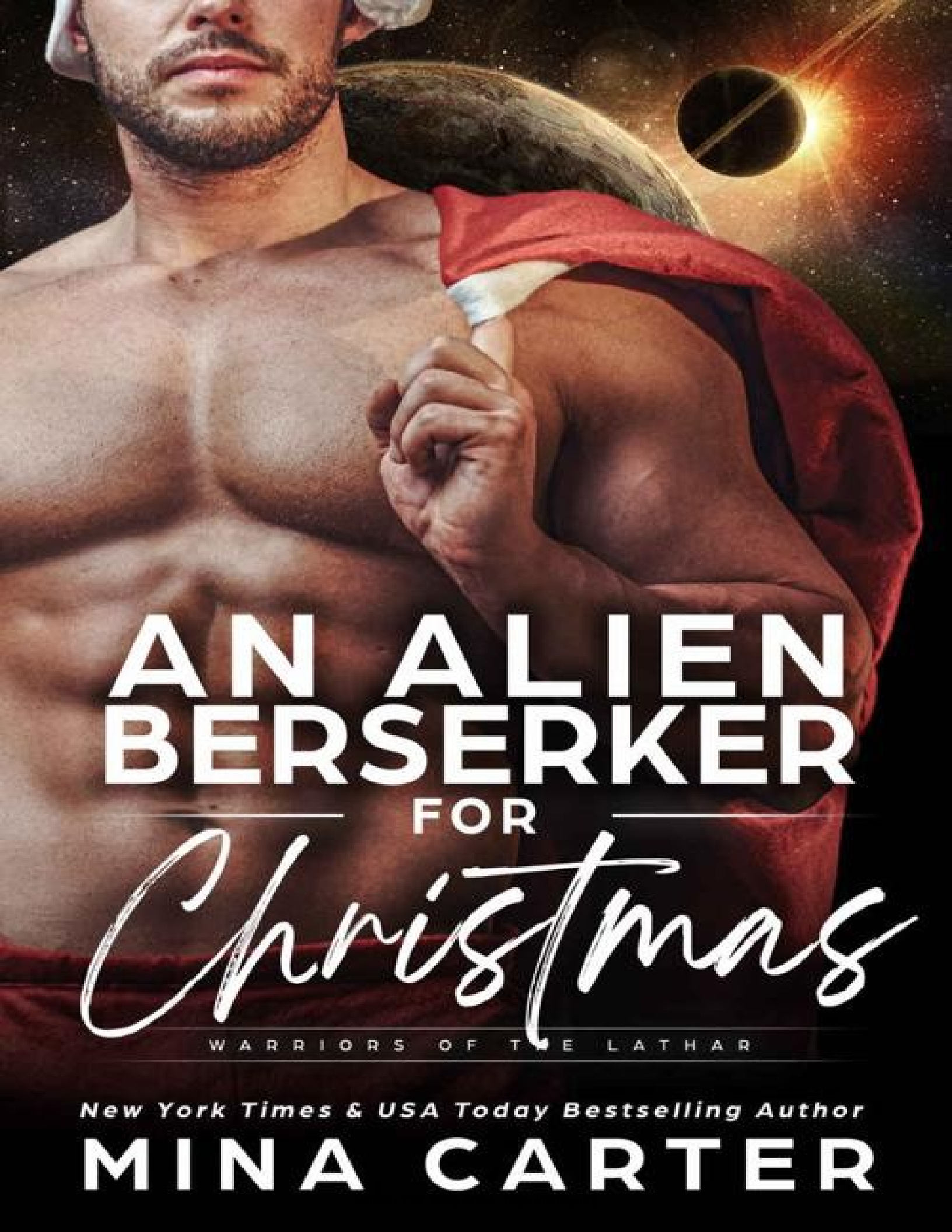
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN ALIEN BERSERKER

FOR

Christmas

WARRIORS OF THE LATHAR

New York Times & USA Today Bestselling Author

MINA CARTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NOEL İÇİN BİR UZAYLI BERSERKER

LATHAR SAVAŞÇILARI

MINA CARTER

NEW YORK TIMES & USA TODAY EN ÇOK SATAN YAZAR

Copyright© 2022 by Mina Carter

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Sonsöz

Yazar Hakkında

PROLOGUE

H küçük güzel insan gidiyordu.

Izaea'lı K'laus güç alanının kendi tarafında durdu ve istasyonun baş şifacısı onunla konuşurken suratını astı. Güç alanındaki gizlilik ayarından görememesi gerekiyordu ama görebiliyordu. Görsel adaptasyonları imparatorluk Lathar'ının alışık olduğundan farklıydı ve şifa personeli bunu henüz fark etmemişti. Bu da ona boş zamanlarında küçük insanı inceleme fırsatı vermişti...

Getirildiğinde yüzü hareketsizdi; çocukken baktığı ve aralarında seyahat edeceği günün hayalini kurduğu yıldızlar gibi mükemmel ama uzak bir güzellik. Çünkü o zamanlar bir imparatorluk savaşçısı olarak eğitim almaya hak kazanacağından hiç şüphesi yoktu. Bu onun kaderiydi... doğuştan gelen hakkıydı.

Ta ki teste tabi tutulduğu ve tüm hayallerinin kulaklarının dibine çöktüğü güne kadar. *Izaean* mutasyonu testi pozitif çıkmıştı, yani onun için imparatorluk eğitimi olmayacaktı.

Bunun yerine *Parac'Norr*'a gönderilmiş ve her geçen yıl kan öfkesi daha da derinleşmiş ve kontrol edilemez hale gelmişti. O kadar kötüydü ki, onu buraya getiren olayı hatırlamıyordu, öfkesinin neden normal bir *Izaean*'dan bile daha az kontrol edilebilir olduğunu anlamaya çalışan üst düzey şifacılar tarafından dürtölüp dürtükleniyordu. Neden kendi kardeşlerine saldırdığını ve zarar verdiğini...

Başını sallayarak bu düşünceleri bir kenara bıraktı ve onun yerine dikkatle şifacıyı dinleyen narin, küçük insan dişiye odaklandı.

Onu getirdiklerinde canlıdan çok ölüydü. Getirdikleri anda, onu gördüğü anda, içindeki her şey sıfırlanmıştı. Pusula iğnesinin gerçek kuzeyi göstermesi gibi ona sarılmıştı.

Ve şimdi gidiyordu...

"Hayııır!" diye kükredi. Onun kendisinden uzaklaşmasını, tıbbi bölmelerin ortasına doğru ilerlemesini ve çift kapıdan çıkmasını izlemek zorunda kaldığı için kendini güç alanına attı.

Kükredi ve güç alanına vurarak ona ulaşmaya çalıştı. Onu takip çalışıyordu. Ama işe yaramıyordu, alan boyun eğmiyordu. Sonunda duvardan aşağı kayd, bakışları kızın çıktığı kapıya sabitlenmişti, gözleri parlıyordu ve odaklanmıştı.

Ne kadar sürdüğü önemli değildi.

Kaçacaktı.

Onu bulacaktı.

Onu *kendi kızı* yapacaktı.

"W Faulkner Gen-Mod'a hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Resepsiyon görevlisinin parlak ve neşeli karşılaşması Holly Walters'ın son sinirini bozdu. Yoldan çıkmış tekerlekli çantasını durdurmak için çekti. Ya da duracaktı ama çantanın başka fikirleri vardı. Daha önce mükemmel bir şekilde hareket eden tekerleği sola doğru savruldu ve çantanın bacağına arkasına çarpmasına neden oldu. Dudakları ince bir çizgi halinde sıkışmış, kâğıttan bir seyahat kupası kahve ile hokkabazlık yapıyor ve gözlerinde hiçbir tanıma olmadan ona bakan kabarcıklı sarışına bakarken üzerine dökmemeye çalışıyordu.

Harika. O yeniydi. Bir tane daha. Maggie olmalı. Dean "şirketin yüzü" olarak sadece parlak ve genç olanları tercih ederdi. Resepsiyonistler söz konusu olduğunda yirmili yaşların ortalarıydı.

"Merhaba," dedi yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak. "Ben Holly Walters, buradaki baş gen-mod bekçilerinden biriyim. Ben... güvenlik kartımı kaybettim-"

Onu kaybetmemişti. Onu da yemeye oldukça niyetli olan vahşi, insan yiyen bir kaplan tarafından yenmişti.

"Ah, doğru!" Kızın gözleri büyüdü. "Çok özür dilerim. Sizi bugün beklemiyorduk! İzin verin size yeni bir hesap çıkartayım."

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum." Gülümsedi ve kız geniş alanın diğer ucunda meşgul olurken bir dirseğini şık, metal tezgâha yasladı. Döndü ve büyük fuayeye baktı. Her yer metal ve kromdu, başının üzerinde asılı duran devasa ekranlarda gösterişli hayvan resimleri vardı. Arka planda güven verici, otoriter bir erkek sesi şirketin geçmişini açıklıyordu.

Faulkner Gen-Mod, ana şirketi Faulkner Industries ile birlikte, koruma konusuna büyük önem vererek, daha önce nesli tükenmiş türlerin genetiği değiştirilmiş popülasyonlarını kendi doğal ekosistemlerine başarılı bir şekilde yeniden kazandırmıştır. Koruma konusundaki bu odaklanma...

Bla bla bla. Halkla ilişkilere kulaklarını tıkadı. Evet, Faulkner Gen-Mod görünüşte tertemizdi ama CEO'su Dean tamamen kâra odaklanmıştı. Koruma konusu sadece bir konuydu. Şirketin çabalarının çoğu zengin müşteriler için gen-modlu hayvanlar sağlamaya yönelikti. Çok zengin müşteriler başka hiçbir yerde bulamayacakları hayvanlar için çok para ödemeye hazırdı.

Savanadan bir görüntüye geçildiğinde ve tanıdık turuncu, beyaz ve siyah çizgili bir yüz görüldüğünde ekrandan uzaklaştı.

Attila. Gözlerini kapadı ve nefes aldı, devasa bir kedi bedeninin altında sıkışıp kaldığı anları görmezden geldi. Ölümcül dişlerin beyazlığı. Eti yırtılıp parçalanırken duyduğu sıcak acı. Kan. Her yerde kan.

Düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışarak yutkundu. Attila özel bir durumdu. İnsan yakın bir seviyeye yükseltilmişti, o zamanlar bunun bir hata olduğunu savunmuştu - büyük bir hata. Kaplanlar doğal zekâya sahip yırtıcı hayvanlardı... Bunu artırmak, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Saldırı onun suçu değildi. Oyuna getirilmişti. Bunu biliyordu. Ama-

"Bayan Walters," dedi resepsiyon görevlisi arkasından.

"Hesabınız?" "Doktor Walters," o cevap verdi otomatik olarak olarak o döndü.

"teşekkür ederim."

Tabelaya uzandı ama kız onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Ben... kimsenin seni beklediğini sanmıyorum," dedi kız, yüzünde bir Yüzünde kararsızlık vardı.

Holly öne doğru uzandı ve kızın parmaklarından sekmeyi aldı. "Sorun değil. Ben ofisime gidip araştırmamı kontrol edeceğim."

Ödülü elinde, yeni güvenlik fişiyle asansörlere doğru ilerlerken içini çekti. Dean'ın kız arkadaşı... kol şekeri... her neyse, "yaşlanmamış" olması bir mucizeydi. Saldırıdan sonra Dean onu ziyaret bile etmemişken nasıl sevgili sayılabilirlerdi ki?

Başını sallayarak asansörle yukarı çıkarken kahvesini yudumladı ve tüm yönetici ofislerinin bulunduğu en üst kata çıktı. Dış kapılardan hızla geçerek Dean'in asistanı Sophie'nin şaşkın bakışlarına gülümsedi ve erkek arkadaşının ofisine doğru ilerledi.

Söz konusu adam pencerenin yanında durmuş, telsizini kulağına dayamıştı. Yüzünde sinirli bir ifadeyle döndü ve onu görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kendine gelmesi uzun sürmedi.

İletişim ünitesini bir eliyle kapatarak ona baktı. "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Omuz silkerek yüzünü buruşturdu ve ofis boyunca yürüdü, çantasını ağır bir dolabın yanına park etti ve kışını dolaba yasladı.

Kollarını kavuşturmuş, Dean'in aramasını bitirmesini beklerken kahvesini yudumluyordu. Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. En azından "çıkıyor muyuz" gibi bir konuşmayı hiç yapmamışlardı.

Her şey resmi ona eşlik etmesiyle başlamıştı ve bir şekilde herkes bir ilişki içinde olduklarını düşünmüştü... hatta onlar bile. Hâlâ kendi evi vardı ama çoğu zaman onun çatı katında kalıyordu.

En azından bir uzaylı hastanesinde olmadığı zamanlarda öyleydi. Bu onun aklını başına getirmişti. İşleri bitmişti. Bitmişti. Ölüm döşeğindeyken onu ziyaret etme zahmetine katlanamayacaksa, ellerinde ne vardı ki?

Hiçbir şeyleri yoktu. Hiçbir şeyleri yoktu.

İçini çekti ve adam konuşmasını bitirirken elindeki boş kahve fincanını çöpe attı.

"Canım! Seni gördüğüme çok sevindim!"

Aralarındaki mesafeyi kapatırken genişçe gülümsedi. Kadın yana doğru eğildi ve adamın dudaklarına kondurmaya çalıştığı öpücük yerine havadan öpücüklere yöneldi.

Çok pahalı plastik cerrahlar tarafından o şekilde tutulan yakışıklı yüzünde kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Sorun nedir, bebeğim? Zor bir yolculuk mu?"

Gözlerini kırıştırdı. O *kadar* kalın kafalı olamazdı, mi? Ama bahsettikleri kişi üçüncü Dean James Faulkner'dı. Yüce krediye tapan.

"Sorun nedir? Tanrım, bilmiyorum Dean," diye karşılık verdi. "Zor bir yolculuktu... Tırnağımı kırabilirdim... Neredeyse

senin lanet olası evcil hayvan projen kaplan! Ve tüm üstüne, *erkek arkadaşım...*"

Havadan alıntı yaptı. "Beni ziyaret etme zahmetine bile girmedim." Rahatsız görünüyordu.

"Böyle modası geçmiş ve ayrıcalıklı terimler kullanmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun Hols," dedi alaycı bir tavırla.

Oh, tamam... söylediği her şeyden çok onun kendisine erkek arkadaşım demesinden rahatsız olmuştu.

"Ve ayrıca," diye ekledi, bu azgın çöplük ateşine daha fazla yakıt atarak. "Bu, 10-C deneğinin kusurlu olduğuna dair bir suç itirafı olurdu. Tabii oraya çıkabiliysem. O uzaylılar-"

"Ailenin ziyaretinden çok mutlu oluruz," diye kesti. "Yaralarımın ciddiyeti göz önüne alındığında. Neredeyse *ölmek* üzere olduğum gerçeği gibi."

Bu konudan bu kadar bağımsız bir şekilde bahsetmek işleri kolaylaştırıyordu. Sanki hastane yatağında, ölümün kapısında, ziyaretçisi olmadan yatan kendisi değilmiş gibi. Birden kendini üzgün hissetti. Dean onun tek ailesiydi. Babası yıllar önce ölmüştü ve o zamandan beri sadece kendisi ve işi vardı. Dean'e kadar. Evet, şey... eğer yanındaki yatakta yatan tuhaf, öfkeli uzaylı olmasaydı, iyileşirken hiç arkadaşı olmayacaktı. Gerçi pek bir şey hatırlamıyordu. Çoğunu uyuyarak geçirmişti.

Ama yine de erkek arkadaşı için iyi olurdu... Hayır, o öyle biri değildi, diye karar verdi aniden. Neredeyse *ölmek* üzereyken onu ziyaret etme zahmetine katlanamadıysa, bu ilişkiyle işi bitmişti.

"Yani... işimiz bitti," dedi, kalbinin göğsünde çarpmadığını görünce. Bunun yerine, bir tamamlanmışlık duygusu hissetti... *doğruluk* duygusu. "Ve ben döndüm. Eyere geri dönmek istiyorum. Sırada ne var?"

Tek kaşını kaldırarak ona baktı ve dünyanın uzak köşelerindeki projeleri hayal etti. Uzak bir yerde, tercihen ofisten oldukça uzakta, kendine zaman ayırabileceği ve ondan uzak kalabileceği bir yerde.

Dean donakaldı, yüzünde suçlu bir ifade belirdi.

"Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Şey... sorun da bu Hols. Biz, senin geri dönmeyeceğini düşündük ve yeni bir baş bilim insanı işe aldık," dedi yüzünü buruşturarak. "Senin için hiçbir şeyim yok. *Bir iş var...*"

"Yeni bir baş bilim adamı! Buna inanamıyorum..." Tren tatil köyü istasyonunda durduğunda Holly mırıldandı. Ofisten ayrılıp doğrudan yeni görev yerine gitmek üzere trene bindiğinden beri öfkesi dinmek bilmiyordu. Ne de olsa eve dönmenin bir anlamı yoktu.

Sophie, Dean'in yaralandığında dairesinin ve eşyalarının depoya kaldırılmasını emrettiği sevindirici haberiyle peşinden koşana kadar bunu yapacaktı. Görünüşe göre kimse onun hayatta kalmasını beklemiyordu.

Yani bir erkek arkadaşı ve kalacak bir yeri yoktu.

Bavulunu baş üstü rafından indirirken dudaklarını büzdü. Kimsenin onun böyle bir saldırıdan sağ çıkmasını beklememesi tamamen anlaşılabilir bir durumdu ve uzaylı sağlık ekibi olmasaydı hayatta kalamazdı. Onların yetenekleri insanlığın o kadar ilerisindeydi ki, Attila'yla olan mücadelesinden dolayı bir yara izi bile yoktu. Ama sorun yara izleri ya da bunların olmaması değildi. Asıl canını yakan, Dean'in hayatına bu kadar çabuk devam etmiş olmasıydı. Bu onun doğru kararı verdiğini pekiştiriyordu. Ondan ayrılmasına bir şey söylememiştii bile.

"Cidden, daha iki hafta bile olmadı," dedi içinden, birinci sınıftan inen yolcuların yavaş hareket eden kuyruğuna katılırken.

En azından bunu karşılamıştı... tüm görevlerine her zaman birinci sınıfta gitmişti ama uygunsuz bir şekilde ölmemiş personel için protokolün ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, alışık olduğundan tamamen farklı bir şey olabileceğiydi.

Derin bir nefes alarak gülümsemeyi başardı ve onları uğurlayan görevliye küçük bir teşekkür . Boktan bir gün... hafta... ay... geçiriyor olması, sadece işini yapmaya çalışan birine kötü davranması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Christmas Falls'ta iyi eğlenceler!" diye cıvıl cıvıl cevap verdi kadın. "Mutlu Noeller!"

Gülümsemesi dondu ve aceleyle dışarı çıktı. Noel'den binlerce kızgın güneşin tutkusuyla nefret ediyordu. Bu yeni bir şey değildi. Ergenlik çağındayken babası öldüğünden beri bu sezondan nefret ediyordu.

Annesi bunu asla atlatamamıştı ve o hiçbir şey istememiş olmasına rağmen... en iyi kıyafetler, en iyi okullar, yılda iki kez seçkin tatil köylerinde plaj tatilleri... Noel artık yokmuş gibiydi. En azından Walters ailesi için.

Babası gibi onlar da bu konudan bir daha hiç bahsetmemişlerdi. Her yıl, sosyetenin önde gelen isimlerinden olan annesi egzotik bir yere kayboluyor ve Holly'yi kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakıyordu. Bu onu hiç rahatsız etmemişti. Zamanı ders çalışmak için kullanmış, notlarını Terran sistemlerini kapsayan ve gen-mod konusunda uzmanlaşmış bir öğrenim enstitüsü olan Travers Allied'a girmeye hak kazanmasına yetecek kadar yükseltmişti. Evden ayrılmış ve bir daha arkasına bakmamıştı. Annesi bu yıl dış sistemlerde bir yerlerde, Cascade Nebulae'de üst sınıf bir gezideydi.

Kapıdan dışarı adımını attı... ve Noel yüzüne çarptı.

"Aman Tanrım."

Gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı. Bir Noel kartının önünden fırlamış gibiydi. İstasyon, küçük çikolata kutusu evler ve lamba direklerinden sarkan ışıklarla dolu dükkânlarla dolu bir kasabanın üzerinde küçük bir yükselişteydi. Kasaba meydanının ortasında kocaman bir Noel ağacı duruyordu, şimdilik süslenmemişti ama onu tam bir Noel kıyafeti içinde görmek için fazla hayal gücüne gerek yoktu. Her yer karla kaplı, gittikçe kararan gökyüzüne doğru yükselen yumuşak tepelerle çevriliydi. Noel şarkıları havayı dolduruyordu, bu ses bir yerlerden gelen sıcak çikolata kokusuna mükemmel bir şekilde eşlik ediyordu.

"Dean, seni *öldüreceğim*," diye vahşice tısladı ve kasaba meydanının arkasında bulunan kasabanın tek oteli Pine Lodge'a doğru karda ilerlemeye başlarken çantasını arkasından çekti.

Yarım saat sonra dizlerine kadar ıslanmış ve iliklerine kadar donmuş bir halde ön kapıya ulaştı. Yürüyüş, kısa bir gezinti gibi görünmek yerine beklediğinden çok daha uzun sürmüştü. Biyo-kubbeye ilgili bir şey gözlerinin mesafeyi görme biçimini etkilemişti; kubbenin gerçekte olduğundan çok daha büyük olduğu yanılsamasını vermek için kasıtlı bir optik etki.

Ön kapıyı iterek açtığında neredeyse kapıdan içeri düşecekti. Resepsiyon masasının yanındaki kükreyen ateşin sıcaklığı ona çarptı ve bir iniltiyi ısırdı, yerde küçük bir su birikintisine yığılmak ve kemikleri çözülene kadar orada kalmak istedi.

"Merhaba! Pine Lodge'a hoş geldiniz!" diye anons parlak bir ses ve arkasını döndüğünde resepsiyon görevlisinin masanın arkasından gördü, geniş bir gülümseme ve Noel Baba şapkası yerindeydi. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona doğru yöneldi, artık bavulunu taşımaktan çok sürüklüyordu. Sophie "Noel beldesi" dediğinde, hafif bir kar serpintisi, birkaç ışık... gerçek kardan çok gösteriş ve fantezi bekliyordu.

"Giriş yapmak istiyorum lütfen. Rezervasyonum var."

Bitkin bir haldeyken bir yerlerden küçük bir gülümseme çıkarmayı başardı. Bu sabah uzaylı uzay istasyonundan ayrıldığından beri ayakta idi ve bu *saatler* sürmüştü... daha doğrusu, gümrükten ve göçmenlik bürosundan geçmesi saatler sürmüştü ve personel onu artık insan olarak görmüyor gibiydi. Sanki tıbbi nedenlerle bir uzaylı gemisinde yaptığı kısa bir yolculuk birdenbire tüm türünü değiştirmişti.

"Elbette, sistemden sizi kontrol etmeme izin verin. İsminiz nedir?" diye sordu, yaka kartında düzgün harflerle "Robert" yazan resepsiyon görevlisi gülümseyerek.

Ya sürekli mutlu bir insan olduğu için ya da belki de ameliyat olduğu için kalıcı bir demirbaş gibi görünüyordu. Eğer burada çalışması gerekseydi, bu kesinlikle ameliyat olurdu. Dinlenmekte olan sürtük suratı, bu şeker kamışı Noel tatlılığından ziyade bir Cadılar Bayramı tatil beldesine daha uygundu.

"Holly Walters. Faulkner Gen-Mod rezervasyonu yapardı," dedi elini nemli saçlarında gezdirirken. Kardan ıslanmış olan saçları, lobideki ateşin sıcaklığı sayesinde kıvrılmaya başlamıştı bile.

"Oh, evet... işte başlıyoruz. Yeni sen misin? Pippa *çok* memnun olacak. Alison doğum iznine ayrıldığından beri sürüde huzursuzluk var. Değişimden hoşlanmazlar, bilirsiniz, Noel'e bu kadar yakınken olmaz."

"Hı-hı, evet," diye cevap verdi adam onu kaydetmeye koyulduğunda, parmakları klavyenin üzerinde hızla ilerliyordu. "Yeni bakıcı."

Ren geyiklerinden. İç çekişini bastırdı. Ren geyikleri hakkında ne biliyordu ki? Lanet olası hiçbir şey. O bir yırtıcı tür uzmanıydı; sürü türleri hakkında bildikleri bir pulun arkasına basılabilirdi. Çok küçük bir pul olduğu sürece.

"Sizi on yedi numaralı odaya yerleştirdim," dedi Robert ona bir anahtar kartı uzatarak. "En sessiz odalarımızdan biri... ama şehir manzarası pek yok. İsterseniz sizi taşıyabilirim?"

Onun umutlu bakışını yakaladı. "Lütfen iyi bir hanımefendi ol ve seni yerleştirdiğim yerde kal." Sürpriz değildi; Noel'den sadece birkaç gün önce olduğu için otel muhtemelen doluydu.

Parlak bir gülümsemeyle kartı aldı.

"Biliyor musunuz? Sürüyü izlemek için yapacak çok işim var, bu yüzden sessizlik mükemmel."

Döndüğünde, küçük, sarı saçlı bir kasırga kapıdan içeri daldı. Resepsiyonun ortasında durdu ve Holly'ye yalvaran bir bakış attı.

"Lütfen... lütfen bana yeni olduğunu söyle?"

"Kesinlikle öyle, Pippa!" Robert sevinçle şarkı söyledi. "Az önce geldi. Onu on yedi numaralı odaya yerleştirdim."

"Oh, bu mükemmel. İçerisi güzel ve sessiz. Ben Pippa, tesis müdürüyüm," diyerek kendini tanıttı ve Holly'nin sıkması için küçük bir el uzatarak resepsiyona doğru ilerledi. "Gelişinizi ne kadar sabırsızlıkla beklediğimizi tahmin bile edemezsiniz."

Holly el sıkışırken başını salladı. "Duyduğuma göre. Sürü ile sorun mu yaşıyorsun? Biraz kırılğanlar mı?"

Pippa başıyla onayladı. "Tam zamanlı bakıcımız Alison'a çok bağlandılar. Ama o doğum izni için ayrıldı ve Gary... geyikleri çok seviyor ama geyikler onun etrafında pervane oluyorlar. Ve Noel gösterisine sadece birkaç gün kaldı. Çocuklar Noel Baba ve ren geyiklerini görmeyi bekleyecekler!"

Kalbi sıkıştı. Bağlanmış Gen-one modlarıyla uğraşmak her zaman tam bir baş belasıydı. Ama... en azından onun bağırsaklarını deşme ihtimalleri yoktu. Sürü hayvanlarıyla başa çıkabilirdi.

Yüzüne hissetmediği parlak bir gülümseme yerleştirerek tesis müdürünü rahatlattı. "Merak etmeyin, eminim onlarla en azından kısmi bir bağ kurabilir ve bir ekip olarak çalışmalarını sağlayabilirim. Sürü hayvanları rutin yaratıklardır. Onları düzenli rutinlerine geri döndürdüğümde, eminim her şey yoluna girecektir. Şimdi oraya gidip arazinin durumunu öğrenmemi ister misin?"

Pippa kolundaki eski moda saati kontrol etti. "Hayır, şimdi gece için yatmış olacaklar. Sabah yeni bir başlangıç yapmak en iyisi. Dürüst olmak gerekirse, Faulkner'dan yarına kadar kimseyi beklemiyorduk zaten, ama erken gelmenize sevindim. Noel'den önce yapacak çok şey var!"

H Umanların izini sürmek o kadar kolaydı ki, neredeyse gülünecek bir şeydi. Tıpkı hapishaneden kaçmasının ne kadar kolay olduğu gibi.

yörüngedeki istasyon. Ancak istasyon şu anda B'Kaar tarafından yönetiliyordu ve bir Izaean'ın nasıl kilit altında tutulacağı konusunda neredeyse hiçbir fikri yoktu.

K'laus karlı yamacın tepesinde durdu ve aşağıdaki vadide yer alan küçük kasabaya baktı. Son birkaç haftayı istasyondaki revirde geçirmiş, kan öfkesini kontrol altına almaya çalışmışlardı. Oraya vardığını hatırlamıyordu. Tek hatırladığı karanlık ve öfkeydi... varlığının her hücresine yayılan öfkeyi yatıştırmaya çalışmak için etrafındaki her şeyi parçalama ihtiyacı.

Şifacının konuşmalarından ne olduğunu anlamaya yetecek kadarını bir araya getirmeyi başarmıştı. Utanç içinde yuvarlandı. İnsanlara zarar vermişti. Kana duyduğu öfke kontrolden çıkmıştı ve istasyondaki şifacılar onun son şansıydı... eğer bir tedavi bulamazlarsa, bir sonraki durağı *Parac'Norr* çöllerine doğru bir yürüyüş ve kafasının arkasına bir blaster atışı olacaktı. Bu bir merhamet olurdu. Kimse kan öfkesiyle, kanlarına musallat olan lanetle yaşamak istemezdi.

Ama iş noktaya gelmemişti. Onu ve dördüncü gün . O kadar ki uzun berrak dönemler geçirdi. Baş şifacı vahşi sakinleştirdiği için herkesi tebrik etmişti. Hiçbiri onun sakinleşmesinin ilaçlarla hiçbir ilgisi olmadığını ve *her şeyin* onun yanındaki yatağa koydukları küçük insan dişiyle ilgili olduğunu fark etmemişti.

Onu getirdiklerinde tam anlamıyla öfkeden kudurmuş gibiydi, bir an hırlayıp kendini güç alanlarına fırlattı... bir sonraki an ise tamamen ona odaklandı. Minicikti ve o kadar güzeldi ki kalbini ve bedenini sızlatmıştı. Olabildiğince yaklaştı, kokusunu içine çekmiş ve onu hafızasına kazıdı.

Yaralıydı, orada ölü gibi yatıyordu ve uzun saatler boyunca onu kaybedebileceğini düşünmüştü. Bu yüzden nöbet tutmuş, herhangi bir değişiklik belirtisi için monitörleri izlemiş, her ihtimale karşı şifacıları uyarmaya hazır olmuştu.

Sonra... ertesi sabah, uykusunda usulca mırıldandı ve uyandı. Gözleri onu anında kendine bağlayan sıcak bir kahverengiydi ve hepsi bu kadardı. Bir saniye ile bir sonraki saniye arasında tamamen, bütünüyle ve bu varoluşta nefes alması gerektiği sürece onun olmuştu.

Öğrendiğine göre, o bir insandı ve kendisi gibi gözü dönmüş bir canavarın, *bir Izaean*'ın yanına yaklaşmasına izin vermeyecek kadar değerliydi. Ama neyse ki onlar ve istasyondaki herkes için, herhangi bir Latharian ya da B'Kaar savaşçısıyla çiftleşmek için orada değildi. Onun yerine iyileşti ve dün gitmesine izin verdiler.

Kız ayrıldıktan bir saat sonra revirden kaçmıştı. İnşa edilmekte olan sivil sektördeki bir tür karışıklık, güç alanlarını fark edilmeden kaçmasına yetecek kadar uzun süre devre dışı bırakmıştı ama onu bulması neredeyse tam bir gününü almıştı. Elbette, herhangi bir alarmı tetiklemeden *draanthing* istasyonundan nasıl çıkacağını ve yüzeye çıktıktan sonra küçük insanını nasıl takip edeceğini bulması gerekmişti. Yine de babası bir gölgeydi, imparatorluğun bilinen galaksinin herhangi bir yerindeki herhangi birini bulabilen suikastçılarından biriydi. Ve o da baştan aşağı babasının oğluydu...

Noel.

Başını yana eğdi. Altındaki yerleşim yeri buraya gelmek için geçtiği bölgelerden farklı görünüyordu. Ama koruyucu kubbe muhtemelen buranın bir tür koruma alanı olduğu anlamına geliyordu. Kendi gezegeninde de birkaç tane vardı, flora ya da fauna gibi hassas bir türü korumak için konulmuştu, yüzden konsepti anlıyordu. Buradaki hava kontrolü kara ayarlıydı, bu yüzden korunan şeyin daha soğuk bir ortama ihtiyaç duyduğunu varsaydı. Hava bir insanın dayanabileceğinden daha soğuktu ama tepeden aşağı binalara doğru ilerlerken onun için sadece hafif bir rahatsızlıktı.

Yerleşim girmek için en büyük aracın arkasını seçti, insanlardan herhangi birinin onu fark etme ihtimaline karşı tüm duyuları tetikteydi. Üzerinde istasyon tulumu olduğu için kimse onu insan sanmazdı. Bir grup müstemilatın arkasına ulaştı ve dolanarak hâlâ duvarlarına yapışan karanlığa yapıştı. Güneş doğmak üzereydi ve ortama uyum sağlayabilmek için hemen kıyafet değiştirmesi gerekiyordu. Neyse ki görünüşü tipik bir Latharian değildi, yüz hatları daha geniş ve göz bebekleri çoğundan daha yuvarlaklı.

Kurtuluş, kilitli olmayan bir kapı şeklinde geldi. Kapıyı iterek açtığına, sepetler dolusu giysiyle dolu bir oda buldu. Seçtiklerini hızla gözden geçirirken yüzüne bir gülümseme yayıldı. İnsandan daha iri olan bedenine pek bir şey uymuyordu ama kendini giydirecek kadar giysi bulmuştu. Yine de çizme yoktu. Garip pantolonunun paçasını, insan kıyafeti olmadığı gerçeğini gizlemeye yetecek kadar aşağı çekti. İşe yaramak zorundaydı.

Büyük binanın etrafında ilerlerken güneş ufukta belirmeye başlamıştı. Burası bir tür merkezi buluşma yeri olmalıydı. Herhangi bir yerleşim yerindeki en büyük yapılar genellikle bir güç merkeziydi, bu yüzden küçük insanını izlemeye oradan başlayacağını düşündü.

"Hey!"

Elleri garip insan ceketinin ceplerinde, binanın arka tarafına doğru ilerlerken arkasından seslenen sesi duymazdan geldi.

"Hey! Dostum! Yeni çocuk sen misin? Jamie Kringle?"

Bu onun dikkatini çekti ve başını kaldırıp baktı. Bir erkek insan binanın arka tarafındaki bir kapıdan yarı sarkmış, yüzünde sürekli bir taciz ifadesiyle duruyordu.

"Kim soruyor?" sorusuna kendi sorusuyla cevap verdi. gibi durumlarda her zaman en güvenli taktik buydu. Yine de iki şey hemen göze çarpıyordu. Birincisi, insan onu hemen uzaylı olarak etiketlememişti, bu iyiydi ve ikincisi, "yeni bir adam" geliyordu ve kimse onun neye benzediğini bilmiyordu...

Bu da onun , özellikle de bu biyo-kubbenin dışındaki havanın yaklaştığını bildiği için. Ülkeyi diğer ulaşım araçlarını kullanmak yerine yürüyerek geçmek zorunda nedeni de buydu. Kubbeye giren ve çıkan tüm yollar hava geçene kadar mühürlenmişti.

Bu yüzden Jamie Kringle da dahil olmak üzere kimse girip çıkamıyordu.

"Patron bu sabah geleceğini söyledi." İnsan biraz daha eğildi ve bir şey fırlattı.

K'laus otomatik olarak onu havadan kaptı. Bir çeşit elektronik sekmeye .

"Şunu almalısın." Yakınlarda park etmiş bir arazi aracına doğru başıyla işaret etti. "Ve ön taraftan Holly Walters adında bir kadını al. Onu doğu tarafındaki geyik ahırlarına götür. Görünüşe göre geyik bokunu falan incelemesi gerekiyormuş..."

"Evet. Endişeye gerek yok. Hallediyorum," dedi K'laus arkasını dönüp araca yönelirken. Tanrılara şükürler olsun ki şifacılar "insan hastaların rahatı" için istasyonun tıbbi bölümünde insan dizilerini karar vermişlerdi. Bu sayede çevirmen implantı olmadan onların dillerini ve konuşma kalıplarını öğrenebilmişti.

Operatör koltuğuna geçerken gülümsedi ve bir saniye sonra eski makineyi nasıl çalıştıracağını çözdü. Burada bir saat geçirmişti ve avını çoktan bulmuştu.

İşler iyiye gidiyordu.

Noel'den ve Noel Şelalelerinden nefret ederdi... ve kardan. Özellikle de kardan.

"Çevre kontrollerini birazcık olsun kısımazlar mı?" Holly kahvaltıdan sonra otelin yemek salonundan çıkarken pencereden dışarı bakarak içinden söyleniyordu.

Gece boyunca taze kar yağmıştı, bu yüzden her şey bembeyaz, parlak ve göz kamaştırıcı derecede mükemmeldi. Dışarı çıkıp karda çalışmak için hiç de sabırsızlanmıyordu. Ona göre kar sadece Noel kartlarına ve zorunlu Noel aşk filmlerine aitti.

Yukarı çıkmak yerine sola dönerek otelin önüne doğru ilerledi. Otel müdürü dün gece ona bir mesaj bırakmış ve ahırlara giden aracın sabah 8'de onu dışarıda bekleyeceğini bildirmişti.

Dünkü "heyecanı" yüzünden uyuyakalmış ve geç kalmıştı, bu da arabasını kaçırmamak için kıını kaldırıp n tarafa gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. İlk gününde geç kalmak hiç de iyi bir şey değildi. Burada olmak ya da ren geyiklerine bakmak *istemiyor* olabilirdi ama bu, bu konuda profesyonelce davranmayacağı anlamına gelmiyordu.

Ama yürüyebiliyor ve konuşabiliyordu. İletişim cihazından Dean'in numarasını tuşladı ve ana resepsiyona doğru ilerlerken telefonu kulağına götürdü. Onunla gerçekten konuşmak istemiyordu ama şirketin buradaki gen-one'larla ilgili dosyalarına ihtiyaı vardı - DNA yapılarının ne olduğu ve onları yaratmak için hangi tekniklerin kullanıldığı. Bir duruma kr krne girmeyi reddediyordu, özellikle de Attila'dan sonra.

Ama resepsiyonda tam bir kargaşa vardı. Her nasılsa bir gecede tatil sezonu Christmas Falls'a intikam hırsıyla inmişti. Gizli hoparlörlerden bangır bangır müzik yayılıyor, check-in yaptırmak için bekleyen ailelerin gürültüsüyle yarışıyordu. Kontrolden çıkmış hover-case'lere binmiş iki ocuk tarafından ezilmekten kıl payı kurtuldu ve tam bir kadın sesi çağrıya cevap verirken dışarı ıktı.

"Dean'in telefonu!"

"Oh, Sophie..." Düşünceleri bir an için dondu, kaşları birbirine çarptı. "Dean telsizini sana gönderdi mi? Umarım bunun için sana ekstra ödeme yapıyordur."

"Ah, evet... kesinlikle," diye hızlı bir kahkaha attı sarışın asistan. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz, hep çalışır, hiç oynamaz falan."

"Evet, ne yazık ki biliyorum."

Holly'nin cevabı acımasızdı. Dean bazen kendini işine o kadar kaptırıyordu ki yemek yemeyi ya da uyumayı unutuyordu... ya da şirketin deneysel modlarından biri tarafından neredeyse öldürülen kız arkadaşını ziyaret etmeyi. Ona Attila'nın zekasını bu kadar artırmamaları gerektiğini *söylemişti*.

"Ee... Noel şelaleleri nasıl?" diye sordu diğer kadın nefes nefese, sesi biraz dalgın geliyordu. Telsizin diğer ucundan gelen sesler sanki birisini odadan kovuyormuş gibi geliyordu.

Holly'nin dudakları farkına vararak büzüldü. Sabahın erken saatlerindeki bir buluşmayı yarıda kesmişti, ki bu tuhaftı. Normalde Sophie yedi buçukta ofiste olurdu. Belki de bugün izinliydi?

nnde uzanan kasabaya baktı. Bir ikolata kutusu resminin içine düşmek gibiydi.

"Noel havası var, orası kesin."

"Bu çok harika! Hep oraya gitmek istemişimdir. Broşürlerde harika görünüyor!"

"Harika, evet... bunu söylemenin bir yolu da bu," diye cevap verdi, kızın balonunu patlatmak istemiyordu. Holly'nin çok fazla kötü anısı olduğu için Noel'i sevmemesi onun suçu değildi.

"Dean'i gördüğünde, tesisin gen-one'larıyla ilgili dosyaların gönderilmesini istediğimi söyler misin? İlk değerlendirmem için buradaki denekleri kontrol etmeye gitmek üzereyim ve bu bilgiler işime yarayabilir."

"Elbette Holly, en kısa zamanda... en kısa zamanda..." Cümlesi yarıda kesildi ve Holly onun sesindeki kıkırdamayı duyabildi.

"Bak," dedi çabucak. "Belli ki izin gününüzdesiniz. Ona bir mesaj bırakacağım. Sen günün geri kalanının tadını çıkar!"

Bununla birlikte, aramayı sonlandırdı ve hemen en iyi arkadaşı Audrey'i aradı, o da hemen cevap verdi.

"Hey, kızım! Dünyada cehennem nasıl?"

Holly inledi. Nihayet biri onun Noel'le ilgili her şeyden hoşlanmadığını anlamıştı. "Cehennem. Tam bir cehennem. Ateş ve kükürt hariç. Bunun yerine, döngüde ilahiler ve kanlı donma var!"

Audrey, "Seni oraya göt herifin gönderdiğine inanamıyorum," diye Dean'den hoşlanmadığını söylemek hafif kalırdı. Sonra bir an için derin bir nefes aldı.

Holly sırtıttı, arkadaşının birden fazla işle uğraşırken telsizini çenesinin altına sıkıştırdığını biliyordu. Sürekli hareket halindeydi, geçinebilmek için Holly'nin bildiği iki işte çalışıyordu; kız kardeşinin böylesine karmaşık ve pahalı bir tıbbi bakıma ihtiyacı olduğunda bu daha da zorlaşıyordu.

"Evet, şey... bu yeni baş bilim adamı en iyi işi aldı ve ben de lanet olası ren geyikleriyle uğraşmak zorunda kaldım. Ben ren geyikleri hakkında ne bilirim ki?"

"Peki... isimlerine ne dersiniz?" Audrey önerdi.

"Pardon?" Holly merdivenlerden inip otelin önündeki araç dönüş çemberine doğru ilerlerken sordu. Saat sekizi biraz geçiyordu, yani aracı birazdan burada olmalıydı.

"Adlarının ne olduğunu bilmiyorum. Dosyalar henüz elime geçmedi. Genellikle sadece konu adlarını alırlar. Tabii bakıcı onlara isim vermediyse... Ne?" diye sorduğunda Audrey kahkahayı bastı.

"Ren geyikleri! Herkes onların isimlerini bilir... Dasher, Prancer, Donner, Blitzen..."

Holly inledi. "Bunun içine doğru yürüdüm. Aman Tanrım..."

"Ne?"

Yürüyüş yolunun tam ortasında durdu, bakışları birkaç metre ötedeki bir sahneye takıldı. Bir araç ve kolsuz bir yeleğe kadar soyulmuş bir adam yedek lastiği yerine yerleştirmeye çalışıyordu.

Telsizden fısıldayarak "*Kaslar*," demeyi başardı. "Kaslar mı?"

Audrey'nin sesi şaşkındı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum.

Ren geyiği isimlerinden biri. En azından ben duymadım."

Holly telsizden, "*Hayır*," diye nefes aldı. "*Kaslı, seksi bir adam. Lastik değiştiriyor ve on numara... hayır, yirmi numara.*"

Audrey ıslık çaldı. "Bir yirmilik... Bayan I don't notice thirst- traps himself'den mi? Kim bu seksilik timsali?"

"*Bilmiyorum*," diye fısıldadı, bir yandan bakarken *bir* yandan da umursamaz görünmeye çalışıyordu. Kolsuz yelekli seksi adam lastiği yerine oturtmak için çömeldiğinde, pazuları şiştiğinde bunun karşılığını tamamen aldı. İnlemeye neden oldu. "*İş tulumu giyiyor, sanırım burada çalışıyor.*"

Bunun üzerine morali bozuldu. Burada çalışıyor ve böyle mi görünüyordu? Tatil köyünün diğer tarafındaki yamaçlarda gösteriş için buraya gelen zengin turistlerin sıkılmış eşlerinin hedefi olacaktı.

Bu durum, yedek tekerleği yerinde tutan somunları sıkarken göz ucuyla onu izlemesine engel olmadı. Adam onun ilgisini hissetmiş olmalı ki merakla ona doğru baktı.

Gözlerini ön tarafa çevirdi ve sanki hayatın sırlarını barındırıyormuş gibi kişisel erişim ünitesine baktı. Sadece o bakışta bile tanıdık geliyordu. Çok tanıdık. Ama onu bir türlü çıkaramıyordu...

Onu tanıyordu ki?

A Binanın sonundan dönüp otelin ön kapısına doğru gitmeye hazırlanırken önüne bir araç çıkmıştı. küçük arkadaşını almak için. K'laus kaşlarını çattı ve pencereden dışarı eğildi. Neden tek şeritli yolun tam ortasında durmuştu?

Küçük arazi aracının motoru tekrar ses çıkardığında, gümbürtüden çok bir vınlama gibiydi, cevabını almıştı. Arka tekerleğin lastiği patlamıştı, lastik kar zincirlerinin altında işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu.

"Hey! Bekle!" diye seslendi, kendi aracından atladı ve oraya doğru yöneldi. Hızlı bir bakış otelin önünde onu bekleyen kimsenin doğruladı, bu yüzden diğer araca odaklandı.

Pencereye ulaştığında yaşlı bir kadınla karşılaştı; kadın dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırmış, inatçı aracı yola getirmeye çalışıyordu. Araç yine homurdanmaya başladı, arka tekerlek dışarıdayken aktarma organı aracı alamıyordu. Adam pencereye vurunca kadın başını kaldırdı.

"Arkada bir lastiğiniz patlamış," dedi ona. "Yedek lastiğiniz var mı? Varsa sizin için takabilirim."

"Oh! Yapar mısın? Sakıncası yoksa çok nazıksınız, değil mi?" diye sordu parlak bir gülümsemeyle.

"Hiç de değil." O da gülümsedi. İnsanlar ona hâlâ tuhaf geliyordu, çok küçük ve kırılgandılar, hatta erkekler bile, ama onlarla birlikte olmaya alışmaya başlamıştı. Holly de siyah saçları ve gözleriyle mükemmeldi. "Bana yedeğin nerede olduğunu göstermek ister misin?"

"Elbette, bana bir dakika verin." İnsan kadın yanındaki yolcu koltuğunda oturan daha küçük bir insana döndü. "Leo'yu gördün mü? Biz

kendi Noel meleğimiz var!"

"Gerçekten mi?" Küçük insan zıplayarak K'laus'a baktı, parlak mavi gözleri parlıyordu. Daha önce hiç bu kadar küçük bir insan görmemişti... sonra onun bir çocuk olduğunu fark etti.

"Bir meleğe pek benzemiyor," diye yakındı Leo, yan gözle dışıye bakarak. Benzer özellikleri vardı, yani muhtemelen daha yaşlı bir akrabaydı. "Shane amcaya benziyor. Öyle değil mi büyükanne?"

Tamam, bu ailevi ilişki sorusunu cevapladı. Kadın aracı durdurup kapıyı açarken K'laus geride durdu.

"Öyle, evet, biraz. Ben Bay...'a yardım ederken sen kıpırdamadan otur." diye sordu, merakla ona bakarak.

"Jamie Kringle," diye cevap verdi hemen, ama kızın gözleri daha da büyüdü.

"Aman Tanrım, Kris Kringle'ın torunu musun? Vay, vay... kesinlikle büyümüşsün!"

Bir an için donup kaldı, her şeyi çoktan *planladığından* emindi. Noel Şelalesi'nin ambiyansını ve eski dünya hissini korumak için üst düzey teknoloji yasaklanmıştı, bu da biyolojik veya DNA taraması yapılamayacağı anlamına geliyordu, bu yüzden bu şekilde yakalanamazdı. Ama eğer bu kadın gerçekten de onun gibi davranan insanı *tanıyorsa*...

"Yukarı ve dışarı," diye devam etti, görünüşe göre onun konuşmaya girmesine gerek yoktu. Araçtan inmesine ve kaygan karda ayağa kalkmasına yardım etmek için otomatik olarak bir el uzattı. "Seni gençliğinden beri görmedim. Büyükbaban orduya katıldığını söyledi. Seninle *çok* gurur duyuyor."

Tamam, o kadar da kötü değildi. Eğer buradaki hiç kimse gerçek Jamie Kringle'ı gençliğinden beri görmediyse, tek yapması gereken arkadaşını alıp buradan gidecek kadar uzun süre büyükbabadan uzak durmaktı.

"Ben..." kendine baktı ve sonra onu aracın arkasına kadar takip ederken sırtıttı. "Evet, iyi yemek ve egzersiz falan."

"Bir vücuda iyi gelir. Ben de hep öyle derim. Yedek burada," dedi ve aracın arka kapağını açtı. Kalkarken, aracın ön tarafına doğru anlamlı bir selam vererek eğildi. "Leo'yu affetmelisin. Shane'i Edanya Çatışması'nda kaybettik."

birkaç yıl önce. Leo amcasını idol olarak görüyordu ve bu onun için gerçekten çok zor oldu. Shane'in eve dönmeyeceğinin farkında olduğundan bile emin değiliz." K'laus başını eğdi. İnsan olmayabilirdi ama kayıp evrenseldi. "Ben de pek çok kardeşimi savaşta kaybettim," dedi alçak bir sesle. "O yüzden nasıl hissettiğini biliyorum. Bazen sanki yan ve kapıdan gireceklermiş gibi geliyor. Ya da bir sonraki savaş mekiğiyle geri geliyorlar. Bu zaman alır ve bazılarının diğerlerinden daha uzun süreye ihtiyacı vardır."

"Oh, sen iyi bir çocuksun." Gülümsedi ve geri çekilerek adamın hem stepneyi hem de alet çantasını sakladığı yerden çıkarmasına izin verdi. "Ben Miriam... Miriam Skeldon," diye ekledi. "Yamaçların arkasındaki Skeldon'ın Ağaç Çiftliği'ni hatırlıyor musun?"

"Ahh! Evet, tabii ki... Leo'nun torununuz olduğuna emin misiniz? Büyükanne olacak kadar yaşlı görünmüyorsun!"

Bu dikkat dağıtıcı teklif sevimli bir gülümsemeyle sunuldu, bu yüzden "Jamie Kringle "ın onu hatırlamadığı gerçeğine odaklanmadı.

"Aman Tanrım, tam bir kalp kırıcısın, orası kesin!" diye gülerek şarkı söyledi. "Evet, o benim torunum. Şimdi defol git, dalkavuk!"

İşe koyulurken kıkırdadı. Alet çantasını ya da tekerleğin araca nasıl bağlandığını çözmesi uzun sürmedi ve araç tamir ve bakımının tanıdık rutinlerine kendini kaptırdı.

Izaean DNA mutasyonu testi pozitif çıkmadan önce, Christmas Falls'tan pek de farklı olmayan, ilkel teknolojilerin ve çiftliklerin bulunduğu küçük bir durgun su gezegeninde yaşıyordu. Neredeyse yürümeye başlamadan önce babasının yanında makinelerin bakımını yapmayı öğrenmişti ve *Parac'Norr'da* da bunu yapmaya devam ediyordu. Öfke dolu çıldırmışların bile araç teknisyenlerine ihtiyacı vardı.

Ancak çok geçmeden tulumunu beline kadar sıyırmak zorunda kaldı ve gövdesinde sadece ince bir dış katman kaldı. Burası soğuktu ve tüm insanlar sıkı sıkıya sarınmıştı ama o daha sert bir yapıya sahipti. Evine ve İzaean dünyasının buz dağlarına kıyasla bu sabah hava ılık ve sıcaktı. Bütün gün giyeceği kıyafetleri terletip kokutmak istemiyordu.

Tam yeni tekerleği yerine oturtmak üzereyken ensesindeki bir karıncalanma onu izlendiği konusunda uyardı. Hızla omzunun üzerinden bakarak etrafı taradı ve dikkati yüz metreden daha az mesafedeki ince bir kadın figürüne takıldı.

Holly Walters.

Gözlerini ondan ayırdığını bildiği halde dikkatini ondan çekti ve elindeki iletişim cihazına odaklandı. Yanaklarındaki parlak renk cümbüşünü fark edince sırtıttı. Küçük dişisi kesinlikle onu süzüyordu.

Tekerleği yerine oturtup somunları sıkarken gülümsemesi değişmedi, makinenin toleransının ötesinde sıkmamaya dikkat etti. Bir insandan *çok* daha güçlüydü ve elleriyle metali keserse, birileri, bir yerlerde sorular sormaya başlayacaktı. "Bu görür," diye seslendi Miriam'a. Patlak lastiği arkaya doğru yuvarlayıp onu ve alet çantasını depoya yerleştirirken

Kompartıman. "Şimdi denemek ister misin?"

Aracın motoru mırıldanarak çalıştı ve o izlerken araç birkaç metre ilerledi, tekerleğin üzerine yerleştirdiği kar zincirleri yeni yağmış karı ısıırıyordu.

Miriam pencereden dışarı eğildi ve el salladı. "Şimdi her şey yolunda, teşekkürler! Büyükbabana selamımı söyle!"

"Yapacağım!" O ve Leo arabayla uzaklaşırken el salladı. Sonra dikkatini, kendisini fark etmemek için elinden geleni yapan Holly'ye çevirdi. Ceketini yakındaki bir banka astığı yerden alarak ona doğru yürüdü.

"Bayan Walters?" diye seslendi, başını kaldırıp onu görmesini, gerçekten *görmesini* istiyordu. "Siz Bayan Walters mısınız? Bugün geyik ahırlarına mı gideceksiniz?"

Aman Tanrım, seksi kız ona doğru yürüyordu.

Bir an için Holly'nin beyni kilitlendi, tüm dikkati adamın ne kadar *seksi* olduğuna odaklandı. Buzlu yüzeyde fiziksel olarak mümkün olmaması gereken gevşek kalçalı bir yürüyüşle ona doğru ilerledi. Kendisi de dahil olmak üzere diğer herkes penguenleri taklit etmek ve paytak paytak yürümek zorundayken ya da kışlarının üstüne düşmek zorundayken.

Hayır, bu bir yürüyüş değildi... bu bir takipti. Bir an için kendisini gözlenen bir av gibi hissetti. Attila saldırmadan önceki o son anları hatırlayınca nefesi kesildi, vücudunu panik kapladı.

Nefesini içine çekti ve ona sert bir bakış omurgasındaki çeliği zorladı.

"Ben *Doktor Walters*, aslında," dedi ona soğukkanlılıkla, neyse ki titremeyen bir sesle. "Ahırlara kadar benim aracım mısınız?"

Buz gibi tavrı ördeğin sırtından su gibi akıp gitti. Gülümsedi, bu ifade yüz hatlarını sadece yakışıklı olmaktan çıkarıp iç ısılatan bir yıkıcılığa dönüştürdü.

"Gerçekten de öyleyim. Ben Jamie Krin-"

O daha cümlesini bitiremeden, bir motor sesi ve fren gıcırtısı ikisinin de arkasını dönmesine neden oldu. Pahalı bir spor araba otelin önündeki yarım daireye girerken yana doğru savrulunca gözleri dehşetle açıldı. Hareket edemiyordu. Sürücü bir saniyeliğine kontrolü kaybedip arka tarafı savrulunca her şey ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi. Arka tekerlek eriyen karı yakaladı ve beyaz, çamurlu bir yay çizerek ona doğru püskürttü.

Ciyakladı, büyük ve sıcak bir şeyin çarpmasıyla sesi kesildi. Jamie onu yukarı çekip yolundan çekerken güçlü kollar etrafını sardı. Ona sarıldı ve bir an önce bulunduğu yere sıçrayan karı izlemek için döndü.

"Sırılsıklam olurdum..." diye nefes aldı ve dönüp ona baktı.

Gülümsedi. "O zaman seni kurtarmak için burada olmam iyi bir şey. Şehir halkına yardım etmeliyim. Yoksa burada asla hayatta kalamazdın."

Dışarısı zaten soğuktu ama onun ruh hali mutlak sıfıra düştü. *Onun* şehir dışında hayatta kalamayan bir şehir kızı olduğunu mu düşünüyordu? Araştırmalarını ilerletmek için Sahra'yı aşmış, Amazon ormanlarından geriye kalanları geçmiş ve gezegenin pek çok çorak arazisinde gezinmişti. Elbette bunların hiçbirisi Noel Şelalesi gibi donmuş manzaralar değildi ama hiçbir şekilde, hiçbir biçimde çaresiz bir "şehir kızı" değildi.

Kollarından olabildiğince çabuk kurtuldu ve bir adım geri çekilerek çantasını omzunda yeniden ayarladı.

"Şehir, ha? Birlikte çalışacağım bir sonraki keşif ekibine daha fazla bakıma ihtiyacım olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsin," diye karşılık verdi ve onun hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursamadığını göstermek için çenesini kaldırdı. "Eminim bu onları hiç rahatsız etmeyecektir, çünkü bu seferleri ben yönetiyorum. Ve," diye ekledi, onun bir denizci olduğunu düşünmesine inanamayacak kadar iğnelendi.

"Şehirli kız", "Tanrı aşkına üzerine bir gömlek giy! Burası buz gibi. Beni ahıra götürürken üşütmeni istemem."

Onun yanından geçerek, yarı çemberde duran diğer araca tırmandı ve arka koltuğa yerleşti. Çantasını açarak veri tabletini çıkardı ve Sophie'nin az önce kendisine gönderdiği dosyaları gözden geçirdi.

İlkini açtığına içini bir şaşkınlık kapladı. Geyikler, şirketin ilk ürünlerinden olan ve uzun süredir üretimden kaldırılmış gen-one'lardı. Gen-on'ların hayatta kaldığını fark etmemişti, bu da bu geyiklerin yirmi beş yaşından büyük olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu da -hızlıca kontrol etti- vahşi doğadaki ya da esaret altındaki geyikler için doğal yaşın çok üzerindeydi.

Şoförü binerken araç hareket etti. Kirpiklerinin altından ona bir bakış attı. İri yapılıydı, sadece uzun boylu değil aynı zamanda iri yapılıydı ve mükemmel bir vücudu vardı. İnsan modifikasyonu konusunda uzmanlaşmamış olabilirdi, çünkü Edanya dünyaları dışında her yerde yasa dışıydı. Aslında orada da yasadışıydı ama Terran sistemlerinin geri kalanıyla bağlarını koparmışlardı. Yine de adamın kusursuz DNA'sına işaret eden ince yapısını takdir edebiliyordu.

Hayali düşünceleri karşısında başını sallayarak arabayı onun sürmesine izin verdi, kendisi de yeni hakkında bir şeyler okudu.

Holly ahıra kadar yol boyunca onunla hiç konuşmadı. K'laus tekmeledi Kendisi. O yapmamalı var yapılmış o

Şehirli tipler hakkında yorum yaptı, ama dürüst olmak gerekirse, sert bir rüzgâr onu uçuracak gibi görünüyordu. Onun bir tür hayatta kalma keşif lideri olduğunu nereden bilebilirdi ki? Onaylamadığı bir şey. Her türlü keşif gezisi tehlikeliydi ve bu insanlar değerli dişilerinin riske aldırmadan gezintiye çıkmasına izin mi veriyorlardı?

Artık bu konuda bir şey yapamayacağından, arabayı sürmeye konsantre oldu. İlk başta, hangi yöne gideceğini bilemeyeceği ve dolayısıyla söylediği kişi olmadığı için kendini ele vereceği konusunda biraz endişelenmişti ama otelin önündeki dönüş çemberinden çıkar çıkmaz, önlerindeki neşeli tabelada tam karşılarında "ren geyiklerine" yazıyordu.

Arabayı sürerlerken dikiz aynasından onu dikkatle izledi ama kadın bir kez bile başını kaldırıp bakmamıştı. Tüm dikkati önündeki cihazdaydı, bir Latharian dataflex'inin insan versiyonuydu, ama buna aldırmadı. Bu, o farkında olmadan onu inceleyebileceği anlamına geliyordu. *Devan'kra* revirindeyken bunu yapmayı başarmıştı ama iyileşirken bilinci yerinde değildi. Onun güzel yüz hatlarını şimdikinden farklı olarak hareketsiz ve hareketsizken ezberlemişti. "Dinlenirken" bile yüz hatları sürekli değişiyordu. Bu büyüleyiciydi ve o da büyülenmişti.

Alt dudağını çok sevimli bir şekilde dişledi, konsantre olurken kaşları birbirine çarptı. Ve sessizce okudu

dudakları önündeki ekranda kelimeleri oluşturunuyordu. Neyse ki dudak okuyabiliyordu.

"...Cervid türleri... büyük sürü hayvanı... saatte otuz altı mile kadar hıza ulaşabilir... erkekler ve dişiler boynuz yetiştirir..."

Kaşlarını çattı. Geyik bakıcısı olması gerekiyordu ama sanki gelmeden önce geyiklerle ilgili bir şeyler öğreniyormuş gibi konuşmuştu. Yine de sormaya fırsat bulamadan geldiler ve kadın araçtan indi.

"Seni sonra alırım?" Arabayı park etti ve onu takip etmeye çalışırken neredeyse arabadan düşüyordu.

Omzunun üzerinden baktı, sıkı bir gülümseme sundu ama çoktan biri onu karşılamak için ahırlardan dışarı çıkmıştı. Bir insan erkeğinin varlığıyla tüyleri diken diken oldu, içindeki öfke oraya fırlayıp erkeğin kafasını boynundan istiyordu. Sadece kızın vücut dilinin değişmesi onu durdurmuştu. Kısa bir tokalaşmanın ardından diğer erkekten uzaklaştı, tavırları ve duruşu tamamen profesyoneldi.

K'laus onların ahırlara doğru yürümeye başlamalarını izledi ve böylece onu fiilen başından savmış oldu. Onları takip etmek için bir nedeni yoktu, bu yüzden araca geri döndü ve Holly'nin onlar ahıra girip gözden kaybolmadan önce arkasına bakıp bakmayacağını izledi.

Sonra erkek ona kapıyı açtığı anda ve o içeri adım atmadan hemen önce arkasına baktı. Ona. K'laus motoru tekrar çalıştırıp aracı kasabaya doğru geri çevirirken dudaklarına bir sırıtış yayıldı.

Henüz anlayamadığı nedenlerden dolayı ondan pek hoşlanmıyor olabilirdi ama onu fark etmişti.

Bu bir başlangıçtı ve ihtiyacı olan tek şey bir başlangıçtı.

Otele dönmesi uzun sürmedi. Aracı bulduğu yere park ettikten sonra, amiri Karl, tamamlanması gereken başka birçok görev buldu ve bu da onun tüm gününü aldı. Holly'yi ahırdan almayı sorduğunda, bunun halledildiği söylendi ve tamamlaması için başka bir görev listesi verildi. Hepsini tamamlayıp otele girdiğinde hava kararmıştı.

İnsanların kış ortası tatili Noel için dekore edilmişti. Kendini merak içinde etrafa bakarken buldu. Hiç bu kadar çok parlak süslemeyi bir görmemişti. Ya da bu kadar parlak süslemeler.

Büyüdüğü gezegende de kış ortasını kutlamışlardı ama böyle bir şey olmamıştı.

Tarlalar ve çiftlik hayvanlarıyla ilgilenmeleri gereken diğer günler gibi bir gündü ama ateşin üzerinde *vistas* ağacından kesilmiş bir kış ortası kütüğü ve köyün uzun salonunda büyük bir ziyafet vardı. Bu bir kutlama zamanıydı ve aile ile topluluğun onları kışın sertliğinden kurtaracak ışıklar olduğunu hatırlatıyordu.

Yine de insanlar kış ortasını farklı bir seviyeye taşıdılar. Belli ki bir tür tanrı olan kırmızı takım elbiseli şişman bir erkeğe tapıyor ve ona çuvalında götürdüğü hediyeler sunuyorlardı. Bu tanrının nasıl olup da gezegendeki her haneyi ziyaret ederek öşür toplamayı başardığı tam olarak bilinmiyordu ama görünüşe bakılırsa bunun ren geyikleriyle bir ilgisi vardı. Ve bir de "iyi" listesi...

Başını sallayarak döndüğünde, soluk saçlı ve dudakları kan kırmızısıyla çizilmiş bir insan dışisinin megawatt gücündeki gülümsemesinin kendisini kıştırdığını gördü. Bir *kronestrag*'a, kendi gezegeninde avını acımasızca takip eden vahşi bir yırtıcıya bakıyormuş gibi hissederek dondu kaldı.

"Şey, merhaba!" diye bağırdı, bir çift parlak kırmızı yüksek topuklu ayakkabıyla ona doğru sallanarak. "Siz Jamie Kringle olmalısınız? Robert bugün geleceğinizi söylemişti."

"Öyle mi?" Robert'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu kabullenmek en iyi seçenek gibi görünüyordu.

"Kesinlikle, ben de size hoş geldiniz demek istedim. Ben Maxine." Kolunu onunkıyla birleştirirken ona gülümsedi. "Pine Lodge'da büyük, mutlu bir aile gibiyiz, bu yüzden ben de senin yeni en iyi arkadaşın gibiyim! Şimdi seni otuz dört numaralı odaya yerleştirdim, en iyi personel odalarından birine."

Durdu ve etrafına bakındı. "Çantalarınızı getirdiniz mi?"

Başını iki yana salladı, kıza saldırmadan kendini onun pençelerinden nasıl kurtaracağını düşünmeye çalışıyordu ama kız kolunu ölümüne kavramıştı.

"Hayır, nakliye sırasında yollarımız ayrıldı," diye açıkladı yumuşak bir sesle ve yine o bitmek bilmeyen insani dramlara teşekkür etti. "Görünüşe göre şirket onları vardıklarında kuryeyle gönderecek."

"Oh! Hiç endişelenmeyin." ve onu ana resepsiyon salonuna doğru yürüttü. Tatilciler bölgeyi doldurmuş, hepsi aynı anda konuşuyordu. Birkaç kez durmak zorunda kaldı çünkü küçük

Çocuklar onun önüne geçti ya da koştu. "Tesisteki çeşitli satış noktalarında bir kredi limitiniz olacak, bu da bagajlarınız gelene kadar işlerinizi halletmeniz için yeterli olacaktır."

Asansörlerden birine adım tekrar gülümsedi ve bir çift tatilcinin onlara katılmasını engellemek için elini uzattı.

"Çok üzgünüm, asansör arızalı," dedi geniş, profesyonel bir gülümsemeyle, dişleri hala çok belirgindi. Turistlerin onun bir avcı olduğunu anlayıp panik içinde kaçmamasına şaşırmıştı. "Lütfen resepsiyonun diğer tarafına geçin. Asansörler gayet iyi çalışıyor."

Diğer insanlar ona teşekkür ettikten sonra dönüp diğer tarafa gittiler. Kapılar kapanırken ona yan gözle baktı.

"Bu asansör arızalı mı?" Eğer öyleyse, neden içindeydiler?

"Olamaz!" Kulakları tırmalayan bir kahkaha attı. "Merak etme; tamamen güvendeyiz. Sadece burada geveze misafirlerle kapana kısılmak istemedim. Hiç susmuyorlar."

Eğer bu kadar iyi bir poker suratına sahip olmasaydı, kaşları saç çizgisine savaş açardı.

"Ayrıca..." Kıkırdadı ve ona daha da yaklaştı. "Birbirimizi yeni yeni tanıyoruz ve hiçbir şeyin bunun önüne geçmesini istemiyoruz. Öyle değil mi?"

"Ee... hayır mı?" Kulağına bile ikna olmuş gibi gelmiyordu. Ona bu kadar yakın olmak, ona dokunması bile hafiften midesini bulandırıyordu. Kendisine dokunmasını istediği tek kadın Holly'ydi.

Ayrıca, Maxine'in şimdiye kadar kolundaki dolaşımı kestiğinden emindi ve asansör durup personel katı olması gereken yere çıktıklarında onu geri almayı başardı.

"Seni hemen şuraya koydum," dedi, olması gerekenden çok daha fazla kalça hareketi içeren bir şekilde koridorda kıpırdanarak. Belki de o gülünç topukların üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. Ama sonra anahtar kartını panelin üzerinde sallarken ona boğucu bir bakış attı.

"Koridorun hemen aşağısındayım," diye boğuk bir sesle nefes aldı. "Küçük bir gece yarısı randevusu için mükemmel."

"Ben evliyim," dedi ona açıkça. Evli değildi, henüz değildi ama evli de olabilirdi. Holly Walters, kokusunu içine çektiği ilk andan beri ilgilendiği tek kadındı.

"Ah!" Gözleri kısıldı ve hareketleri durakladı. Bakışları adamın eline kaydı. "Alyans takmıyorsun."

Omuz silkti, suçlayıcı tonu görmezden geldi. "Çalışırken yakalanıyorum, bu yüzden her zaman takmıyorum."

Eski yakın dövüş hocasının övgüyle söz edeceği zarif bir ayak hareketiyle kendisini kapının sağ tarafına, onu da diğer tarafına geçirmeyi başardı. "Bana odamı gösterdiğin için teşekkür ederim Maxine. Seni görevlerinden alıkoymak istemezdim," dedi kısaca ve kapıyı yüzüne kapattı.

Ona yaslandı, gözlerini kapattı ve diğer taraftaki dışının hayal kırıklığını hissetti. Sonunda kadının ayağını vurduğunu ve onu yalnız bırakıp gittiğini duydu, tanrılara şükür.

Ürpererek küçük odaya baktı. Bir yatak, küçük bir masa ve giysilerini asmak için duvarda bir askıdan başka bir şey yoktu. Bir kapı küçük bir banyoya açılıyordu. Duşa baktı, acaba oraya sığabilecek miydi?

Omuzlarını silkeleyerek arkasını döndü ve anahtar kartını cebine koyarak odadan çıktı. Buraya uyum sağlayabilmesi için kasabaya ve birkaç giysi ile diğer ihtiyaçlarını temin etmesi gerekiyordu. Ve yiyecek bir şeyler de fena olmazdı. Midesi gurulduyordu.

Ve eğer şanslıysa, Holly ile tekrar karşılaşabilirdi.

Karlı bir tepenin üzerine kurulmuş, Holly'nin o güne kadar gördüğü en güzel ahıra vardılar. Cidden, sanki bir Noel aşk filminin içine girmiş gibiydi. Bakışları çok yakışıklı sürücüye kaydı.

Kahramanın kendini beğenmiş, kibirli, şehirli bir kız olduğunu düşünen ve kese kağıdından yolunu bulamayan bir pislik olması dışında. Aslında hayır, bu lanet olası bir Noel aşk filminden fırlamış gibiydi.

Tüm notlarını çantasına geri koyarak araçtan çıktı ve yarım metre kadar kara düştü. Ve baldırının ortasına kadar battı. Harika. Tek kelimeyle harika. Yeniden inşa edilmiş Afrika savanı gibi yerlere alışkındı, sanata değil.

"Seni sonra alırım?" Jamie aracın şoför mahallinden inerken, "Seni sonra alırım," dedi.

Omzunun üzerinden baktı ve küçük, sıradan bir gülümseme sundu. Ama sonra ahırdan çıkıp onu karşılamaya gelen biri dikkatini çekti.

Omuzlarını dikleştirdi ve geyiklerle uğraşmaktan duyduğu gerginliğin yüzünden okunmamasını umarak ona doğru yürüdü. Bir av hayvanı sürüsüyle başa çıkmaya hiç olmadığı kadar hazırdı.

"Hey!" diye seslendi önündeki adam. Muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı, iri yapılıydı ve parlak bakır rengi saçları vardı. Ona doğru yaklaşıp elini uzatırken mavi gözleri dostça bakıyordu.

"Siz Doktor Walters olmalısınız? Ben Gary, buranın bekçi yardımcısıyım.

Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle," diyerek ona profesyonel bir gülümseme verdi ve geri adım atmadan önce elini sıktı. "Burada işler nasıl? Sürünün, lider kaybına kötü tepki verdiği söylendi?"

Ahıra doğru yürümeye başladıklarında Gary başıyla onayladı. Her adımda sürücünün gözlerini üzerlerinde hissediyordu, kürek kemikleri arasında bir kaşıntı gibi.

"Evet, var. Alışkanlıkları olan yaratıklar ve rutinlerinin bozulmasından gerçekten hoşlanmıyorlar. Özellikle Jingle, Alison'ın yokluğunu çok zor karşıladı. Ama... elinden geldikince uzun süre çalıştı ve bebeklerin in-vitro ekstra bakıma ihtiyacı vardı..."

"Oh, evet. Tabii ki." Holly başını salladı. Dosyadaki notları okumuştı. Alison Bancroft'un hamileliği yüksek riskliydı ve hem annenin hem de taşıdığı ikizlerin güvenliğini sağlamak için hastaneye yatırılmasına karar verilmişti.

"Eminim bu karar kolay alınmamıştır. Şimdi sürüyü tekrar dengeye oturtmamız gerekiyor. Bana mevcut durum ve günlük rutinleri hakkında bilgi vermek ister misin?"

Gary gülümsedi ve konuşmaya başladı, yüzü ve elleri hareketliydi. Holly dikkatinin yarısını Gary'nin üzerinde tutuyor, Gary'nin verdiği tüm bilgileri pratik bir verimlilikle özümseyordu. Ama bu, ahırın kapısına vardıklarında omzunun üzerinden bakmak için dönmesini engellemedi.

Jamie hâlâ oradaydı ve onu izliyordu. Adamın yüzündeki acımasızlık ve arzu arasında bir yerde duran ifadeden ürperdi. O bir

Tehlikeli biriydi, gerçekten çok tehlikeli. Yakışıklı erkeklere ve onların cazibelerine karşı bağışıklık kazanmış olması iyi bir şeydi. Jamie ne kadar seksi olursa olsun... onun ya da onun niyetinin kurbanı olmayacaktı.

Yarım saat sonra onu elinde bir dirgenle, kelimenin tam anlamıyla bok küreklerken buldu.

"Biliyor musun, senin gibi muhteşem yaratıkların bu kadar çok bok üretebilmesi beni şaşırtıyor," dedi ve Jingle'ın ağır kürklü arka ucuna bir omuz atarak büyük ren geyiğinin ağırlığını diğer ayağına kaydırmasını sağladı.

Gary'nin anlattıklarına bakılırsa, her gün temizlendiklerini biliyordu ama burada en az bir haftalık pislik var gibiydi.

Jingle neşelendi, güzel gözlerindeki eğlenceyle omzunun üzerinden baktı. Genellikle doğal türdeşlerinden çok daha zeki olan genetiği değiştirilmiş hayvanlarla uğraşmaya alışkındı ama bu sürü birinci nesil olduğu için onlardan fazla bir şey beklemiyordu. Her birini sırayla selamlarken gözlerindeki zekâ derinliği onu şaşırtmıştı. Kalbi, kadifemsi burunları ve meraklı doğaları tarafından anında çalınmıştı.

Gen-one olabilirler ama onlarla kim çalıştıysa *gerçekten* işlerini biliyorlardı. Sürünün sekiz üyesi kendilerine has, çok farklı kişilikleriyle çok hoştu ve talimatlara uymaya çok hevesliydi. Çoğunlukla.

Şu anda, Jingle onun ahırını temizlerken çoğunlukla sadece yoluna .

"Ne yaptığını biliyorum." *Tekrar* durduğunda kıkırdadı ona evcil hayvan vermek için.

"Peşinde olduğun şey bu. Öyle değil mi yakışıklı?" diye mırıldandı onun ağzını okşarken.

Adam cevap olarak ona bir kulak salladı. Başını salladı ve ona birkaç dakika daha zaman tanıyarak ağır kürklü omzuna yaslandı. "Sen çok yakışıklı bir çocuksun."

Kendini dokunuşa kaptırdı, buna en az önündeki hayvan kadar ihtiyacı vardı. Evcil hayvanları okşamanın, ren geyikleri gerçekten "evcil hayvan" sayılmazdı, insanlarda stres ve kaygıyı azalttığı kanıtlanmıştı ve Tanrı biliyordu ki, son birkaç haftadan sonra biraz stres atmaya ihtiyacı vardı.

Parmakları Jingle'ın kulağının yumuşak tüyleri üzerinde gezinirken, düşüncelerinin dolaşmasına izin verdi. Ve onlar da mutlu bir şekilde

önceki seksi şoförüne geri dönüyor. Tekrar.

Elbette, Jamie'yi ve onun gülünç derecede seksi pazularını ya da o kot pantolonun içindeki daracık poposunu düşünmesine izin vermişti. Gerçekten iyi iş çıkardığını düşünüyordu ve bir kızın seksi bir adam hakkında *birkaç* şey izin vardı. Değil mi?

Ama... yapacak işleri vardı ve muhtemelen gecelerinin çoğunu pansiyonun kadın misafirlerinin yataklarında geçiren bir adama ağzının suyunu akıtmak buna dahil değildi. Sıradan şeyler için yaratılmamıştı, ne şekilde olursa olsun. Bu da Dean'le bu kadar uzun süre birlikte olmasını daha da şaşırtıcı kılıyordu. Dean ona ilişkilerinin gerçekten bir yere *gittiğine* dair hiçbir onay vermemişti. Ama artık hepsi geçmişte kalmıştı ve iyi ki kurtulmuştu. Kendini aylardır olmadığı kadar hafif hissediyordu.

İçini çekti ve Jingle'ı bir kez daha sevdikten sonra ayağa kalkıp daha büyük bir gayretle temizlik işine girişti.

Dean'e *hâlâ* ulaşamıyordu. E-postalarının hiçbirine cevap vermemişti. Hava koşulları nedeniyle bir sorun olduğunu biliyordu ama yine de...

"Tamam, günüşiğim, işin bitti ve temizlendin." Jingle'a gülümseyerek onun ahırından çıktı ve bir sonrakine doğru ilerledi.

Sürüyle ilk görüşmesinden sonra kayıtlarını kontrol etmiş ve önceki bakıcının titiz kayıtlar tuttuğunu memnuniyetle görmüştü. Tüm sürünün sağlığı mükemmeldi ve gen-one'larda sıklıkla görülen istikrarsızlıklardan hiçbiri olmadan iyi ayarlanmış görünüyorlardı.

Bu onu rahatlatmıştı. Onlarla geçirdiği kısa bir zamandan sonra bile sürüye fena halde aşık olmuştu.

"Tamam, Snowy, sıra sende," dedi, köşeyi dönüp bir sonraki tezgâha sesi cıvıl cıvıldı. Ancak boş olduğunu gördü.

"Kahretsin."

Kapıyı çekerek açtı ve evet, Snowy gerçekten de gitmişti. Ahır taramak için dönerken kalp atışları hızlandı. Nereye gitmişti? Saçının telini bile göremiyordu, bu da onu göremediği bir yırtıcının peşinde olmasından daha çok endişelendiriyordu. Bir yırtıcı saldırırdı... ama bir av hayvanı yaralandığında ya da hastalandığında saklanırdı.

"Nononono," diye inledi ve hâlâ kilitli olup olmadığını kontrol etmek için kapıya doğru koştu. Bir ren geyiğini kaybetmeyi reddediyordu. Onun gözetiminde olmazdı.

"Gary!" diye seslendi, sesinin panikle dolmasına izin vermemeye çalışarak. "Snowy'nin ahır boş!"

Bekçi yardımcısı kafasını kaldırdı, Ivy'nin ahırının duvarının üzerinde parlak bakır bir bayrak vardı. "Bunu hep yapıyor. Yem deposunu kontrol et. Tam bir domuz. Sadece bacakları üzerinde bir göbek."

"!"

Döndü ve ahırın sonundaki yem alanına doğru ilerledi. Yolun yarısına gelmeden, kapıdan dışarı sarkan büyük, kıllı popoyu fark edince paniği yerini eğlenceye bıraktı.

"Ciddi misin, Snowy?" diye sordu, elleri kalçalarında. "Hemen buraya gel!"

Ren geyiği geri geri gitti ve döndü. Kadın kahkahalara . Hâlâ yemek yiyordu, yanakları kocaman bir hamster gibi havuçlarla doluydu.

"Aç mısın, ha?" diye sordu başını sallayarak. Ciddi bir sorun olmaktan çok yaramaz bir yürümeye başlayan çocuğa benziyordu.

"Hadi," diye emretti. "Havuç gibi görünmeye başlamadan önce seni ahırına geri götürelim!"

L Holly o akşam otelin restoranından kendini tok ve hissederek ayrıldı. İyi yemek ve uzun, sıcak bir banyo Bütün gün soğukta kaldıktan sonra ısınmak için içeri girer girmez, ruh hali için harikalar yaratmıştı.

Resepsiyondan çıkıp gecenin soğuşuna doğru ilerlerken ceketini giydi. Zaten akşam yemeğinden sonra biraz alışveriş yapmak için şehre inmeyi planlıyordu. Ne de olsa Noel'e sadece birkaç gün kalmıştı ve Audrey'nin hediyesi için hâlâ alışveriş yapması gerekiyordu.

Otelin ön kapısından çıkıp yakasını kaldırdı ve yolda yürümeye başladı. Uzun bir gün olmuştu ama iyiydi - aslında şaşırtıcı derecede iyiydi. Ren geyikleriyle çalışmaktan bu kadar hoşlanacağını tahmin etmemişti ve Gary ile çalışmak çok güzeldi. Belli ki sürüyü çok önemsiyordu, onlar da onu. Sorun şu ki, onu *hiç* dinlemiyorlardı.

Şehrin merkezine inmesi uzun sürmedi ve otel ile ana cadde arasında bir yerde zamanda geriye gitmiş gibiydi. Sokaklar birbirine yaklaşıyor, binalar iki yanında yükseliyor ve dükkânların vitrinleri kışkırtıcı vitrinleriyle aydınlanıyordu. Ayaklarının altındaki kaldırım taşları ve ilerideki kasaba meydanının ortasındaki bando tribününden gelen Viktorya dönemi kostümlü ilahi şarkıcıları ile zamanda geriye gitmiş gibi hissediyordu.

"Her yerde lanet olası Noel," diye homurdandı ama sesinin arkasında eskisi kadar zehir yoktu. Belki de bunun nedeni, baktığı her yerde insanların

geniş gülümsemeler. Burası daha önce nadiren gördüğü bir şekilde mutluluk ve beklenti -topluluk ruhu- yayıyordu.

"Önce sıcak çikolata," diye karar verdi. Sıcak çikolata arkasında durabileceği bir Noel geleneği idi. "Sonra alışveriş."

Parmak uçlarında yükselip sokağa baktı ve havada uçuşan harika çikolata kokusunun kaynağını bulmaya çalıştı.

Karşıdan gelen geveze bir aile onu kenara çekmeye zorladı. Ensesinden aşağıya süzülen buz gibi bir damla, başını kaldırıp keskin bir şekilde bakmasına neden oldu ve üzerindeki gölgelikten ayrılmak üzere olan bir kar yığınına gördü.

Ciyakladı ve yana doğru eğilmeye çalışarak karın çarpmasını beklerken gözlerini sıkıca kapattı. Yoldan zamanında çıkmasının imkânı yoktu. Yeterince hızlı değildi.

Ama daha kar yağmaya başlamadan bir çift güçlü kol onu sardı ve kendini geniş bir göğse yaslanmış buldu. Etraflarına kar yağarken bir *vınlama* sesi duydu ama daha büyük bir beden tarafından korunduğu için üzeri örtülmedi.

"Bu bir alışkanlık haline geliyor," diye gürledi derin bir ses ve başını kaldırıp tanıdık bir çift mavi göze baktı.

Jamie. Onu kurtarmıştı. *Tekrar.*

"Hey," diye nefes aldı, onun geniş göğsüne yaslanınca kendini güvende hissetti. Karın çoğu adamın omuzlarına düşmüş gibiydi ve geriye ışıltılı bir tabaka bırakmıştı.

"Aman Tanrım, yaralanabilirdin," diye soludu ve adamın omuzlarındaki karı temizlemek için uzandı. "Ya da sıırılsıklam! Sen iyi misin?"

Onu ayağa kaldırıp kalan karı dudakları kıpırdadı. Küçük kar yığınları halinde ayaklarının etrafına yığılmıştı.

"Ben iyiyim. Beni rahatsız etmesi için biraz kardan fazlası gerekir." Yukarı bakarken kaşlarını çatı, çenesi gerildi. "Kubbedeki çevresel kontrolleri kontrol etmeleri gerekiyor. Bu şeylerin bazıları eriyor, bu da kaymasına neden oluyor... eğer birine çarparsa, ciddi bir yaralanmaya neden olabilir."

Kar yağdığında ortaya çıkan dükkân sahibi hızla, "Hemen haber vereceğim," dedi. Endişe içinde onlara baktı. "İkiniz de iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz," diye güvence verdi Jamie, bir kolunu ona dolayarak. "Sadece biraz kar yağdı. Hiçbiri sana isabet etmedi. Öyle mi?"

Adamın sorusu karşısında başını salladı, onu bu kadar çabuk bulmasına şaşırmıştı. Onu sokakta bile görmemişti. "Hey! Beni mi takip ediyorsun?"

"Ne?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır, tabii ki hayır. Bavulum gelmedi, ben de biraz zaman geçirmek için birkaç malzeme alıyordum."

Adam bir kenara atılmış gibi duran, yerel mağazaların logolarıyla süslü birkaç çantayı işaret ederken renk geldi.

"Aman, eşyaların!"

İleri atılarak onları aldı ama neyse ki içindekilerin hiçbiri ıslak değildi. Onları uzatarak bir gülümseme sundu.

"Zararı yok ve beni tekrar kurtardığınız için teşekkür ederim. Acaba... Sanırım..." diye durdu ve utandığını hissetti. Adamın tek yaptığı onu *iki kez* kurtarmaktı ve kadın onu sapık olmakla suçlamıştı.

"Ne yapardım?" diye sordu, çantaları ondan alırken. Parmaklarının hafifçe birbirine değmesi kadının ürpermesine neden oldu.

Yanaklarındaki sıcaklığı görmezden gelerek çenesini kaldırdı. "Sanırım benimle sıcak çikolata içmek istemezsin. İster misiniz? Teşekkür etmek için?"

"Nasıl olur da daha önce *hiç* sıcak çikolata içmezsin? Böyle bir yerde büyürken mi?" Holly, iki elinde tuttuğu dumanı tüten sıcak çikolata bardağıyla onun yanında yürürken güzel yüzünü yukarı kaldırarak sordu.

K'laus omuz silkti, kendi kupasını bir elinde tutarken diğer kolunu da ayağının altındaki karda kayması halinde ona destek olması için uzattı. Eğer kubbe sıcaklıkları dalgalanmaya başladıysa bu gerçek bir riskti. Ama şu ana kadar sadece bir gölgelikteki kar erimiş ve kaymış gibi görünüyordu.

"her şey gibi, eğer bu sizin normalinizse, özel bir şeymiş gibi görünmüyor.

Bu mantıklı mı?" sordu ona bakarak.

Tamamen boşa kürek çekiyordu. Aklına gelen tek paralel, Latharian savaşçılarının onun savaş becerisi karşısında gösterdikleri huşu idi... ama Izaeanlar arasında özel bir şey değildi. Hepsinde kan öfkesi vardı,

Bu ilkel öfkeden yararlanma ve onu savaşta kullanma yeteneği. Onunki diğerlerine göre biraz daha aşırıydı.

Ama onun bir uzaylı olduğu gerçeğini açıklamak hiç de gündeminde değildi. Onun Jamie Kringle olduğunu, burada, Christmas Falls'ta doğup büyüdüğünü ve şimdilik böyle kalacağını düşünüyordu.

"Oh, kesinlikle. Ama ilk olman güzel..." dedi küçük, alaycı bir gülümsemeyle.

Az önce içtiği sıcak çikolatadan bir yudum alırken boğulmamayı başarak ona sert bir bakış fırlattı. Buradaki çifte anlamı hayal etmiş miydi? Böyle bir şey için fazlasıyla sağlıklı ve profesyonel görünüyordu.

Ama hayır, dudaklarını kıvıran küçük gülümseme bunu kesinlikle hayal etmediğini söylüyordu. Tatlı sıvı ve kremadan oluşan yakıcı ağız dolusunu yuttu, sıcaklık onu tam ortasından vururken sıçramamayı ve her yere püskürtmemeyi başardı. Sıcak çikolatadan çok daha fazla açıdan onun için bir ilk olacaktı. Masum değildi ama bu onun ilk insanı olacaktı. Ve eğer istediği gibi olursa sonuncusu da...

Kadının kupasını kaldırıp küçük bir yudum aldığında gözlerinde bir gülümseme gördü. Alaycı küçük cadı. Ona homurdanmamayı başardı, onu kapalı bir kapısına sıkıştırma ve sıcak çikolatanın tadını doğrudan dudaklarından öğrenme isteğine direndi.

"Sende biraz... bir şey var..." dedi, elini kaldırıp ağızını işaret ederek. Dudağında krem olduğunu biliyordu ama silmek için bir hamle yapmadı. Bunun yerine, yüzünde kasıtlı olarak ipucu olmayan bir ifadeyle ona baktı. Ona gönüllü olarak dokunacak mıydı?

Kadın uzanıp sesini yumuşak bir mırıltıya dönüştürdüğünde adamın nefesi kesildi. "İşte, bana bırak."

Dokunuşu yumuşak ve narindi. Ve onu iliklerine kadar yakıyordu. Onu iki kez kollarına almıştı ama bu ona ilk dokunuşuydu. İlk kez temas kurmaya başlamıştı. Gülümserken büyülenmiş bir halde onu izledi.

"Hepsi gitti."

Sonra pembe dilinin kısa bir parıltısıyla parmağındaki kremi yaladı ve adamın göğsünün ortasından bir inilti yükselmesine neden oldu. Eğer buradan başka bir yerde ... eğer iyi, *güvenli* bir insan erkeği gibi davranmasaydı, onu çoktan altına almış, ona sahip olurken adını haykırıyor olurdu.

Ama onlar buradaydı ve da bir insan gibi davranıyordu, bu yüzden iyi davranmak zorundaydı. Şimdilik.

"Şaka yapıyorum," diyerek ona sıcak bir gülümseme verdi ama yırtıcı içgüdülerini kontrol altında tuttu.

Önemli olan güvenlikti. Onun kendisini güvende görmesine ve bir uzaylı olduğunu ortaya çıkarmadan önce gerçek kendisini tanıması için ona bir şans vermesine ihtiyacı vardı. Sadece bir uzaylı değil, insanlığın karşılaşabileceği en kötü Lathar enkarnasyonu olan bir Izaean... Bütün orduları ele geçirip yok edebilecek kadar kana susamış bir canavar... ama yine de onun saçının teline bile zarar vermeyecek bir yaratık.

"Belki," diye karşılık verdi. "Yine de hoşuna gibi görünüyor."

"Oh, hoşlanıyorum. Ben de senden çok hoşlanıyorum. Uzun zamandır geyik bekçiliği mi yapıyorsun?" diye sordu, konuyu kasten daha güvenli konulara çevirerek. Tek gecelik bir şey istemiyordu. Kalması için oynuyordu ve bileklerinde çiftleşme izleri vardı.

Kayıp olduğunu öğrendiklerinde onu kurtaracak tek şey buydu. Yanındaki yatakta yatan küçük insan dişiyle meşguliyeti göz önüne alındığında, şifacıların nereye gitmiş olabileceğini anlamaları uzun sürmezdi. Ama kendi kaderi soyut bir kavramdı. Eğer kadın onu reddederse, hayatı zaten sona erecekti. Kanındaki öfkenin onu alıp götürmelerine asla dayanamayacağını biliyordu. herkesin güvenliği için onu yok etmeleri gerekecekti.

Bu soru karşısında yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye sordu kasaba meydanının ortasında boş bir masa bulduklarında. İnsanların donarak ölmesini engellemek için gizli bir yerde ısıtıcılar vardı ve küçük bankların üzerinde kar birikmemişti.

"Elbette," dedi ve oturmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Çok eski dünya görgü kurallarına sahipsiniz. Bu çok hoş." Kadın otururken adama gülümsedi ve adam da onun karşısına yerleşti. "Tamam, itiraf etme zamanı. Ben aslında bir geyik bekçisi değilim. Ben bir gen-mod uzmanıyım ama geyik gibi sürü hayvanlarına değil, daha çok yırtıcı türlere odaklanıyorum."

Bu da uzay istasyonunda neden bu kadar ağır yaralı olduğunu açıklıyordu. Ama tabii ki bunu soramazdı. Kim ve ne olduğu ortaya çıkmadan olmazdı.

Sıcak çikolatasından bir yudum daha alarak, "Öyle mi? Peki Noel Şelalesi'ne nasıl geldin?" diye sordu. Ona Latharian tarla kekini hatırlattı ama sıvı . Belki de bu versiyonuydu

insanlığın savaşçıları için kullandığı? "Alan değiştirmeye mi karar verdiniz?"

Başını sallarken dudaklarını büzdü. "Hayır... Bir kaza geçirdim ve bir süre işten uzak kaldım. Döndüğümde boş olan tek iş buydu."

Sözleri gergin ve ifadesi kapalıydı, öfkesi gözlerinin arkasına iyice gizlenmişti. Bir şeyler olduğu kesindi. Ama ne olduğundan emin değildi.

"Umarım kötü bir kaza olmamıştır," diye cevap verdi, öyle görünmeden onu dikkatle izliyordu.

İsteyeceği son şey, ona takıntılı olsa bile, onun kendisinin takıntılı bir sapık olduğunu düşünmesiydi. İzlediği insan programlarından takıntılı bir sapık olarak etiketlenmenin *kötü* bir şey olduğunu çabucak öğrenmişti. Sorun şuydu ki takıntılı olmak, kaderindeki eşi bulmuş bir Latharian'ın özüydü.

"Şimdi tamamen iyileştin mi?"

Öyle olduğunu biliyordu. Öyle olmasaydı üsteki baş şifacı onun gitmesine izin vermezdi. Ayrıca, taburcu edilmeden önce yatağının tıbbi göstergelerine bakmayı başarmıştı. Muhtemelen *Devan'kra*'da kaldıktan sonra, önceki yıllarda olduğundan daha sağlıklıydı.

"Evet. Öyleyim. Sorduğunuz için teşekkür ederim." Kadın bardağının kenarından ona gülümsedi ve adam onun koyu renk gözlerindeki ışıltıda kayboldu. Sabahleyin saçları uykudan dağılmış bir halde ona gülümsediği bir görüntü gözünün önüne geldi. Bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmek için içini vahşi bir sızı kapladı. Ve yakında.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" diye biraz üsteledi, belki diye umuyordu. "Eğer her gün yırtıcı uğraşıyorsanız... bu kulağa biraz ciddi geliyor. İnsanlar... bir bütün olarak insanlık, bu gezegendekiler de dahil olmak üzere, yırtıcı türlerle başa çıkmak için yaratılmamıştır."

Kadın doğrudan ona baktı ve bir an için acaba bir hata mı ve kadın bir şekilde onun söylediği kişi olmadığını mı anladı diye düşündü. Ya da bu konuda insan bile olmadığını.

Sonra içini çekti ve ellerini önündeki masanın üzerinde duran fincanın etrafına doladı. Eldiven giyiyordu, bu yüzden onun donmasından falan endişe etmesine gerek yoktu.

"Ben... dikkatsiz davrandım," diye alçak sesle itiraf etti. "Karşımda bir yırtıcı vardı, bir geliştirilmiş kaplan. O onun zekası vardı."

Biliyordum ama ne kadar olduğunu fark etmemiştim. Bunu bizden saklayacak kadar zekiymi. Beni alt etti ve kaçtı. Bu sırada kötü bir şekilde yaralandım."

Kadının sesindeki sıkıntıyla uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Omuz silkti, elini hareket ettirmedi ve bakışları onunkileri aradı. "Uzaylılardan biri olmasaydı ölmüş olacaktım. Attila, kaplan, yakınlarda başka bir yırtıcı olduğunu hissetti ve bölgesini korumak için beni terk etti. En azından hatırladığım kadarıyla mantıklı olan tek şey bu. Kamera kayıtları kullanılamaz haldeydi. Attila kameraların nerede olduğunu ve nasıl gözden uzak kalacağını ."

"Seni bir uzaylı mı kurtardı? Bir kaplana karşı mı?"

İçini bir şaşkınlık kapladı. Latharianlar dayanıklıydı ve onlardan birinin bir dişiyi kurtarmak için böyle büyük bir kediyle karşı karşıya geldiğini görebiliyordu ama onları gerçekten yırtıcı olarak tanımlamazdı. Savaşçıydılar evet ama yırtıcı değillerdi.

"Hı-hı, evet, görünüşe göre. İmparator ya da onun gibi biri değil ama daha genç biri. Cade Vorr. Şu anda Dünya'da olmadığı için kendisine şahsen teşekkür edemedim. Yine de ona bir teşekkür e-postası yazdım. Umarım ulaşır."

Bir Vorr. K'laus gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını güçlükle önledi. Yırtıcı yorumu şimdi anlam kazanmıştı. Izaea'lılar uzun zamandır bu klanda eski soyların tükenmediğinden şüpheleniyorlardı ama bunu asla söylememişlerdi. Vorr'lar gibi Izaea'ların da imparatorluğun öğrenmesine gerek olmayan sırları vardı.

"Seni kurtarmak için buralarda olmasına sevindim," dedi elini sıkarak. Eğer bu Cade Vorr'la karşılaşır, erkeğin kendisine teşekkür edecekti. Eşini kurtardığı için sonsuza dek Vorr'a borçlu kalacaktı.

"Aksi takdirde burada sıcak çikolata içip bu şarkıya bir kez daha katlanmak zorunda kalmazdık," diye kıkırdadı ve ilahi söyleyenler yeniden başlarken etrafına bakındı. Salonlar ve çobanpüskülü dallarıyla ilgili bir şeyler.

"Evet, Noel şarkıları. Ya seversiniz ya da nefret edersiniz." Kıkırdadı, sesi yumuşak ve kaygısızdı. Başını kaldırıp adamın omzunun üzerinden baktı ve tam zamanında, kocaman bir el adamın omzuna konmadan önce birinin orada olduğuna dair yeterli uyarıyı verdi.

Aksi takdirde, kendisine dokunulmasına şiddetle tepki verebilirdi. Olduğu gibi, kendini çelikleştirdi ve başını kaldırdığında yaşlı bir insan erkeği gördü

ona ışık saçıyordu.

"Bir adam şehre döndüğünde torununun onu ziyaret etmesini sağlamak için ne yapmalı?" diye gürledi insan, derin sesi, derin mavi gözlerinin etrafındaki çizgilerle eşleşen kahkahalarla doluydu.

Kris Kringle. Jamie'nin büyükbabası. K'laus bir an için dondu kaldı, aldatmacasının artık sona erdiğinden emindi ama sonra yaşlı insanın *onlara* yaklaştığını fark etti. Sanki onları tanımıştı... hayır, K'laus'u tanımıştı ki bu imkânsızdı. Izaean olduğu anlaşılıp *Parac'Norr'a* gönderilmeden önce kendi soyundan gelen erkeklere biraz benzese de, yaşlı erkeği hayatında daha önce hiç görmemişti.

"Peki, keyifli arkadaşınız kim?" Kris Kringle öne doğru eğilip Holly'ye elini uzatarak ekledi. "Ben Kris, Jamie'nin büyükbabasıyım. Umarım sizi etkilemek için elinden geleni yapıyordur. Ona yüzlerce kez söyledim, bakıcılık yapmak için çok yaşlı değilim."

K'laus neredeyse inliyordu. Artık bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı koşmaktan başka bir şey yapmasına imkân yoktu.

"Baba!" diye tısladı, Jamie'nin büyükbabasına böyle hitap etmesini umuyordu. "Sadece sıcak çikolata içiyorduk. Bizi koridora atmana gerek yok."

Neyse ki, gibi görünüyordu.

"Çok çekici biriydi." Gülümseyerek yaşlı adamın elini sıktı. "Ama gitmem gerekiyor. Sabah erkenden yola çıkacağım. Sizi yalnız bırakayım. Sabah asansörümde görüşürüz, Jamie?"

Başını salladı, onu tekrar görmek istemesi onu yatıştırmıştı.

"Saat tam sekizde," diye söz verdi ve diğer bazı otel çalışanlarını öldürmek zorunda kalsa bile sözünü tutacaktı. "Bu bir randevu."

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve el sallayarak kalabalığın içinde kayboldu. K'laus'u, hiç tanışmamış olmalarına rağmen onu bir şekilde tanıyan insan büyükbabasıyla baş başa bıraktı.

Kris, Holly'nin kaybolduğu yöne bakarak, "Güzel kız," dedi. "Erken mi başlamış? Yani turist değil mi?"

K'laus başını salladı ve insanı dikkatle izledi. Şimdi onu doğru düzgün görebiliyordu ve gerçekten de birbirlerine benzediklerini fark etti. O kadar çok benziyorlardı ki, ürkütücüydü. Birdenbire bu Jamie Kringle'in gerçekte neye benzediğini merak etti.

"Hayır. O yeni geyik bakıcısı. Dün geldi, bu sabah işe başladı."

Kris arkasına yaslandı, buruşuk yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı. "Güzel.

Alison gittiğine göre oradaki çocukların şefkatli bir ele ihtiyacı var."

K'laus sadece başını salladı. Alison'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bir şey söylemek sadece cehaletini ortaya çıkaracaktı.

"Az önce Miriam Skeldon'a rastladım," dedi, sıcak çikolatasının son damlasını boşaltmak için kupasını kaldırırken. "Sana selam söylememi istedi."

"Öyle mi? Öyle mi?" Kris gülümsedi, bu ifade K'laus'un iki yaşlı insan arasında bir şey olup olmadığını merak etmesine neden oldu. "Oraya uğrayıp ziyaret etmem gerekecek. Bir dul için kubbenin kenarında tek başına yaşamak zor olmalı."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. İçecek bir şey ister misin? Gidip sana bir tane getireyim mi?" diye sordu ve birden yaşlı insanın onu ısıtacak sıcak çikolatası olmadığını fark etti. Ya da onu soğuktan koruyacak kalın bir paltosu bile yoktu.

"Hayır, durmayacağım. Seni sokağın diğer tarafından gördüm." Yaşlı adam ayağa kalktı, ellerini masanın üzerine koydu. "Aslında gitsem iyi olacak. Noel'den önce yapılacak çok şey var!"

Bir an için, tepesindeki dalların ışıklarının değişmesiyle, yüzünün yarısını kaplayan kırmızı bir kukuletası varmış gibi göründü. K'laus başını sallayarak bu hayali düşünceyi bertaraf etti.

"Eminim seni otelde güzel odaya yerleştirmişlerdir, ama mutlaka ziyarete gel, tamam mı? Bugünlerde ailem olmadan evim çok boş."

K'laus yaşlı insanla aynı anda ayağa kalktı ve başını salladı. "Elbette. Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz. İyi geceler... Babalık."

"İyi geceler, evlat." Yaşlı adam omzunun üzerinden el sallayarak uzaklaştı ve uzaylı çılgını derin düşüncelere dalmış halde bıraktı.

Eğer bir insanı aileden biri olduğuna inandıracak kadar insan gibi davranabiliyorsa, neden burada, Dünya'da kalamıyordu?

T Holly'nin hayal kırıklığına uğramasına rağmen Jamie o gün şoförlük yapmamıştı. sonraki sabahama başka bir adam o yapmadı Biliyorum.

Görünüşe göre, bazı personel kötü bir grip virüsüne yakalanmıştı, bu yüzden her şeyin halledildiğinden emin olmak için hepsi rolleri değiştiriyordu ve Jamie başka bir yerde hizmete zorlanmıştı.

Sürü onu daireler çizerek koşturmak için elinden geleni yaparken bile bütün gün onu düşünmekten vazgeçmedi. Onu güldürmek için ahır müziği ya da başka bir şey çaldıklarını fark ettiğinde bu sevimli olmasaydı sinir bozucu olabilirdi. Ama aşlarının hepsinin güncel olduğundan emin olmayı başardı ve birkaç gün sonraki büyük Noel gösterisinden önce hepsini kontrol etti. Ivy'nin biraz topalladığı görülüyordu, bunu da göz önünde bulunduruyordu.

Holly dudaklarını büzdü ve şoförü -yine Jamie değil- kulübenin önüne yanaşırken dudaklarına vurdu. Gerekirse küçük dişiyi o çekecekti ve kızak sekiz değil yedi geyikle gitmek zorunda kalacaktı. Tek sayı olması ya da Noel olması umurunda değildi, hayvanlarının sağlığı ve refahı onun en önemli önceliğiydi. Sonra dondu kaldı, kaşlarının ortasında küçük bir çatılma oldu. Ne zamandan beri *onun* hayvanları olmuşlardı?

Bunu daha fazla düşünmeden, Pippa Noel temalı bir kasırga gibi kulübenin kapısında belirdi.

"Ah! İşte buradasın Holly," dedi Holly arazi aracından inip rahatlatma ve amaç karışımı bir duyguyla ona doğru ilerlerken. "Gerçekten üzgünüm ama senden bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette. Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, çalışma çantasını omzuna daha güvenli bir şekilde yerleştirirken. Pippa her ne konuda yardıma ihtiyaç duyuyorsa, bunun otelle ilgili bir şey olmamasını umuyordu. Otel sektöründeki tek deneyimi, stajyer resepsiyonist olarak geçirdiği felaket dört saat olmuştu. Üç misafiri yanlış odaya yerleştirmeyi başarmış ve santralin çökmesine neden olmuştu. "Sizi uyarmalıyım, tek iş deneyimim ya laboratuvarlar ya da hayvanlarla ilgili..."

"Peki ya ağaçlar?" Pippa yüzünde yalvaran bir ifadeyle sordu. Arkasındaki kapı aralığında ayaklı büyük bir kutu belirdi. Bir an sonra Jamie etrafına bakındı ve onu görünce gülümsedi.

"Tatil köyü personelinin yarısı bu lanet grip virüsü yüzünden hasta ve meydanın ortasındaki ağacı süsleyecek kimsem yok. Jamie zaten gönüllü oldu... ama teknik olarak personelimden biri olmadığın için..." küçük sarışın gözlerinde umutla irkildi.

Ağaç süsleme. Ne kadar zor ki?

"Elbette," dedi Holly gülümseyerek. "Yardım etmeyi çok isterim. Odama gidip çantamı bırakayım, hemen geliyorum!"

Pippa elini uzattı. "Eğer gizli bir şey değilse, senin için resepsiyonun arkasına koyabilirim. Robert onu canı pahasına koruyacaktır. Söz veriyorum."

"Oh, harika. Teşekkür ."

Çantasını indiren Holly, Jamie merdivenlerden inip ona doğru yürürken gülümsedi ve tehlikeli süsleme kutusunu kolayca dengeledi.

" teşekkür ederim çocuklar," dedi Pippa ve sonra gitti.

Jamie kıkırdadı. "Bugün hiç durmadı. Tam bir kabus oldu. Gidelim mi?"

"Duyduğuma göre. Personelin çoğu hasta mı?" Ana caddeden aşağıya doğru ilerlerken kadın da ona ayak uydurdu.

Başını salladı. "Yeni bir varyant. Tatil köyü doktorunu oldukça endişelendiriyor." Ona doğru baktı. "Senin etkilenmediğini gördüğüme sevindim. Kötü bir hastalığa benziyor."

"Faulkner için çalışmanın avantajlarından biri de bu." Umursamazca omuz silkti. "Hayvanlara hiçbir şey bulaştırmamak için her aşıyı ve iğneyi yapıyoruz. Peki ya sen? Burnun akıyor mu?"

Başını iki yana salladı ve bir an duraklayarak kalabalık bir turist ailesinin yanından geçmesine izin verdi. "Hayır. Bir tane bile yok. Askerdeyken tüm aşılarımı oldum. Güncel olmalılar. Daha yeni çıktım."

Eski askerdi. Tamam, şimdi her şey çok daha anlamlıydı. Yapısı ve etrafındaki genel olarak yetenekli hava gibi... ve kızın bakmadığını düşündüğü zamanlarda yüzünde beliren sert ifade gibi. Tamam, belki de düşündüğü kadar yatakta zıplayan bir erkek fahişe değildi.

"Hizmetiniz için teşekkür ederim," dedi gülümseyerek ve süslemeleri gereken ağaca bakmak için durdu. Mamut gibiydi. Adamın kollarındaki kutuya yan gözle bakarak burnunu kırıştırdı.

"Ya Pippa yanlış hesap yaptı," diye söze başladı ama bakışlarını ağacın önünde yerde duran diğer dört kutuya çevirdi. "Tamam, en iyisi başlayalım. Başlayalım mı?"

Bir saat içinde K'laus, Holly'nin birlikte çalıştığı herhangi bir general ya da savaş komutanı kadar katı olduğunu ve Noel ağacı süslemenin *asla* ustalaşamayacağı bir sanat ve bilim olduğunu anlamıştı.

"Hayır... şurada bir kırmızı ve şurada bir yeşil yığınınız var," diye açıkladı onun üstündeki merdivene tüneyip dudaklarını büzerek.

İç çekişini bastırarak, küçük ampulleri onu tatmin edecek şekilde hareket çalıştı. Yedinci kez.

"Nasıl görünüyor?" diye sordu yukarı bakarak.

Arkasındaki ışık koyu renk saçlarını ateşli bir kestane halesine dönüştürmüştü ve yanakları ve burnu soğuktan pembeleşmişti.

"Evet... iyi görünüyorsun." Kadın ona gülümsedi ve adam donup kaldı, gözlerini kaçıramadı. Hayatında gördüğü en çarpıcı kadındı. Tek istediği onu tünediği yerden koparmak ve dudaklarını kendi dudaklarının altında ezmekti. Tadının da görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını öğrenmek.

"Tamam, demek ki ışıklar ve cicili bicili şeyler bunlar... Şimdi meleği takmamız gerekiyor," diyerek kalçasında tuttuğu kutuya uzandı. Küçük bir kadın için oldukça büyüktü ve bir an için basamaklarda yalpaladı, tırabzana tutunurken dudaklarından küçük bir nefes kaçtı.

Zaten oradaydı, merdivenin dibini tutuyordu.

"Neredeyse," diye nefes aldı, kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken gözleri parlıyordu. Düşerse kendini yaralayabilirdi. Buna izin veremezdi... izin veremezdi. Müstakbel eşi onun gözetimindeyken zarar görmeyecekti. Hiçbir şekilde. Ne şekilde olursa olsun.

"Sadece dikkatli ol," diye uyardı onu, meleği ağacın tepesine koymak için uzandığında elini kutuya uzattı. Kadın gerinirken zorlukla nefes aldı, kazağı kot pantolonundan sıyrılarak gözlerini alamadığı bir dilim saten teni ortaya çıkardı. Burada gördüğü, iskelet denecek kadar ince ve sıırım gibi olan bazı kadınların aksine Holly hoş bir kıvrıma sahipti.

Dün onu kar yağışından kurtardığında ona nasıl yaslandığını ve vücudunu hatırlamak bile onu gece boyunca uyanık tuttu. Rüyalarında onu daha fazla keşfediyor, kapalı dükkan kapılarından birinin girintisine çekiyor ve ellerinin kıvrımlı küçük vücudunu keşfettiği kadar emin bir şekilde dudaklarını keşfediyordu.

Sert ve ağırlı bir şekilde uyanmış, yatağına dönüp nihayet uyuyabilmek için duşta işini bitirmek zorunda kalmıştı. Hırıltı göğsünün ortasından yukarıya doğru ilerledi, sadece kendi üzerinde tuttuğu demir irade tarafından durduruldu. Açık hava için giyinmişti, evet, ama insanların giydiği bu "kotlar" vücudunun durumunu gizlemekte savaş derileri kadar etkili değildi.

Meleği yerleştirmeyi başardı ve adam rahat bir nefes aldı. "Şimdi aşağı in," diye emretti, sesinde engel olamadığı bir sertlik vardı. "Düşmeden önce."

"Oh, ben fa-aaalllll yapmayacağım!" Merdiven tam o anda sallanıp ayağını kaybettiğinde bir gıcırtyla son buldu. Işık hızıyla hareket etti ve bir koluyla onu havadan alıp göğsüne yasladı, diğer koluyla da merdiveni tutarak zavallı masum bir insanın üzerine düşmesini engelledi.

"Hey," dedi nefes nefese, kollarını adamın omuzlarına dolayarak.

"Hey." Adam merdiveni doğru yere koyarken dudakları kıpırdadı ve sonra boştaki kolunu da onun omzuna doladı. Sanki orada olmak için yaratılmış gibi göğsüne mükemmel bir şekilde oturdu. "Bir süre mi kalacaksın yoksa sadece

içeri mi giriyorsun?"

Kız inleyerek kıkırdadı ve bu ses anında adamın tekrar duymak istediği bir sese dönüştü. "Bu korkunçtu. Lütfen bana baba şakalarından oluşan bir zulan olmadığını söyle!"

"Tamam, yapmayacağım," hemen kabul etti, her ne kadar baba olma ve bu baba şakalarını gerçek anlamda kullanma fikri

nefesim .

Anında, onun gömleğini giymiş, karnı onun gençliğiyle şişmiş bir kadın görüntüsü zihnini doldurdu. Orada durmak ve bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmek için çalışabilecekleri özel bir yer bulmak için adım atmamak elinden gelen tek şeydi.

". Baba şakalarından oluşan bir zulan var!" Gülümsedi, daha yakına eğildi.

O da eğildi, tüm dikkati dudakları arasındaki azıcık boşluğa odaklanmıştı. Tüm vücudu beklentiyle ağrıyordu. O ilk dokunuşun. Yumuşak dudaklarının onunkilerin altında nasıl hissedeceğini. Ona nasıl teslim olacağını... tatlı bir şekilde, diye karar verdi. O bir savaşçı değildi ve olmasını da istemiyordu. Sadece tatlı, kıvrımlı küçük insanının her zaman kollarında olmasını istiyordu.

"Hey! *Hey!* Jamie! Benim, Leo!" Israrcı küçük bir ses farkındalığının sınırına takıldı ve hala Holly ile nefesini paylaşarak başını kaldırdı. Göz ucuyla baktığında Miriam Skeldon'ın küçük torunu Leo'nun büyük Noel ağacının etrafındaki bariyerin üzerinden eğilip onlara çılgınca el salladığını gördü.

Hayal kırıklığı içinde dolaşırken Holly'ye tekrar baktı. Çok yakın ama çok uzak.

"Bu düşünceni unutma?" diye mırıldandı ve onu nazikçe ayaklarının üzerine yatırdı. Seyircileri olduğu için, hem çok genç bir seyirci, onu ne kadar etkilediğini anlaması için vücudunun ön kısmından aşağı doğru kaydırmadı. Bunun yerine, dizlerinin arkasındaki tutuşunu bıraktı ve Leo'ya doğru ilerlemeden önce onu yere bıraktı. Holly ona sırtarak baktı ve süsleri alt dallara yerleştirmeye başladı.

"Selam ufaklık," dedi genç çocuğa geniş bir gülümsemeyle. "Nasıl gidiyor? Burada tek başına değilsin. değil mi?" sordu aniden, etrafına bakındı ve Leo'nun büyükannesini ya da Leo'nun yanında herhangi bir yetişkini göremedi.

"Hayır, babam şurada *sevgiliyle birlikte,*" dedi Leo tiksintiyle ve elini sıcak çikolata standının yanındaki masaların olduğu yöne doğru salladı. Elbette, orada bir çift duruyordu, erkek olan Leo'nun olgunlaşıp en iyi dönemine ulaştığında sahip olacağı özellikleri paylaşıyordu.

"Duygusal şeylerden bıktım ve yaptığınız şey daha eğlenceli görünüyor. Yardım edebilir miyim?"

"Errr..."

K'laus gençlere alışık değildi. *Parac'Norr*'da hiç çocuk yoktu, aslında orada çocukluğunu geçirmiş tek varlık savaş liderleri Raalt'ın oğluydu. Kendi gezegeninde büyürken başka çocukları da hatırlıyordu ama hepsi bu kadardı. Çoğu varlık gençlerini K'laus ve kardeşlerinden uzak tutardı. Izaean savaşçıları dengesiz ve öngörülemezdi. Tehlikeliydiler.

"Hadi ama... eğer onları öpüşürken izlemek zorunda kusacağım. Gerçekten," dedi Leo, sahte kusma sesleri çıkararak.

K'laus bulundukları yer ile babanın dışisiyle oturduğu yer arasına baktı. Çok uzak değildi, görüş alanı da açıktı. Erkek yavrusunu bulmak için etrafına bakar bakmaz, onu burada Holly ve K'laus'un yanında görebilecekti. Ve Holly iyi bir insandı, güvenilirli. Bunu herkes görebilirdi.

"Tamam," diye kabul etti ve genci çitin üzerinden kaldırmak için uzandı. "Ama Holly'nin dediklerini yapmak zorundasın. Söz mü?"

"**T** onun tepesi kanlı bir katil. Öyle değil mi?" Holly yanındaki ren geyiğine sordu: "Gıcır gıcır kar yağarken ayak altında çitirdiyordu.

Snowy cevap vermedi, umut dolu gözlerle cebine baktı. Kıkırdadı ve bir parça havuç daha avuçlamadan önce kulağının arkasındaki tüyleri ovuşturdu.

O ve sürünün yarısı -Snowy, Candy, Ivy ve Ginger- ahırların arka tarafındaki muhafazadaydı. Biyo-kubbe içinde olmalarına rağmen tüm çitlerin sağlam olup olmadığını kontrol etmek istemişti. Alison'ın kayıtlarındaki bazı notlar, büyük bir yırtıcının, belki de bir kurdun kubbeye sızmış olabileceğine işaret ediyordu. Bu yüzden Holly gözünü dört açmış ve çitleri kontrol etmeye giderken Gary'yi de ahırların güvenli olduğundan emin olması için uyarmıştı.

Elektrikli çitler uyarlanabilirdi, yani geyiklerine hiçbir şey ulaşamazdı, ama her ihtimale karşı omzuna asılı bir tüfek taşıyordu. Hücum eden bir gergedanı yere serecek kadar durdurma gücüne sahipti, bugünlerde hayvanat bahçesinin dışında gergedan olduğundan değil. Attila'dan sonra dersini almıştı ve hiçbir kurt onu alt edemezdi.

Şimdiye kadar çok iyiydi. Çit hiç kırılmadan ayakta ve çalışır durumdaydı ve belirlediği her zayıf nokta sağlam duruyordu.

Bir an durakladı ve döndü. Bu kadar yüksekte, ahırlar onun altındaydı ve karlı yamaçlar, kasabanın soluk mükemmelliğin ortasında parıldayan bir mücevher gibi uzandığı vadinin dibine kadar uzanıyordu.

Bir nefes verdi, perçemleri yüzünden uzaklaştı. Aslında burası gerçekten çok güzeldi. Tüm Noel saçmalıkları bir yana, yeniden doğada olmak güzeldi, hatta yönetilen bir biyo-kubbenin ekili doğasında bile. Yine de bunu özlemişti. Alışkın olduğu hayvanat bahçeleri yerine doğal bir ortamda hayvanlarla uğraşmayı, laboratuvarlarda canlı örneklerle bakmayı ya da daha da kötüsü, baş bilim insanı olarak pozisyonunun gerektirdiği bitmek bilmeyen toplantıları.

Elini Snowy'nin sırtına koymuş, diğer eliyle de havuç dilimleri yedirdiyordu.

Kulaklarının yumuşak tüylerini okşayarak, "Nasıl oldu da bu hale geldi, ha oğlum?" diye düşündü. Burada sadece hayvanlarla olmayı, raporlama yapmamayı ya da KPI'lar hakkında endişelenmemeyi tercih ediyordu. "Eminim tek endişelenmen gereken bir sonraki havucunun nereden geleceği ya da içinde uyuyabileceğin yumuşak bir saman olup olmadığıdır. Sen baş bilim insanı olsan ve ben burada kalsam nasıl ?"

İşte. Noel ağacının yanındaki o olaydan sonra düşünmemek için kendini zor tuttuğu çok seksi tamirci/şoförle. Bütün gece düşünebildiği tek şey onun kollarında olmak, o sert, geniş göğsüne yaslanmak ve dudaklarının neredeyse onunkilere ...

Snowy homurdandı ve daha fazla ikram için ceplerini tekrar karıştırdı. Gülmekten kendini alamadı. "Gary senin hakkında tamamen haklıydı, Snowy. Sen ayakları üzerinde *duran* bir göbeksin."

Çit hattı boyunca devam etti, yol boyunca bozulmamış karlara bata çıka ilerledi. Bu gece için daha fazla kar yağışı planlanmamıştı ama okuduklarına göre kar yağışı dönemlerinde buradaki koşullar oldukça sertleşebiliyordu. Bu duruma kesinlikle yakalanmak istemiyordu.

Giderken, geri kalan ikramları da yanındaki geyiklere dağıttı. Onları sürüyü yanında tutmak için rüşvet olarak getirmişti ama onlara ihtiyacı yoktu. Küçük grup kafesin etrafındaki tüm yürüyüş onunla birlikte kalmıştı. Geride kalan Candy dışında hepsi. Holly iyi olduğundan emin olmak için ona göz kulak olmayı aklına not etti.

Çitin tepesinde durdu ve sırtını çite yasladı. Gökyüzü açıktı ve yıldızlarla doluydu. Buradan, alçak yörüngede inşa edilmekte olan yeni uzaylı uzay istasyonunu bile göremezdiniz. Elbette bunun bir simülasyon olduğunu biliyordu, kubbe gökyüzünün nasıl görüneceğini göstermek üzere programlanmıştı

Kirlilik ve dışarıda kopan fırtınalar olmadan. Yine de uzaylı üssünü göstermediği için memnundu.

Bu konuda karışık duygular içindeydi. Hayatını kurtardığını inkâr edemezdi. Saldırıdan sonraki tıbbi kayıtlarına bir göz attı ve... lanet olsun, en iyi insan travma cerrahlarından oluşan bir ekiple bile hayatta kalamazdı.

Hayır, nefes almaya ve hayattan zevk almaya devam edebilmesi doğrudan Latharian üssündeki gelişmiş tıbbi teknolojiye ve doktorlara bağlıydı. Bu yüzden gerçekten gitmesini dileyemezdi. Eğer orada olmasaydı, şu anda kesinlikle ölmüş olurdu. Bunun iki yolu yok.

Bir an için aklı kendisinininkinin yanındaki bölmede kalan iri yarı adama gitti. Orada olduğu süre boyunca onun farkındaydı. Hatta komadan çıkmadan önce onu rüyasında gördüğünden bile şüphelenmişti. Garip bir şekilde, kükreyen ve hırlayan gürültülü bir adam olmasına ve gizlilik kalkanları sayesinde ona hiç iyi bakamamasına rağmen, onu bir kez bile korkutmamıştı.

Aslında, garip bir şekilde ona Jamie'yi hatırlatıyordu. Bu çok saçmaydı... seksi eski asker tamirci, konuşmuyor gibi görünen, sadece hırlayan ölümcül bir uzaylıdan kelimenin tam anlamıyla bir dünya uzaktaydı.

Doktorlar ona isim takmışlardı... *Izaean*. Üsten ayrıldığında bu kelimeye bakmıştı. Kabaca "çıldırılmış" anlamına geliyor gibiydi. Jamie uzaylı bir çılgına yakın olamayacak kadar iyi biriydi.

Snowy tam son lokmayı da mideye indirmişken iletişim ünitesinden bir ses geldi. Ekranda Audrey'nin adını ve kimliğini görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Holly telefonu açar açmaz, "Cehennemin karlı versiyonu nasıl gidiyor?" diye sordu. Arka planda trafik gürültüsü duydu, bu da Audrey'nin metroyla eve ya da daha büyük olasılıkla ikinci işine gitmekte olduğu anlamına geliyordu. Cidden, Holly'nin arkadaşının bu kadar hızlı gitmeyi nasıl başardığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Etrafına bakındı. "Aslında burası gerçekten çok güzel."

Audrey nefesini tuttu ve "Tamam, sen kimsin ve arkadaşşıma ne yaptın?" diye sordu.

Kıkırdadı. "Yani, burası güzel. Tüm insanlardan ve Noel saçmalıklarından uzakta."

"Ren geyikleriyle mi? Onlar Noel saçmalığının zirvesi değil mi? Noel Baba'nın kızağını çektiklerini hatırlıyorsun değil mi? Değil mi?"

HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRADI, onu kasabaya geri götürmek için yine Jamie yoktu. Onun yerine Robert sürücü koltuğundan ona gülümsedi. O da gülümseyerek karşılık verdi ve hayal kırıklığını gizlemeyi başardı. Tepelerden aşağı inerken yaptıkları sohbet rahattı ve ona tatil köyünün ve yıllardır orada yaşayan ailelerin tarihiyle ilgili pek çok şey anlatmak gibi bir faydası oldu. Kringle'lar da dahil.

Görünüşe göre Jamie sadece orduya girmemişti. Özel kuvvetlere girmiş ve birkaç yıl önceki bir kurtarma operasyonundan sonra bir tür kahraman olmuştu. Dudağını ısırdı. Kahraman bir eski asker, zihninde canlandırdığı yatakta zıplayan erkek fahişe gibi görünmüyordu.

"Peki, bugün seni resepsiyon masasının arkasından ne çıkardı?" diye sordu arabayı şehrin merkezine doğru sürerlerken.

"Zorunluluk," diye omzunun üzerinden attı. Noel'e sadece birkaç gün kala, burası Noel büyüsunü arayan turistlerle dolup taşıyordu, bu yüzden otele ulaşmaları biraz zaman aldı.

"Çalışanların çoğu grip yüzünden izinli. Gerçekten kötü bir şey. Sonra kuzey kanadında elektrikler kesildi, bu da Dave, Jamie ve Todd'un bütün gün orada çalıştığı anlamına geliyordu ve Pippa arazi aracı kullanamıyor, bu yüzden seni almaya gelebilecek tek kişi bendim."

Bu Jamie'nin yokluğunu açıklıyor o zaman. Başını salladı. "Biliyorsun, eğer ihtiyacın olursa arazi aracı kullanabilirim."

"Gerçekten mi?" Robert, kulübenin önündeki yarım daire şeklindeki yola girdiklerinde omzunun üstünden bu habere gülümsedi. "Pippa'ya söyleyeceğim. Daha fazla seçeneğe sahip olmak harika olur. Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hayır, hiç de değil. Yardımcı olabileceğim her şeyi yaparım," dedi ana kapıların önünde durduklarında. Sanki varışları için mükemmel bir zamanlama yapılmış gibi, kapılar açıldığında tesisin müdürü Pippa ve peşinden gelen Jamie'yi gördü.

"Uh-oh." Robert kıkırdadı. "Bunu söylediğine pişman olabilirsiniz."

"Ben-şey..."

"Geri almak yok!" Robert kapıyı açarken hâlâ sırtıyordu. Robert'a iptal edilen yorumunun teklifini geri almak istemesiyle bir ilgisi olmadığını, aksine Jamie'nin kışlık montunu giydiğini görünce tüm beyin hücrelerinin durduğunu söylemedi. Giydiği tişört, günah işlemek için yaratılmış oymalı bir vücudun üzerine sıkıca oturmuştu; Jamie kesinlikle onun kıyafetlerini çıkarıp boş zamanlarında keşfetmek istiyordu.

Aşağı indiğinde Pippa'yı tam karşısında buldu, yüz ifadesi umutlu ve çaresiz arasında bir yerdeydi.

"Bunu sorduğum için *gerçekten* çok üzgünüm," diye başladı yüzünü buruşturarak ve Holly ile Jamie'nin arasına baktı. "Ama on dakika sonra başlayacak olan Noel panayırında sıcak çikolata tezgahının başında duracak kimsem yok. Hiç şansım var mı?"

Konuşmasını bitirmeden Holly çantasını uzattı. Pippa gülümsemeye başladı.

"Teşekkür ! Çok teşekkür ederim! Şu anda hayatımı ne kadar kurtardığınızı bilemezsiniz!" diye haykırdı ve Holly'nin çantasını alıp onları kasabaya doğru yönlendirmeye başladı. "Oraya gittiğinizde şekerçi dükkânında Mabel'ı arayın. Her şeyi ayarlayacağını söyledi... sadece iki ahır tek başına idare edemez, ama ona ihtiyacınız olursa orada!"

Ve böylece, bir enerji kasırgası gibi otele geri dönerek gitti.

Holly omuzlarını devirerek, "Yemin ederim," diye homurdandı. "Eğer bunu şişeleylebilseydik, lanet bir servet kazanırdık."

Jamie kıkırdadı. "Gerçek bu. Belli ki Noel'in büyüü bu."

"Öyle olmalı. Oraya gidip üzerimize düşeni yapsak iyi olur." Ve eğer şanslıysa, Noel sıcak çikolatasının büyüü, bütün gün saman balyalarını taşıdıktan sonra yapacağı uzun ve sıcak banyonun yerini alacaktı. "Umarım hiçbir müşteri geyik gibi koktuğumu fark etmez. Saçımda saman yok. Değil mi?"

Ahırdan çıkmış gibi duran görüntüsünden rahatsız olup olmadığını anlamak için ona yan gözle baktı. Adam ona gülümsemekle yetindi. "Hayır, saman, ot ya da geyiklere benzeyen başka bir şey yok." Eğildi ve bir nefes aldı. "Ve harika kokuyorsun. Her zamanki gibi."

Nasıl koktuğunu fark etmiş miydi? Bir an için Holly'nin dili tutuldu. Elini uzatıp Holly'nin eline sokmasına yetecek kadar uzun bir süre.

koluna.

"Kaygan olabilir," dedi onun bakışları karşısında.

"Gerçekten mi?" Bütün gün kar ve buzun içindeydi ama... "Evet. Hava soğuduğunda bu kaldırım taşları tam bir kaltak oluyor."

Birlikte kalabalığın arasından şehre doğru yürüdüler ve o hiç bir erkeğin şu anki kadar farkında olmamıştı. Dün geceki neredeyse öpüşmeleri zihninde tekrar tekrar oynuyordu. Leo sözlerini kestiğinde hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu yoksa bu sadece onun hayal gücü müydü? Bütün gece ona doğru başka bir hamle yapmamıştı, otele geri döndüklerinde bile, belki de şanslı bir kaçış yaşadığını düşünmüştü...

Dudağını dişledi. Bu konuyu Audrey ile konuşması gerekiyordu. Kendini bu kadar çok sorgulamak ona göre değildi.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak," diye mırıldandı Jamie, tüm stantların bulunduğu kasaba meydanına vardıklarında. Uzanıp kızın kaşlarının arasındaki kırıksıklığı düzeltti, yumuşak dokunuş kızın tüm vücuduna bir kıvılcım gönderdi. "Her ne için endişeleniyorsan, düşündüğün kadar kötü değil. Söz veriyorum."

Başını salladı ama bir şey söyleyemeden şekerçi dükkânını gördü, dükkânın arkasındaki gri saçlı kadın onlara çılgınca el sallıyordu.

"Bu Mabel olmalı." Jamie'yi o yöne doğru dürttü ve sıcak çikolata yapma sanatına beş dakikalık hızlı bir girişten sonra, tezgâhı yönetmek için kendi başlarına kaldılar.

Geniş açık alanlarda hayvanlarla çalışmaya alışkın olduğundan, Jamie gibi ateşli bir adamla bu kadar yakın çalışmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Bu durum duyularına zarar veriyordu. Durak küçüktü, bu da sürekli birbirlerinin etrafında hareket ettikleri anlamına geliyordu ve Jamie her fırsatta ona sürtünüyor gibiydi. Ürkütücü bir şekilde değil, damarlarına ateş düşüren ve ona daha fazla bastırmak istemesine neden olan bir şekilde.

Her temas hem onu hem de onu heyecanlandırıyordu. En azından ona çarptığı için özür dilediğinde gözlerindeki küçük bakış, temasın onu da en az onun kadar etkilediğini söylüyordu.

İlk başta bunu olarak yaptığını düşündü, ancak onun kendilerine verilen işe ne kadar odaklandığını görünce bunu yeniden değerlendirdi.

Her müşteriye parlak bir gülümsemeyle karşılıyor ve siparişlerini ilk seferde doğru almak için dikkatle dinliyordu. Bütün gün çalıştığını bilmesine rağmen bir kez bile tereddüt etmemişti, hem de el emeğiyle. Bu bir insanı çok yorardı.

"Teşekkür ederim. Bunu tatil köyü vakfı için yardım kutusuna koyacağım." Başka bir müşteri daha para üstünü reddedince gülümsedi. Bunun onun büyüleyici gülümsemesiyle ilgili bir şey olduğundan emindi.

"Jamie," diye mırıldandı Holly, yeni bir müşteri sıranın önüne ulaştığında koluna dokunmak için yarım dönerek onu görmezden geldi ve onun ötesine, Jamie'ye baktı.

Sarışın ve güzel kadın parlak kırmızı bir palto giymişti, beyaz atkısı ve kırmızı şapkası onu gerçekten de Noel havasında gösteriyordu. "Bir müşteriniz var."

Arkasını döndü ve diğer kadını fark etmeden önce ona baktı. Dışarısoğuk olmasına rağmen, kışlık montunu çok olmuştu ve üzerinde sadece etkileyici vücudunu sergileyen uzun kollu bir tişört vardı.

Ona dokunmanın yarattığı ürpertiye bastırarak ahırın arkasına geçti ve onları kendi hallerine bıraktı.

"Merhaba yakışıklı. Kendini nerede saklıyordun?" Diğer kadının sesi alçak ve boğucuydu, içinde tam da doğru miktarda "yatağa gel" havası vardı.

Holly beklemekte olan kâsenin içindeki şekerlemeleri şiddetle silkeledi. Adamın buradaki sakinlerin ya da personelin yarısıyla bir şeyler yaşamasının onunla ilgisi yoktu. Birkaç gün birlikte çalışmak ve neredeyse bir öpücük, onun üzerinde herhangi bir hak iddia ettiği anlamına gelmiyordu. İstese bile...

"Hiç de saklanmıyordum, Maxine," dedi, sesi daha önce duyduğundan daha çekingendi. "Pippa beni çok meşgul etti, şu anda tüm personel hasta."

Ahh, *bu* Maxine'di. Holly onun hakkında bir şeyler duymuştu. Çoğunlukla diğer personelden gelen şikâyetler, göz alıcı resepsiyon görevlisinin ilk burnunu çektiğinde yatağına girdiği ve herkes ölümün eşiğinde olmasına yatağından çıkmayı reddettiği yönündeydi. Pek sevilen biri gibi görünmüyordu.

Maxine elini boğazına götürüp küçük, sahte bir öksürük sesi çıkararak, "Şu *berbat* grip," diye onayladı. "Kesinlikle berbattı."

". Size ne getireyim?" Jamie sordu.

Holly döndü ve omzunun üzerinden Maxine'in arkasında oluşan müşteri kuyruğına baktı.

Bu gece hızlı bir devir teslim yapacaklardı, bu yüzden adamın durup onunla sohbet etmek istememesini umuyordu. Eğer isterse çok bunalacaklardı.

"Ben krem şantili ve şekerlemeli karamelli sıcak çikolata alacağım," diye karar verdi, dudaklarını mükemmel bir arı gibi büzerek.

"Sadece küçük bir tane. Kiloma dikkat etmem gerekiyor, biliyorsun," dedi ve Holly'nin soğuğa karşı sımsıkı bedenine sert bir bakış fırlattı. Jamie'nin aksine o burada donuyordu. "Bazılarının aksine, belli ki."

"Pardon?" Jamie'nin sesi bir anda dostça bir tondan sıfırın altına indi. "Tekrar edebilir misiniz?"

"Ben, ben," diye kekeleydi Maxine, bakışları bu küçük dramı izlemek için arkasını dönmüş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Holly'ye saplandı. Maxine'in arkasındaki kadın da etkilenmiş görünmüyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır... Korkarım bilmiyorum. Bunu bana açıklamam gerekecek," diye cevap verdi Jamie, sesi sertti. Ona hiçbir şekilde yoldaşlık ya da destek vermiyordu.

"Bu... bunun için endişelenmeyin," dedi çabucak. "Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum, o yüzden sanırım geri dönmeliyim..."

Jamie uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi ama sonra sıradaki bayana çekici bir gülümseme yöneltti.

"Mutlu Noeller! Size ne getireyim?"

Tekrar çalışmaya başladılar, arkadaşça bir sessizlik içinde içecekleri hazırlıyorlardı. Sonra aynı anda marshmallowlara uzandılar, elleri birbirine değdi. Adam önce kendisinin gitmesi gerektiğini işaret edince kadın başını kaldırıp adama baktı.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Kadının neden bilmiyormuş gibi davranmadı. "Bir şey değil. Kimse benim... arkadaşımı taciz edemez ve bu yanına kâr kalmaz."

Kalbi kabardı ve içkisinin üstüne şekerlemeleri bırakmaya giderken hâlâ ona bakıyordu. Ama dikkat etmemiştii, yanlış değerlendirdi ve içeceği devirirken nefesi kesildi. Sıcak sıvı eline ve koluna dökülmeden önce, adam oradaydı ve ellerini yoldan çekiyordu.

"Aman Tanrım!" diye nefes nefese kaldı, çünkü su adamın üzerine sıçramıştı. "Onu soğuk suyun altına tutmalısın."

Kollarından tutarak ellerini küçük lavabodaki soğuk musluğun altına itti. "Bunu neden yaptın? Yanmışsın!"

Dudaklarında garip bir gülümsemeyle onu izledi, kadın onun için telaşlanırken. "Eğer yapmasaydım, yanacaktın. Bu kabul edilemez."

Dar yeşil tişörtlü şövalyesi.

Kirpiklerinin altından ona baktı, aniden ne kadar yakın olduğunu fark etti. Sonra adam aniden eğildi ve dudaklarına şimdiye kadar birinin ona verdiği en tatlı, en yumuşak öpücüğü kondurdu.

H

olly o öpücük yüzünden uyuyamamıştı.

Basit ve tatlı, onu derinden sarsmıştı, ama Neredeyse Jamie'nin dudaklarını kendi dudaklarında hissederek hissetmez, sıcak çikolata isteyen başka müşteriler onları ayrılmaya zorlamıştı. Ondan sonra onunla bir an bile geçirememişti, otelin bir grup çalışanı onları kulübeye doğru yürürken süpürmüştü. Bu sabah şoförü de o değildi. Aslında anahtarlar resepsiyonda Pippa'nın tüm ehliyetlerinin çıkışının yapıldığını ve ahıra kadar kendisinin gitmesinin bir sakıncası olup olmadığına dair bir notla birlikte onu bekliyordu.

Holly büyük aracı ahırların yakınında durdurdu. Park yeri boştu, Gary'nin aracının da olmadığı fark ediliyordu. Kaşları çatıldı. Gary dün gece biraz keyifsiz görünüyordu ve umdu ki o da bu lanet grip mikrobuna yakalanmamıştı.

dişleyerek, düşünceleri dün geceye geri dönerken araçtan indi. O öpücük. Ya Jamie pişman olduysa? Ya şimdi ondan kaçmaya çalışıyorsa? Dün gece Jamie' kendini ona attığını *düşünmüyordu...* aslında Jamie *onu* öpmüştü. Bunu bilmesine rağmen, şüphe iblisleri onu rahat bırakmıyordu.

"Selam çocuklar," diye seslendi ana kapıları iterek açıp kendini ahırların daha sıcak iç mekânına bırakırken. "Bu sabah herkes ?"

Bir saman ve sıcak ren geyiği kokusu çarptı ve nefesini içine çekti.

Hayatının geri kalanında bu kokuyla yaşadığını görebiliyordu.

Candy başını kaldırdı ve Holly geçerken yumuşak bir sesle hoş geldiniz dedi. Ahırların arkasındaki küçük mutfağa giderken uzanıp büyük geyiğin kadifemsi ağzını okşadı. Çaydanlığı yaktı ve sıcak bir içecekla oturmadan önce sürünün kahvaltısını yaptığından emin olmak için etrafı kolaçan etmeye başladı.

Daha ahırın yarısına bile gelmeden, bir çizmenin çıkardığı ses damarlarındaki kanın donmasına neden oldu. Anında dondu kaldı, kulak kabartırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Evet, işte yine oradaydı, mutfağın yakınındaki son ahırda, hareket eden birinin sesi.

Kahretsin. Burada biri vardı. Gary olamazdı çünkü arabası dışarıda değildi ve ona kubbenin diğer tarafında yaşadığını söylemişti. Yürümek için çok uzaktı.

Kimdi ?

Bakışları ahırların diğer tarafındaki ofise kaydı. Sürüyü korumak için dışarı çıktığında yanına aldığı büyük tüfek orada kilitliydi. Onu almak için davetsiz misafirin bulunduğu ahırın yanından geçmesi gerekiyordu. Peşinden gelen her kimse, kasayı asla açamaz ve tüfeği zamanında dolduramazdı.

Kahretsin. Başka bir seçeneğe ihtiyacı vardı.

Nefesini hafif tutarak sola doğru yanaştı ve en yakındaki şeyi, ahırları temizlemek için kullandıkları yabaldan birini aldı. Hafifçe kaldırarak ilerledi, bakışları son tezgâha odaklanmıştı. Orası Ivy'nin ahırıydı ve birinin küçük ren geyiğine zarar verebileceği düşüncesi yüreğini burktu. Ivy insanları seven, çok tatlı bir kızdı. Birinin ona zarar vermeye çalışmasını anlayamazdı. Tamamen yıkılırdı.

Tanıdık, derin bir ses kulaklarına ulaşana kadar yaklaştı.

"Efîl a ladtath ti delias vortratan."

Kaşlarını çattı. Bu... bu... "Jamie mi?"

Ayağa kalkarak ahırın duvarına baktı ve içeride Ivy ile birlikte Jamie'nin *olduğunu* gördü. Başını kaldırdı, bir eli küçük geyiğin boynundaydı, onu okşuyordu, yüzünde bir an için suçlu bir ifade vardı.

"Selam Holly. Geldiğini duymadım," dedi, gülümseyerek kulağındaki tomurcuğu çıkardı, yüz ifadesi aydınlandı. "Ne zamandır oradasın?"

"Tanrı'ya şükür sadece sen varsın," diyerek rahat bir nefes aldı ve yabayı duvara yasladı. "Bir an için buraya birinin girdiğini sandım."

"Hayır. Sadece ben."

Ivy'nin boynunu tekrar okşadı ve yeni temizlenmiş ahırda yattığı hasırı gösterdi. "Siz gelmeden önce bu işe başlayabileceğimi düşündüm. Ahırın sol tarafı tamamlandı, şimdi sadece sağ taraftaki ahırların temizlenmesi gerekiyor."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu bir saat kadar süren bir çalışmaydı. "Ne zamandır buradasın? *Neden* buradasın? Şikayet ettiğimden değil. Bok küremek için yardım almak her zaman güzeldir."

"Buraya yakın hava durumu düğümlerinden birinde bir sorun vardı ve mühendislik işlerinden biraz anladığım için Pippa şirketten bir mühendis çağırmak yerine benim bakmamı istedi. Görünüşe göre çok pahalıya mal oluyorlar." Omuz silkti. "Ben oradayken Gary çalışan grubuna kendisinin de hastalandığına dair bir mesaj gönderdi, ben de bir uğrayıp şu kucak böcekleri konusunda sana yardım edebileceğimi düşündüm."

"Ah... şey, teşekkür ederim." Gülümsedi, onu gördüğüne gerçekten memnun olmuştu... ve aralarında herhangi bir gariplik olmamasından daha da memnun olmuştu. "Tamam, ben gidip su ısıtıcısını açayım ve şu kıllı yaratıkların kahvaltısını hazırlayayım. Sonra da bir kahve içeriz. Bence bunu hak ettiniz."

"Buna amin derim," diye kıkırdadı. "Şunların sonuncusunu da indireyim, sana yardım etmek için geleceğim."

Yürürken omzunun üzerinden el salladı. Sırf ona yardım etmek gelmişti. Bu, göğsünün ortasından yayılan sıcak, bulanık bir his yarattı. Yakışıklı ve düşünceli... ve dün gece Maxine'i vurduktan sonra sandığı gibi yataktan kaçan biri değildi. Şimdi o buradaydı, bu soğukta geyiğe kendisi bakmak zorunda kalmasın diye buraya kadar gelmişti.

Mutfakta ve yem odasında koşuşturup ren geyiklerinin sabah yemlerini hazırlarken yüzündeki gülümsemeyi engelleyemiyordu. Sabahları sıcak bir şeyler yemeyi seviyorlardı ve çöp kutularında bulduğu özel yem en iyi kalitedeydi, bu da onu memnun ediyordu. Tesisin hayvanlarına iyi bakıyor olmasından memnundu. Genetiği değiştirilmiş hayvanlar korkunç derecede pahalı olsa da bazı yerler bunu yapmıyordu. Bu hiç anlamadığı bir şeydi. Neden bir hayvana bu kadar para harcayıp sonra da onu doğru düzgün beslemezlerdi ki?

Sekiz besleme kovasının sonuncusuna sıcak su doldurduğu sırada iletişim ünitesi cıvıldadı

"Hey, kızım. Aman Tanrım, sana haberlerim var!" diye cevap verdi, ağır çaydanlığı tezgâha geri taşıırken.

"Ne haberi bu?"

Audrey'nin sesi yerine Dean'in sesi havayı doldurunca neredeyse çaydanlığı düşürüyordu.

"Dean!" diye neredeyse ciyaklıyordu. "Affedersin, Audrey olduğunu sanmıştım."

Bu ona cevap vermeden önce ekrana bakmayı öğretecekti. Ama dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda onu aramaktan kaçındığı göz önüne alındığında, gerçekten de onu aramasını beklemiyordu. Ve sonunda iletişime geçtiği için rahatlamak yerine... sinirlenmişti?

"Belli ki," diye cevap verdi, sesinde alaycı bir eğlence vardı.

"İstedğin... şey var mıydı?" diye sordu, yemi karıştırmak için kovalara dönerken.

"Aslında sana bazı haberlerim var."

"Oh?" Karıştırmaya devam etti. Eğer başka bir toplantı ya da proje teklifiyle ilgiliyse, telefonu kapatacak ve biyo-kubbenin hava durumu protokolleri bozulmuş gibi davranacaktı.

"Evet, Noel'den ne kadar nefret ettiğini biliyorum ve yeni bir görev aldık. Dirilen bir türle çalışmak."

"Gerçekten mi? ?" diye sordu, umutlanmadan.

Şirket pek çok soyu tükenmiş tür üzerinde çalışıyordu ve bunların çoğu hakkında hiçbir deneyimi ya da çalışma isteği yoktu. Onu bir kenara attığını düşünürsek, muhtemelen yeniden diriltilmiş bir sivrisinek türü ya da onun gibi bir şeydi.

"Thylacine."

Kadın dondu kaldı. "Birisi sabit bir örnek aldı ve onu kopyalamayı mı başardı?"

"Uh-huh. Bir yerlerde eski bir özel koleksiyonda bazı sabit DNA'lar buldular. Onlarla ilgili bir şeyin olduğunu biliyorum, bu yüzden isteyeceğini düşündüm. Sen hastayken seni ziyaret etmediğim için... bilirsin işte... bir özür diyelim."

"Kesinlikle!" Thylacine'i incelemek için sağ kolunu verirdi. Nesilleri 1930'lardan beri tükenmişti ve kimse onları klonlamayı başaramamıştı. "Görev ne zaman başlıyor?"

"İlk yavru ex-vitro olarak doğmak üzere. Noel arifesinde Christmas Falls'tan ayrılmanız ve doğrudan seyahat etmeniz gerekiyor."

Noel arifesi. Sadece iki gün kaldı. Yem kovalarının etrafına baktı. Bu da sürüyü tecrübeli bir bakıcıdan yoksun bırakır. Ve Jamie.

Dün gece Holly'yi öpmek istememişti. Birden oluvermişti. Ama bunun için üzgün olamazdı. Holly'nin ona her dokunuşu bir siren çağrısı gibi olsa da, vücudundaki her hücre uyanıyor ve Holly'ninkilere uyum sağlıyordu. Farkına bile varmadan, istemeden de olsa dudakları onunkilerin üzerindeydi.

K'laus anı karşısında inleyerek başını eğdi. Dudakları onunkilerin altında çok yumuşak ve tatlıydı. En ufak bir dokunuş onu anında kölesi yapmıştı. Ruhunu dolduran öfke ve tutkuyu kontrol altına almak ve tatlı dudaklarından istediğini... *ihtiyaç duyduğunu* alırken onun küçük bedenini daha büyük, daha sert olana karşı ezmek için yapabileceği tek şey buydu.

Yine de, aynı zamanda nefes almak kadar kolay olmuştu. Onu incitme ya da korkutma fikri bile ruhunu hasta hissetmesine neden oluyordu.

Hem birbiriyle savaş halinde olan hem de mükemmel bir şekilde senkronize olan bu iki ihtiyaç onu bütün gece uyanık tutmuştu, özellikle de olaylar komplo kurduğundan ve onunla bir an daha yalnız kalmayı başaramadığından beri. Bütün gece dönüp durmuş, kendi düşünceleri ve ihtiyaçları yüzünden işkence , sonunda kalkıp duşa girmek zorunda kalmıştı.

Ama bu yeterli olmamıştı ve şimdi bile, havada onun parfümü varken, düşünceleri onun tarafından tüketiliyordu. Öpüşmelerinin düşünceleri ve onu tekrar öpme ihtiyacı tarafından tüketildi. Daha derine. Daha sert-

Düşünceleri karanlığa bürünmeden önce çabucak onlardan uzaklaştı. Ona karşı nazik davranması gerekiyordu. İsteyeceği son şey onu korkutup kaçırmaktı. Onun yanında şiddet yanlısı, dengesiz bir çılgına *dönüşmeyecekti*. Asla. Nasıl olmayacaktı? Kan öfkesi ve öngörülemezliği, kendi türü olan Izaean'ın yeni eş programından men edilmesini sağlamıştı. Bunun Holly ile olan ilişkisinin de ölüm çanı olmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Ahırda kendisiyle birlikte kalan küçük ren geyiği için son samanları da yere serdikten sonra kapıdan çıkarken onun sağrısını okşadı. Hayvanlara yardım etmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Gençliğindeki *kervasi* değillerdi ama bir şekilde benziyorlardı... sadece bir çift bacakları daha azdı ve onlara bakan kişiden parça koparmaya çalışma eğilimleri daha azdı.

Yabasını bir sonraki ahırın yanındaki duvara yaslayarak ahırın sonundaki yem odasına doğru ilerledi. İri bir erkeğe göre ayakları her zaman hafifti, bu da ona savaşta birçok kez yardımcı olmuştu. Bu yüzden Holly'nin kapıdaki varlığından habersiz olmasına şaşırmadı, iletişim cihazıyla konuşurken sesi yükselmişti. Tam kendini tanıyacaktı ki Holly'nin ifadesindeki bir şey onu durdurdu. Bir adım geri çekildi ve gölgelerin içinde eriyerek dondu.

"Dean! Affedersin, Audrey olduğunu sanmıştım." Sesi nefes nefese ve yumuşaktı. Gözleri kısıldı. Kimdi bu Dean? İstasyonda yaralıyken insan olsun olmasın hiçbir ziyaretçi onu ziyaret etmemişti ama sesinin tonundan bu erkeğin yakın olduğu biri olduğu anlaşılıyordu.

"Belli ki." Erkeğin sesi K'laus'un ensesindeki tüm tüyleri diken diken etti. Aynı anda hem kendini beğenmiş hem de bencilceydi. Suratına yumruk atmak isteyeceği türden bir erkekti. Tekrar tekrar.

"İstedüğün bir şey var mıydı?" Yemi karıştırmak için kovalara dönerken Holly'nin sesi biraz soğudu. Sıcak bitki örtüsünün ve keskin bir şeyin rahatlatıcı kokusu havayı doldurdu. Bu ona *Parac'Norr*'daki yemek salonunda kahvaltıda servis edilen yulaf lapasını hatırlattı.

"Aslında sana bazı haberlerim var." Erkeğin aksanı Holly'ninkine çok benziyordu. Pürüzsüz ve kültürlü, hatta eğitimliydi. K'laus'un dudağı biraz geriye kıvrıldı. Çoğu Izaean belli bir seviyenin ötesinde eğitilmiş değildi. Liderleri Raalt denemişti ama öğrenciler öfkeye kapılıp sınıfları darmadağın ettiğinde bu çok zor oluyordu. Yine de, bu "Dekan"ın asla anlayamayacağı farklı yetenekleri vardı.

"Oh?" Dikkatini önündeki kovalara vererek karıştırmaya devam etti. Onun titizliğini ve her hayvanın ihtiyaçları için doğru miktarı aldığından emin olmak için gösterdiği özeni takdir etti.

"Evet, Noel'den ne kadar nefret ettiğini biliyorum ve yeni bir görev aldık. Dirilen bir türle çalışmak."

K'laus topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Holly'nin insanların kış ortası tatilinden nefret ettiğini bilmiyordu. Herhangi bir ipucu vermemişti ve dahil olduğu için mutlu görünüyordu. Kutlamaları kim sevmezdi ki? Gözleri kısıldı. Daha da önemlisi, neden?

"Gerçekten mi? Hangisi?" diye sordu. Soğukkanlı davranıyordu, ses tonu kayıtsız ve mesafeliydi, ancak gözlemlenmediğini düşünürken, ifadesi ilgisini ele veriyordu.

"Thylacine."

Kadın dondu kaldı. "Birisi sabit bir örnek aldı ve onu kopyalamayı mı başardı?"

Thylacine de neydi? K'laus kendi kendini , keşke Dünya ve hayvanları hakkında daha fazla araştırma yapsaydı ve eski sitcomlardan gelen bilgilere güvenmek zorunda kalmasaydı.

"Uh-huh. Bir yerlerde eski bir özel koleksiyonda bazı sabit DNA'lar buldular. Onlarla ilgili bir şeyiniz olduğunu biliyorum, bu yüzden katılmak isteyeceğinizi düşündüm."

Boğazının arkasından yükselen hırıltıyı durdurmak zorundaydı. Bu *draanthic* Holly'nin çıkarlarını ona karşı kullanıyor ve onu kendisinden çalmaya çalışıyordu. Sesi parlak ve hevesli bir şekilde cevap verdiğinde tüm korkuları gerçek oldu.

"Kesinlikle! Görev ne zaman başlıyor?"

"İlk yavru ex-vitro'dan doğmak üzere. Noel arifesinde Christmas Falls'tan ayrılmanız ve doğrudan seyahat etmeniz gerekiyor."

Geri adım attı, kalbi sıkıştıyordu. Onu terk edecekti. Birkaç gün içinde gitmiş olacaktı ve onunla olan şansını kaybedecekti.

Çenesi gerildi, köşesindeki küçük bir kas zonklamaya başladı. Eğer biri onu izliyor olsaydı, içindeki öfke canavarını kontrol altına almak için savaşıırken gözlerinin karardığını görebilirdi.

Kimse onu ondan alamayacaktı. Sadece onun gidemeyeceğinden... gitmek istemediğinden emin olmalıydı.

Onun kalmak istemesini sağlamalıydı. Onunla birlikte. Sonsuza kadar.

E çağrıyı aldıktan sonra uzun dakikalar boyunca iletişim ünitesine baktı ve alt dudağını dişledi. Rüya gibi bir görevdi. Hayır, daha çok

Bundan da öte, bu *onun* hayalindeki görevdi.

Thylacine, daha önce hiç *kimsenin* üzerinde çalışmadığı bir yırtıcı türüydü. Ellerindeki tek şey, kayıtların kapsamlı olmadığı ve hayvan bakıcılığı ve koruma biliminin henüz olgunlaşmadığı bir döneme ait tarihi kayıtlardı. Ellerindeki kayıtların çoğunu gerçekten kullanabileceğinden, o zamanki yazarların ihtiyaç duyduğu bilgileri not etmeyi bilip bilmeyeceğinden bile şüpheliydi.

Boş bir sayfa olacaktı. Faulkner'dan bağımsız olarak adını duyurmak için bir şans. Koruma Enstitüsü'ne gönderdiği her makaleyi imzalayan Dean'den bağımsız olarak...

Gözüne bir hareket ilişti ve başını kaldırıp baktığında Jamie'yi kapı aralığında gördü. Çabucak iletişim ünitesini cebine soktu.

"Selam yakışıklı." Gülümsedi. "Aç canavarları beslemeye yardım etmek için tam zamanında geldin."

Havadaki sıcak yem kokusu bile sürünün tepkisini çekmişti. Ana ahırdan homurtular ve yumuşak korna sesleri geldi ve ardından ahır kapılarının tekmelenme sesi duyuldu.

"Sanırım biraz sabırsızlar." Kadın ona en yakın yem kovağını uzatırken sırttı.

"Hayatımın hikâyesi," diye homurdandı, iyi huylu bir şekilde. "Büyük, kıllı hayvanlar tarafından yönetilmek."

Omzunun üzerinden ona muzip bakış fırlattı ve çenesindeki kılları kaşıdı. "Gerçekten mi?"

"Şimdi git başımdan." Güldü ve elindeki kovalardan ilk ikisiyle onun yanından geçip gitti. Sürüyü beslemeye koyulduklarında derin kahkahası onu takip etti.

Jamie derin sesiyle endişeli bir şekilde seslendiğinde sözlerini bitirmek üzereydi. "Holly? Gelip Jingle'a bir bakabilir misin? Sol arka bacağını tutuyor."

"Geliyorum," diye cıvıladı, Snowy'nin ahırının mandalını fırlatırken endişesini gizliyordu. O tarafa doğru ilerlerken alarm zilleri çalmaya başladı. Noel gösterisine kadar çok zamanları yoktu ve iki ren geyiği dışarıda kalmış gibi görünüyordu...

"Hey, Jingle," diye mırıldandı Jamie'yle birlikte ahıra girdiğinde, evet, tıknaz geyiğin arka ayaklarından biri yerde sallanırken ayakta durduğunu gördü. Burada kendini nasıl yaralamış olabilirdi? Burada hiçbir şey yoktu... ve dün hepsini gece için yatırdığında gayet iyiydi.

Endişe içinde dilini şaklatarak ellerini bacaklarında gezdirdi ve herhangi bir sorun olup olmadığına baktı. Yine de her şey yolunda görünüyordu.

"Herhangi bir yara ya da şişlik hissetmiyorum." Başını kaldırıp Jamie'ye baktı. "Daha önce ahırını temizlediğinizde nasıldı?"

Adam başını salladı, eğildi ve kadın sıcak teninin ve taze çam duş jelinin kokusunu aldı. "Normal yürüyorum."

"Yani her ne yaptıysa, o buradayken oldu," düşündü ve ayağa kalkmaya başladı. "Tarama kitini almam ve bir tuvalete gitmem gerekecek *Opphhffff!*"

Sert ve ağır bir şey onu sırtının küçük kısmından dürterek Jamie'ye çarpmasına neden oldu. Jamie nefesini tuttu, güçlü kollarıyla onu sardı ama kadının momentumu ikisinin de ayaklarını yerden kesti. Bir saniye sonra Jamie'nin geniş göğsünün üzerine yığılmıştı.

"Bu da ne-" diye nefes aldı, bir eli Jamie'nin omzundayken saçlarını geriye doğru iterek Jingle'a baktı.

Gayet normal bir şekilde yem kovaasına doğru yürümeden önce onlara eğlenerek baktı.

"Neden seni küçük..." diye gülmesine engel olamadı. Kandırılmışlardı.

Tamamen ve tamamen vardı.

O baktı aşağı at Jamie ve hepsi Eğlence kaçtı. Eli kızın saçlarına doğru kayarken yüz ifadesi sert ve odaklanmıştı.

"Dün gece konuşma fırsatımız olmadı," diye gürlledi derin bir sesle.

"Sadece çeneni kapa ve beni tekrar öp," diye emretti başını sallayarak.

Başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Leydim nasıl isterse."

Adamın eli saçlarının arkasında sıkılaştı ve adamın dudakları onunkilerle buluşmak için yükseldiğinde kadın beklentiyle ürperdi. Yine de bu öpücük, dün geceki yumuşak, neredeyse iffetli öpücüğe hiç benzemiyordu.

Onun yerine dudaklarını ateş ve tutkuyla ısırdı; sert ya da talepkâr değil, onu kollarında titreten yıkıcı bir ustalıkla. Küçük bir nefes ya da çılgılık kaçtı. Hangisi olduğundan emin değildi ama önemi yoktu. Vücudunun onunkine karşı yumuşaması ve ellerinin onun geniş göğsüne yayılması da dudaklarının hafifçe ayrılması gibi bir davetti.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çok daha fazlasına.

İkinci bir davete ihtiyacı yoktu. Boğazının arkasından gelen ve kadının tüm vücudunu ürperten derin bir iniltiyle, dilini emin bir şekilde iterek öpücüğü derinleştirdi.

Isı ve ihtiyaç onun içinde patladı, onu sahibi gibi öperken onu esaret altında tuttu. Ve kadın bundan şikâyetçi değildi. Her dokunuş, dilinin her darbesi vücudunun her hücresinde havai fişeklerin patlamasına neden oldu ve daha fazlası için istekli bir şekilde ileri doğru bastırdı.

Öpüşme vahşi ve ateşli bir hal aldı, ama sonra ayrıldı, nefesi onunki kadar düzensizdi. "Durmamız gerek..."

Kendine engel olamayarak dudak büktü. Şimdi onu doğru düzgün öpmüştü ama bu yeterli değildi.

"En azından," diye ekledi, saçının bir tutamını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanırken ifadesi yumuşadı. "Burada durmamız gerekiyor. Burası seni ilk kez benim yapmak için planladığım yer değil."

Kadın eridi gitti. Adamın hoş bir söyleyiş tarzı vardı ve "benim" kelimesini söylediği andaki sahiplenme duygusu onu çok etkilemişti.

"Tamam," diye nefes aldı, başını salladı. "Sonra görüşürüz o zaman?"

"Eğer beni yatağını paylaşmaya davet edersen, evet. Edecek misin?"

Daha önce hiç bir erkek gerçekten *sormamıştı*. Genellikle bir şey diğerine yol açar ve yatakta son bulurlardı, bu yüzden bu... bu farklıydı. Bu *iyi bir* farklılıktı.

"Önce akşam yemeği için bana katılır mısınız?" diye sordu nefes nefese. Sonra dudağını ısırdı ve baştan çıkarıcı görünmeyi umarak ona baktı. "Çünkü tüm gücüne ihtiyacın olacak."

"Oh, Şimdi yle miyim?" Yumuşak bir Şekilde kıkırdadı. Tanrım, adamın gülüŐü bile tahrik ediciydi.

Ama sonra ifadesi sertleŐti ve sanki bir Şey dinliyormuŐ gibi keskin bir Şekilde yana baktı.

"Yan kapıyı açık mı bıraktın?" diye sordu, ikisini de ayağa kaldırıırken elleri kızın kollarının üstünde ydi.

"Hayır, bugün oraya gitmedim. Neden?"

"nk açık. Ve daha önce pipeti getirdiğimde kilitlemiŐtim."

K'laus açık kapıya doğru ilerlerken Holly'yi arkasından itti. Ensesindeki tüyler diken diken olmuş, sahip olduğu tüm iĞdler onu tetikte olması için uyardıŐtı. Tıpkı daha önce yamacın yukarısındaki hava düğümünü kontrol ederken olduğu gibi.

Birkaç kez durup çevresini taradı, izlendiğinden emindi. İnsan turistlerden biri olamazdı. Daha önce hiçbir kötü hava koŐuluna karşı bu kadar donanımsız bir varlık grubu görmemişti. Kötü hava koŐullarına uygun giysi anlayıŐları en hafıf tabirle ilginçti. Ciddi bir hava koŐuluna dayanmaktan ziyade daha çok estetik için tasarlanmış gibiydi.

Ve zaten hiçbiri ondan kendini gizleyemezdi. Sadece *İzaean* olduğu ve kokularını alabildiği için değil, klanının kolonileŐtirdikleri gezegene görsel bir adaptasyonu da vardı. Onu takip eden her neyse kesinlikle insan değildi. Ve eğer burada Holly ve geyikle birlikteyse... Öfke damarlarında dolaŐıyor ve bir çıkıŐ yolu arıyordu. O her neyse, hiçbirine zarar vermesine izin vermeyecekti.

Holly duvara yaslanmış yabalardan birini kaparak onu ŐaŐırttı. Adamın kaşlarını kaldırması üzerine omuz silkti. "Gary hasta olduğu için dışarıda her ne varsa..."

TartıŐmak istedi. Onu geriye doğru itmek ve güvende olabilmesi için besleme odasına kilitlemek istedi ama yapamadı. Sorular olmadan olmazdı. Ve buranın baş bekçisi oydu, yani teknik olarak onun patronuydu.

Onun yerine başını salladı ve tezghların sonundaki köşeyi dönerlerken arkasında kalmasını işaret etti. Yan kapı

Açıktı, büyüyen rüzgârda kanat çırpıyor ve kar tanelerinin içeri girmesine izin veriyordu. Ona ulaştıklarında gözleri kısıldı.

"Bu içeriden itilmiş," diye fark etti, genellikle kilitli kalmasını sağlayan tahta pimi almak için eğildi. "Islak."

"Dış izleri." Holly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve parmaklarını adamın elinden alıp yüzeydeki izler üzerinde gezdirdi. "Kahretsin... bir çıkmış!"

Çubuğu adamın eline bıraktı ve sanki peşinde bir iblis varmış gibi dönerek tüm tezgâhları kontrol etti.

"Bu Snowy!"

Yüzünde perişan bir ifadeyle adamın önünde belirdi. "Ahırının kapısını doğru düzgün kilitlememiş olmalıyım ve o dışarıda tek başına."

Onu iterek açık kapıya doğru koştu ve dışarı baktı. Gece çökmeye başlamıştı ve fırtına görüş mesafesini yaklaşık yirmi metreye kadar düşürmüştü.

Fırtına yapay olarak yaratılmıştı, evet, ama bunun için daha az gerçek ve tehlikeli değildi. Daha önce hava durumu düğümüne bir göz atmıştı. Bir hava döngüsü bir kez başladı mı, onu durdurmak mümkün değildi.

"Her zaman yiyecek arıyor," diye mırıldandı ona . "Muhtemelen orada bir şeyler bulabileceğini düşünmüştür."

K'laus fırtınaya doğru baktı, acele etmesini engellemek için kolunu onun önüne koydu. "Bu havaya alışkın bir türden geliyor. Öyle değil mi?"

Başını salladı ama sonra başını salladı. "Anlamıyorsun. O genetiği değiştirilmiş. Bu geyiklerin hiçbiri karda dışarıda olmaya alışık değil. Hayatları boyunca ahırda kaldılar. Ayrıca, o bir sürü hayvanı. Vahşi içgüdüleri ortaya çıksa bile, bunlar tek başına değil, bir sürünün içinde olmaya dayanır."

Draanth. Tamam, bu işleri değiştirdi. Özellikle de dışarıda bir yırtıcı varken.

"Git ve eşyalarını giy," diye emretti ona. "Karavanı bağlayıp seninle dışarıda buluşacağım. Tamam mı?"

Buraya kadar sürdüğü büyük arazi aracının arkasına nakliye römorkunu bağlaması için geçen süreden daha kısa bir sürede dışarıda ona katıldı. Bunu yaptığında şaşkınlığını gizlemek zorunda kaldı. Sırtında, eğitimini aldığı silahlara benzeyen büyük bir tüfek vardı.

çocukluğundan beri. Daha da şaşırtıcı olan şey, ne yaptığını kesinlikle biliyormuş gibi bunu ele alma şekliydi.

"Sen sür. Ben ön koltukta ," dedi kararlı bir şekilde ve kendini yolcu koltuğuna attı. "Alison'ın notlarına göre kubbeye bir kurdun girmiş olması muhtemel, bu yüzden Snowy'yi bulmalıyız, hem de *hemen*." Başını eğdi. Dışarıda bir yırtıcı hayvan olduğuna dair içgüdüleri o zaman doğru çıkmıştı. Bu durumda, yanılmış tercih ederdi, ama kalbinin derinliklerinde yanılmış olmadığını biliyordu, ya da avcı çok .

Son ilerlerken kar neredeyse gözlerini kör ediyordu. Tüylü bir kıçtan en küçük bir ipucu bile ararken, onları dengede tutmak için insan olmayan tüm becerilerine güveniyordu.

"Fazla uzaklaşmış olamaz," diye bağırdı Holly rüzgârın ve lapa lapa yağan karın içinden. "Dışarı doğru dönmeye devam edelim."

Başını salladı ve yanındaki küçük dişinin çok farkında olarak onun talimatlarını izledi. Onun yumuşak ve narin, korunması gereken biri olduğunu düşünmüştü ama şimdi kendi alanında fazlasıyla yetenekli olduğunu fark etti; özellikle de hayvanlarını korumak söz konusu olduğunda kararlı ve acımasızdı.

Ve *Draanth*, eğer bu şimdiye kadar karşılaştığı en seksi şey değilse.

"Kahretsin! İşte orada. Saat iki yönünde!" diye seslendi ve büyük aracı o tarafa doğru savurdu, römorka çarpıp onu yerinden oynatmamaya dikkat etti.

Sonunda Snowy'yi gördüklerinde kar biraz temizlendi. Geyik ayakta duruyordu, ayakları dikilmişti ve boynuzları aşağıdaydı... devasa bir köpek türü yırtıcıyı savuşturuyordu.

Kurt. Öyle olmalıydı. Ve sıçrayıp geyiğe saldırmak üzereydi.

K'laus'un göğsünden bir öfke hırıltısı koptu ve kendini araçtan dışarı atıp karda yaratığa doğru ilerleyerek onunla avının arasına girdi.

"*Jamie!*"

Kurt saldırırken Holly çığlık attı ama o buna hazırды, kurdun hiç beklemediği bir hareketle hırlayan ağzını tokatlayarak uzaklaştırdı. Gözleri açlıkla ona kilitlendi ve orada kendi ölümünü gördü.

"Olmuyor, *draanthic*," diye hırladı ona, kendini onunla arkasındaki avı arasında tutarak.

"Geri çekil, Holly," diye bağırdı, onun hareket ettiğini çevresel görüşünde gördü. Oradaydı, tüfeği getiriyordu.

"Sadece yanlış zamanda yanlış yerde. Yerini değiştirebiliriz
-."

Kurt hırladı ve en az direnç göstereceği yolu seçerek ona doğru hamle yaptı. K'laus göz açıp kapayıncaya kadar ne düşündüğünü anladı. Asıl avı korunuyordu ama daha küçük ama ulaşması daha kolay bir av daha vardı. Bu yüzden onu seçti.

Böğürdü, karların üzerinde gürleyerek onu durdurmaya çalışırken görüşü kırmızıya boyandı. Zaman yavaşlarken kalbi hızla çarpıyordu. Zamanında yetişemeyecekti. Kurt sıçradı, güçlü bacakları altında toplandı, dudakları vahşi dişlerini ortaya çıkarmak için geriye kıvrıldı.

Son bir hız patlaması için aşağı inerek kendini havaya fırlattı. Uzanabildiği kadar uzanarak vücudunu gerdi...

Kurdun arka bacağını kavrayıp çekerken içinden zafer çığlıkları yükseldi. Havada dönüp yuvarlanırken kurt hırladı; *Izaean* ve kurt keskin dişler ve ağır darbelerle ölümcül bir takla atıyordu. Izaean kükreyerek kurdu sardı ve büyük kolunu kurdun boğazına dolayıp sıkarken çenesinin kırılmasını önledi.

"Hayır, hayır! Onu öldürme!" Holly yalvardı, çoktan görüş alanına girmiş ve tüfeği kaldırmıştı. "Yerini değiştirebiliriz."

Böyle vahşi bir yaratığa bu kadar yaklaşıp aptallık ettiği için neredeyse ona kükreyecekti. Ama yutkundu, bacaklarını canavarın etrafına dolamayla başardı ve yan dönerek onu uzattı.

Tüfeğin yumuşak pfft-pfft sesi ve elindeki kurdun sarsılması ona ateş ettiğini ve hedefini vurduğunu söyledi. Saniyeler sonra, kurt sonunda sakinleşmiş bir şekilde onun ellerinde gevşedi.

Bir an için başını tekrar kara gömdü ve sonra sert bir bakışla onu düzeltmek için kaldırdı.

"Sen tanıdığım *en* inatçı ve aptal kadınsın!"

J Amie'nin kükremesi Holly'yi neredeyse sersemletip susturuyordu ama yarım saniye sonra öfkesi onu yakaladı ve "Çok özür dilerim!" "Beni duydun."

Aynı hareketle yukarı doğru kalktı ve döndü, büyük kurdu bir güç gösterisiyle üzerinden yuvarladı. Bu neredeyse hayvanı ilk başta yere serme şekli kadar etkileyiciydi.

Hiç bu kadar hızlı ya da güçlü birini görmemişti. En azından bir insan. Ama o eski bir askerdi, eski özel kuvvetler.... Gizli geliştirme programları hakkında hikâyeler duymuştu. Bu olmalı. Birlikte çalıştığı hayvanlarla aynı şekilde modifiye edilmişti.

Hassas bir konu olmadığını varsayarsak, bunu ona başka bir zaman sorması gerekecekti. Mesela kışına uyuşturucu iğne sokmak istemediği bir zaman.

Yüzünde öfkeyle onun üzerinde yükseliyordu. "Burada kendine zarar verebilirdin!"

Hayır, yapmamıştı. Bu sadece damarlarında dolaşan öfkeyi daha da arttırdı. Bir adım atarak parmağını adamın geniş göğsünün ortasına sapladı.

"Gerçekten mi? *Gerçekten mi? Hâlâ* benim bakıma ihtiyacı olan, şımartılmış bir şehir kızı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, rüzgârda savrulan saçlarını yüzüne daha iyi bakabilmek için savurarak. Adam kendisinden çok daha uzun boyluydu ama bunu korkutucu bulmuyordu. Şu anda sadece onun gözleriyle karşılaşmak için yukarı bakmak zorunda kalmasını rahatsız edici buluyordu.

"Hayır!" diye küfretti ama rüzgâr kelimelerin çoğunu koparıp aldı ve kulağa tuhaf ve yabancı gelmesine neden oldu. "Tabii ki istemiyorum. Nasıl çalıştığını gördüm. *Bununla* nasıl başa çıktığını gördüm." Elindeki, ağır sakinleştirici dartlarla dolu büyük tüfeğe doğru başıyla işaret etti.

"Ama bu..." diye baygın kurdu işaret etti. "Bu başka bir şey. Bu *gerçek* bir yırtıcı, senin deneylerinden biri değil. Sana gerçekten zarar verebilirdi. Hatta seni öldürebilirdi!"

Kıpırdamadan durdu.

"Beni uzay istasyonuna indiren kaplan Attila gibi mi? Beni o kadar kötü parçaladı ki insan doktorlar beni kurtaramadı, bu yüzden uzaylılar olmak zorunda kaldı?"

Dondu kaldı ve yüz hatlarında garip bir ifade belirdi - farkındalık ve suçluluk arasında bir yerde. Ama kız onun neden suçlu olması gerektiğini anlayamadı.

Bir saniye sonra onu kollarının arasına aldı, tüfeği ve her şeyiyle.

"Çok yetenekli olduğunu biliyorum. Tam bir baş belasısın," diye mırıldandı, iri cüssesi etraflarında kopan fırtınanın çoğunu engellerken derin sesi kızın kulağına yumuşak geliyordu. "Tam bir mağara adamı olduğum için beni affetmelisin. O kurdun seni tehdit ettiğini gördüm ve kendimi kaybettim."

Öfkesi bir kalp atışında söndü ve ona yaslandı.

"Böyle şeyler söylediğinde sana kızgın kalmayı çok zorlaştırıyorsun," diye homurdandı, sonsuza dek onun kollarında kalmak istiyordu. Ancak ısınmak için yanlarına sokulan Snowy onu durdurdu. "Ama bu adamı geri getirmeliyiz. Her şey içinden geçilemeyecek kadar kalınlaşmadan önce."

Sonunda geri döndü, Snowy bir böcek kadar rahat bir şekilde römorka yüklendi ve Jamie arazi aracının açık kasasında, tüfeğini hala baygın olan kurda doğrulttu.

Yarım saat sonra sağ salım geri dönmüşlerdi; Snowy ahırına geri dönmüş, kurt ise muayene odalarının arkasındaki güvenli kafeslerden birinde kendi kendine uyanmaya bırakılmıştı. Kafesi kontrol etmişti ve yıllardır kullanılmamış olmasına rağmen sağlamdı, paslı ya da hasarlı bir yeri yoktu. Onlar bulana kadar orada güvende olacaktı.

İlgili koruma yetkililerini devreye sokun ve kendi yaşam alanına geri taşınmasını sağlayın.

"Oraya geri dönmek yok," diye başını çevirdi Jamie, ahırın ön kapısının yanındaki pencereden dışarı bakarken ona katıldı.

Dışarısı neredeyse bembeyazdı, şiddetli bir kar fırtınası yüzünden park yerindeki arazi aracını bile üç metreden daha kısa bir mesafede göremiyorlardı.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu, onunla baş başa daha fazla zaman geçirme beklentisiyle kalbinin yerinden fırlamasına izin vermemeye çalışarak. Tercihen bir kar fırtınasının ortasında değil de sıcak ve kuru bir yerde.

Ona yan gözle baktı. "Sabaha kadar. Sabah altı gibi."

Kahretsin. Saatini kontrol etti. Saat on bire yaklaşıyordu. İçini bir şaşkınlık kapladı. Snowy'nin yerini bulmaları ve onu geri getirip yerleştirmeleri düşündüğünden daha uzun sürmüştü.

"Pekâlâ," dedi pencere çerçevesini iterek. "Sanırım battaniye bulup ofiste yatsak iyi olacak."

Hayatında hem kişisel de profesyonel olarak pek çok erkekle birlikte olmuştu ama hiçbirisi Holly'yi Jamie Kringle kadar etkilememişti.

Ana ofisteki çekyatlara battaniyelerini sererken yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde ona sürtündüğünde bir özür mırıldandı. Daha doğrusu, Jamie yerde çok ince bir kamp matına benzeyen bir şeyle idare ederken o çekyatın üzerine battaniyelerini seriyordu. Kadın ürperdi. Keşif gezilerinde birçok kez onların üzerinde uyumuştur... ne kadar rahatsız olduklarını biliyordu.

"Oh, bu çok saçma," dedi aniden, durdu ve ona baktı. "Neden yatağı benimle paylaşmıyorsun?"

Doğruldu, doğrudan ona bakarken gözlerinde garip bir ışık vardı. Orada gördüğü karanlık sıcaklık karşısında nefesini içine çekti. Mükemmel bir beyefendiden başka bir şey değildi ama kadın onun tehlikeli olduğunu biliyordu. Fiziksel olarak tehlikeliydi.

kurt, ama kişisel olarak da onun için tehlikeli. Bir erkek-dişi seviyesinde. Daha önce hiçbir erkekle karşılaşmadığı bir şekilde onun farkındaydı.

"Beni yatağını paylaşmaya mı davet ediyorsun?" diye sordu, alçak ve derin sesi kadının omurgasını titretiyordu. Ne sorduğunu biliyordu. Eğer isterse, çok az uyuyabilirdi.

Kalbi boğazında, başını salladı. Adam ona doğru yaklaştı, her adımda damarlarında dolaşan beklenti daha da artıyordu.

Onun önünde dururken hiçbir şey söylemedi. Sadece uzandı ve iri bir elini kızın gevşek saçlarının arasına soktu. Kadın dudağını ısırdı ve adam inledi.

"Bana öyle bakma *kel...* tatlım," diye inledi. "Yoksa yaptıklarımın sorumlu tutulmam."

Eğildi, bir sonraki sözcükleri dudaklarına üfledi. "Seni gördüğüm andan beri seni istiyorum. İçgüdülerimi görmezden gelmek cehennem gibiydi."

"Ne içgüdüleriymiş bunlar?" diye fısıldadı, ellerini adamın göğsünün geniş yüzeyinde gezdirirken. Ağır kışlık ceketini çıkarmış ve hava serin olmasına rağmen üzerinde sadece ince bir tişört vardı. Adam kesinlikle ondan daha sıcak koşuyordu.

"Seni omzuma atıp en yakın yataklı odayı bulmamı ve seni benim yapmamı isteyen içgüdüler." Eğilip dudaklarına yapışırken söylediği son şey buydu.

Daha önceki öpücük gibi, ateşliydi. Talepkârdı. İnleyerek daha da yaklaştı ve ellerini adamın omuzlarına doğru kaydırды. Bir elini ensesindeki kısa saçlara daldırdı ve ipeksi saç tellerinin parmaklarının üzerinden kaydığını hissetti.

Bu kez bir davet beklemedi, dilini sert bir hareketle dudaklarından ayırdı. Adam içeri girerken inledi, dilinin onunkine her sürtünüşü vücudundaki uyarılmayı daha da derinleştirdi. Daha sıkı. Daha sert.

Nefes alış verişi kesilmişti. "Şey, bir odamız var... ve bir yatağımız..."

Dudakları onunkilere karşı bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle. Değil mi?"

Ama geri çekilip ona baktı, yüz ifadesi ciddiydi. "Yine de seni uyarmalıyım ufaklık. Ben karşılıksız oynarım. Bu seni korkutuyor mu?"

İfadesi niyetliydi ve gidecek hiçbir yeri yoktu, ama gidecek hiçbir yer istemediğini fark etti. Onca erkek arkadaştan sonra

Kendini adamayı reddeden bu adamın odaklanması ve kararlılığı, zedelenmiş ve hırpalanmış olduğunu fark etmediği ruhuna merhem oldu.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu... güzel."

Yırtıcı bir ifadeyle sırttı ve onu kucağına aldı. "Oh, *güzelden* de öte olacak. Sana söz veriyorum."

Çıglık atarak adamın iri omuzlarına yapıştı ama bir saniye sonra adam onu yatağın ortasına yerleştirdi ve dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Ondan sonra konuşmak yoktu. Onu yıkıcı bir ustalıkla öptü, onu muhtaç ve kendisine yapışmış halde bıraktı. Giysileri sanki sihirle ya da çok istekli ellerle ortadan kayboldu ve kadın daha neyin ne olduğunu anlamadan, adam onun üzerindeydi, sikinin kalın başı girişini dürtüyordu.

Bu his karşısında nefesini tuttu, vücudundaki her hücreden geçen ihtiyaç, adamın büyüklüğü karşısında sinirleriyle savaşıyordu.

"değil," diye mırıldandı, çenesini yukarı doğru iterek altından ve boynunun yanından öpebildi.

Adam kadının içine doğru değil, ona karşı sallanmaya başladığında, kadının elleri adamın sert üst kollarına karşı pençe şeklinde kıvrıldı. Aletin kalın, ağır boyu am dudaklarının oluğunda ona doğru kaydı. İtiyordu. Bastırıyordu. Sürekli bir hareketle klitorisini okşuyordu.

Zevk vücudunu sararken inledi, uyluklarının arasındaki küçük sinir demetinde merkezlendi. Ağrıyordu, kalçaları onunkilerle birlikte sallanıyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Her şeye ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı.

"*Jamie*," diye soludu, başını çevirdi ve onu kulağının arkasını öptüğü yerden dudaklarıyla buluşmaya zorladı. "*Lütfen*," diye yalvardı onun ağzına karşı.

Adam homurdandı, kadının şimdiye kadar duyduğu en seksi sestiydi. "Hayır. Önce senin boşalmanı istiyorum, tüm zevkini istiyorum. Bunu duymak ve sonra seni tekrar sikimin üzerine boşaltırken hissetmek istiyorum."

Elinde değildi. İnledi, onun sözleriyle inanılmaz bir şekilde sınıra yaklaştı. Adam onun üzerinde nasıl bir güce sahipti ki vücudu ona bu şekilde tepki veriyordu?

"İşte bu, *Kelarris*," diye inledi, hareketleri . "Sadece biraz daha. Bana zevk ver. Gel. *Şimdi*."

Nefes nefese kaldı, adamın sikinin sert yaslanırken paramparça oldu. Kalçaları sarsıldı, sıcaklık bir gelgit dalgası gibi vücudunu yıkadı. Kukusu boşluğun etrafında sıkıca kenetlendi, sadece onun dindirebileceğini bildiği derin bir acı.

"*Kahretsin*, evet... Jamie, *lütfen*," diye yalvardı. "Sana Şimdi ihtiyaım var."

"Ben varım. Söz veriyorum." Adam onun üzerine doğru ilerledi, vücudunun giriŐine doğru ilerlerken onu tekrar öptü ve iaine girmeye başladı.

Nefesini tuttu ve ona yapıştı. Adam çok büyüktü, onu geriyordu ama acı verecek kadar değil. Bunun yerine, hafifçe ileri geri sallanırken, kısa itıŐlerle iainde çalışırken her santimini hissetmesini sağladı.

Sonsuza dek sürecekmiŐ gibi geldi ama sonra tamamen yerine oturdu ve geri çekilerek ona baktı.

"Sen Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın," dedi ona, kadın onun etrafında kenetlenirken, amı daha fazlasına ihtiyaç duyarak zonkluyordu. Yanaklarına sıcaklık vurdu ve hızlı bir öpücük almak iain uzandı. Böyle bir Şeye ne diyebilirdi ki? Adamın gözlerindeki sayęı dolu bakıŐa nasıl tepki verebilirdi?

O da tehditlere baŐvurdu.

"Eğer kıpırdamazsan, hemen Şimdi," diye hırladı. "Seni bu yataktan atarım ve bütün gece lanet olası yerde uyumak zorunda kalırsın."

Sırıttı, gözlerinde eğlence vardı. "Leydimin emrettiği gibi."

Bir kolunu başının yanındaki ele dayayarak geri çekildi ve tekrar iaine girerken gözlerinin iaine baktı. Sonuna kadar. Uzun bir hamleyle. Kadın inledi. Sonra tekrar yaptı, tekrar, her seferinde daha sert ve daha hızlı.

İnlemeleri ve nefes alıŐları odayı dolduruyor, ten tene değen erotik seslerle yarıŐıyordu. Hava artık soğuk değildi, kadının teni adamınkine değdiği yerde ısınmıŐtı. İnledi ve bacaklarını adamın zayıf kalçalarına doladı.

Hareketleri yavaŐladı ve başını eğerek nefesinin altında hafifçe küfretti. "Kahretsin güzelim, daha hazır olmadan beni boŐaltacaksın."

Sırıtarak ellerini onun muhteşem vücudunda gezdirdi. "I-"

Ama cümlesini bitiremedi. Adamın ağzı kadıninkinin üzerine kt ve kadın sert, baskın öpücük ve adamın bedeniyle ondan talep ettikleri dışında her Şeyi unuttu.

Hareketleri hızlandı, büyük, güçlü formunun her santimi ikisine de zevk vermek iain eğildi. Kadının tek yapabildiği ona tutunmak, birlikte zevk peşinde koŐarlarken kalçalarını onunkilere doğru sallamaktı.

Isı ve gerilim gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Öpücüğü, dilinin ve sikinin çifte penetrasyonu onun felaketi idi. Daha hazır olmadan, yeniden parçalanmaya başladığını hissetti. Nefes alış kesildi, kalçaları da onu takip etti ve adam gözlerinin içine bakmak için geri çekildiğinde inledi.

"Sorun yok güzelim," diye mırıldandı elini vücutlarının arasında kaydırarak. "Bırak gitsin. Her şeyini bana ver."

Zeki parmakları klitorisini buldu ve kadın kendini kaybetti. Ecstasy durdurulamaz bir dalgayla içinde patladı. İçinden geçip onu altına alırken sessizce çığlık attı. Adamın sikini sıkıca kavradı ve tüm gücüyle sağlamaya başladı.

İnledi, neredeyse üzerine yığılacaktı ve sonra kontrolü elinden gitti. Bir hırıltıyla kalçasını kavradı ve içine güç verirken onu sıkıca tuttu. Her sert itiş, kadının aldığı zevki daha da artırıyordu.

Bir, iki... üçüncü hamlede kendini onun derinliklerine gömdü ve başını geriye atarak kendi salıverilişini yukarıdaki kırıslara kükredi.

"O Aman Tanrım, Holly, mı? Muscles ile mi yattın?"
Audrey'nin zafer ılığı çizgiye renk getirdi
Holly'nin yanakları şişti ve telsiz ünitesini bir an için göğsüne yaslayarak birilerinin duymuş olma ihtimaline karşı etrafına bakındı.
Tekrar kulağına götürdüğünde "Şşşt," diye uyardı. "Burada insanlar var, biliyor musun? Seni duyabilirler!"
"Umurumda değil!" Audrey kıkırdadı. "Benim kızım biraz alıyor ve zamanı geldi! Dean'in yatakta berbat olduğunu *biliyordum*! Peki, Muscles nasıl biri? Bir aygır gibi yapılı ve bütün gece dayanabilir mi?"
Holly, arazi aracının ucundan Jamie'nin kulübenin arkasındaki son ren geyiklerini indirdiği yere bakarken dudaklarının hafifçe kıvrılmasına engel olamadı. Tesisin Noel geçit törenine bir saatten az bir süre kalmıştı ve Noel Baba'nın kızağı çoktan burada, bağlanmaya hazırды.
"Adı Jamie. Ve... oh evet." O da kıkırdadı. "Her iki konuda da. Ve sonra bazılarında. Şöyle diyelim... Dean kim?"
Audrey sıranın aşağısına doğru seslendi. Dean'den hoşlanmadığı ve Holly'ye kötü davrandığını düşündüğü gerçeğini hiçbir zaman gizlememişti. "Yürü be kızım! Elbette Noel'de kiminle öpüşürsen sonsuza dek senin olacağını biliyorsun. Noel'in kuralları bunlar."
"Psshhht! Saçmalama," diye karşılık verdi Holly. "Christmas Falls'ta olan Christmas Falls'ta kalır."
"Hayır. Uh-uh, sanırım orası Vegas."
"Bunu Noel Şelaleleri hakkında yapacağım." Gülümsedi ve Snowy'yi geçici ağıla götüren Jamie'yi izledi. Jamie

Yine bir tişörte kadar soyunmuştu ve yardım edemedi ama geniş sırtına ve dar kot pantolonunun içindeki kışına hayran kaldı.

"Ah, burada Noel Baba'yla birlikte olan birini arzularak cehenneme gideceğim," diye fısıldadı.

Yine de Audrey'nin Jamie'nin sonsuza dek onun olacağına dair sözleri onu çok etkiledi. Her ne kadar geceleri çok ateşli geçmiş olsa da, yakında ayrılacaktı. Ve her nasılsa, sonsuza kadar oynamakla ilgili sözlerine rağmen, her şeyin özünde Jamie'nin küçük bir kasaba çocuğu olduğu anlaşılıyordu. Dışarı çıkmış ve dünyayı görmüştü ama yine de eve dönmüştü. Gerçek dünyanın dehşetinin uzak tutulduğu burayı onun için terk etmek istemesine imkân yoktu.

İçini çekti ve sonra bir demet çiçek ana otel binasının sonundan dolaşırken doğruldu. Bu havaya hiç de uygun olmayan İtalyan derisi ayakkabıları ve tasarım bir takım elbisenin bacaklarını gördüğünde ensesinde bir ürperti belirdi.

Dean.

"Kahretsin. Audrey, gitmem gerek. Dean geldi." "Kahretsin. Tamam, bebeğim. Bana ihtiyacın olursa ara." "Teşekkürler."

İletişim cihazını cebine koyan Holly, Dean'i geyiğe ya da Jamie'ye yaklaştırmadan yakalamak için otoparka doğru yola koyuldu.

"Dean?" Tam önünde durarak onun sözünü kesti. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Holly!" Kocaman buketin etrafına bakarken gülümsedi. "Senin için buradayım bebeğim. Senden özür dilemek ve romantik bir Noel hafta sonu geçirmek için geldim."

Çenesi o kadar düştü ki bir çizgi filme benziyor olmalıydı. "Bir, bana öyle deme. Ve ikincisi, tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Zaten en başından beri birlikte değildik!"

Gülümsemesi bir nebze azaldı ama hemen kendini yeniden gösterdi. "Bunu nasıl söylersin bebeğim? İki yıldır birlikte yaşıyorduk!"

Omurgası boyunca soğuk terler döküldü. Sesi otelin arka tarafındaki herkesin ilgisini çekecek kadar yüksekti. Jamie de dahil. Adamın doğrulduğunu, yüzündeki yasaklayıcı ifadeyle onlara doğru baktığını gördü.

Doğru şimdi, yine de, onun daha büyük sorunları vardı uğraşması gereken .

Yani ipucunu anlamayan eski bir erkek arkadaş.

"Birlikte yaşamak mı? Evet, bazen aynı mekânı paylaştığımız oluyordu ama nadiren aynı anda. Ya sen iş seyahatindeydin ya da ben görevdeydim." Muhtemelen birlikte toplam altı hafta geçirmişlerdi. Ve altı hafta birlikte yaşamak anlamına gelmiyordu.

"Holly? Burada bir sorun mu var?" Jamie'nin derin sesi hemen arkasından geliyordu ve Holly rahatlayarak kendini onun kollarına atmak istedi. Ama yapmadı. O yetişkin bir kadındı ve bir erkeğin onun için savaşmasına ihtiyacı yoktu.

"Hayır," diye başını sertçe salladı. "Sorun değil. Eski erkek arkadaşım sopanın yanlış ucuna sahip ve ayrılmak üzere."

"Eski erkek arkadaş mı?" Jamie sert bakışlarını Dean'e çevirdiğinde havadaki ekstra soğukluğu hissetti. "Sen uzaylı hastanesinde ağır yaralıyken seni yalnız bırakan kişi mi?"

Dean gözünü bile kırpmadı, öne eğilerek Jamie'ye elini uzattı. "Dean Faulkner, Faulkner Gen-Mod'dan."

"Jamie Kringle. Noel Şelaleleri'nden," dedi Jamie ve uzanarak Dean'in elini kendi büyük elinin içine aldı. Holly bir an için Jamie'nin daha güçlü olduğunu kanıtlamasıyla Dean'in yüzünde acının alevlenmesini bekledi ama bunu daha iyi bilmeliydi. Jamie'nin erkekliğini kanıtlamak için böyle numaralara başvurmasına gerek yoktu.

Dean'in gülümsemesi kayboldu. "Hayır, değilsin."

"Sanırım adam kendi adını biliyor." Holly kıkırdadı.

"Hayır. Ciddiyim." Dean ona baktı ve ilk kez yüz ifadesinde hiçbir yapmacıklık görmedi. "Buraya gelirken Jamie Kringle'ın yanında oturuyor olmam gerekiyordu."

Omuz silkti. "Yani, planladığımızdan erken döndü. Önemli değil."

Dean ikisinin arasına baktı. "Hayır, anlamıyorsunuz. Jamie Kringle geri geldi. Ambarda. O öldü Holly. Bu adam bir sahtekâr."

Onu kaybetmişti.

O ressam eski erkek arkadaşı yalan söylediğini, gerçek Jamie Kringle'ın öldüğünü söylediği anda onu kaybetmişti. Gözlerinin ve vücut dilinin arkasındaki panjurların indiğini görmüştü. Ona bakışı değişmişti.

K'laus içini çekti ve başını kaldırarak büyük bir gürültüyle arkasındaki duvara çarpmasına izin verdi. Tekrar ve tekrar. Ne kadar sert vurduğu önemli değildi, zaten orada zarar verecek bir şeyi de yoktu. Son zamanlardaki başarıları da bunu kanıtlıyordu.

Ne düşünüyordu ki?

Tüm o insan şovlarını izlemişti. İnsan kadınların dürüstlüğü değer verdiğini *biliyordu*. Ama sorun da buydu... düşünmüyordu. Belli ki. İlişkileri fiziksel hale gelir gelmez yapması gereken şey, tam olarak kim ve ne olduğunu açıklamaktı.

Yine de... *"Hey, Kelarris, sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Ben aslında Jamie Kringle değilim. Seni takip etmek ve sana için ölü bir erkeğin kimliğini aldım. Evet, ben de uzaylı uzay istasyonunda yan yatağında yatan uzaylı canavarım. Oradaydım çünkü kendi türüm bile tehlikeli olduğumu düşünüyor ve beni idam edip etmemeye karar vermeye çalışıyorlardı."*

Evet, bu hiç iyi gitmeyecekti.

Aslında, bir imparatorluk geri alma ekibinin onu gözaltına almak için çoktan gelmemiş olmasına şaşırılmıştı. Başını kaldırarak hücresinin parmaklıklarından dışarıya ve Christmas Falls polis departmanını oluşturan tek odaya baktı.

Normalde polis teşkilatı kavramı onu eğlendirir ve büyülerdi. İmparatorlukta aynı şekilde sivil barış muhafızları yoktu. Olsaydı bile, hiçbiri bir *Izaean*'ı böyle bir hücreye kapatmayı düşünmezdi. Parmaklıklar... hatta duvarlar bile kanlı öfkeye dayanamayacak kadar inceydi.

Kanındaki öfke artık tamamen yok olmuştu. Ergenlik çağına girdiğinden beri kanına musallat olan lanet, her zaman var olan, etrafını saran ve gardını düşürdüğü anı bekleyen o yorulmak bilmez canavar artık yoktu. Ya da en azından o kadar yatıştırılmıştı ki artık orada olmayabilirdi.

Kendini buradan kurtarmak için bile bu gücü toplayamadı. Ne anlamı olabilirdi ki? Tek yapacağı Holly'nin, onu artık istemeyen dışının izini sürmek olacaktı.

Çünkü ona yalan söylemişti.

Meselenin özü de buydu.

Onun insan olmadığını bilmiyordu. Bir uzaylı. Gözlerine, kalbini ve ruhunu parçalayan o korkunç, kapalı bakışı yerleştiren şey bu değildi... aynı canavarı kanında keskin kılan şey

sefalet ve acıyla. Hayır, olduğunu söylediği *kişi* olmadığını öğrenmekti. Olduğunu söylediği kişi olmadığını.

İnledi ve polis departmanının kapısının açılmasını görmezden gelerek başını tekrar geriye attı. Boku yemişti çünkü kadının bu yalanı görmezden gelmesini sağlayabilse bile, hâlâ gereken daha büyük bir yalan, kendi türüne ait bir yalan vardı.

"Yanlış bir şey yapmadığı halde torunumu neden gözaltında tuttuğunuza dair bir açıklama istiyorum?"

K'laus, bölümün önünden gelen derin ve öfkeli bir sesle başını kaldırdı.

Şaşkınlıkla Kris Kringle orada duruyordu, beyaz saçları şerit aydınlatmanın altında neredeyse ışıltılıydı. Dışarıda, Kris'in arkasındaki pencereden görülen hava yine şiddetlenmişti ve yaşlı insan bir an için bunun bir parçası gibi göründü - karanlığın, karın ve kaosun fiziksel bir tezahürü. Bir an için neredeyse yaşlı adamın Aesii'a'dan biri olduğuna inanacaktı ama sonra başını salladı ve bu tuhaf düşünce kayboldu.

"O... şey, o Çavuş Kringle değil ve korkarım ölü askeri personeli taklit etmek bir suçtur," dedi masadaki memur, yaşlı adamı üzmemek istemiyormuş gibi dikkatlice. Muhtemelen az önce Kringle'in ölmüş torunundan bahsettiği için.

Draanth ve K'laus onun gibi davranmıştı. Bilmiyor olsa bile, yine de yapılması gereken boktan bir şeydi.

"Hayır, o Çavuş *Jamie* Kringle değil," dedi Kris, iç geçirdiğini belli eden bir ses tonuyla. "Ama kayıtları kontrol ederseniz, onun Çavuş *Carl* Kringle olduğunu göreceksiniz. Jamie'nin ikiz kardeşi."

K'laus hücrelerinde, sırtını boyalı tuğla duvara dayayarak dondu kaldı. Böyle bir şey olamazdı. Kasabaya gelip de henüz gelmemiş bir adamla karıştırılma ihtimali bir yana, kendini ölü adamın kardeşi olarak tanıtmaya ihtimali de... İmkânı yok.

Kris polis memurunu K'laus'un hücrelerine doğru yönlendirerek, "Retina taramasını kontrol edin," diye emretti.

İnsanın gözünü yakalamaya çalıştı ve onu retina taramasından kesinlikle geçemeyeceği konusunda uyarmaya çalıştı. Christmas Falls'ta böyle bir şeye *izin verildiğini* bile sanmıyordu. İleri teknoloji yok, broşürde öyle yazıyordu. Sistemler onun insan olmadığını kaydeder kaydetmez, her türlü alarm zili . Bu

"Noel Şelaleleri" demenizden daha hızlı bir şekilde imparatorluk kurtarma ekibi kapıyı kıracaktır.

Polis memuru K'laus'a bakarak, "Pekâlâ Bay Kringle, öyle diyorsanız," dedi. "Şimdi, herhangi bir sorun istemiyorum, efendim. Parmaklıklara doğru ilerleyin lütfen."

"Elbette," diye kabul etti K'laus ve kendini sert banktan kaldırdı. Bunlar şimdiye kadar yüzleşmek zorunda kaldığı en kötü koşullar değildi. *Parac'Norr'la* kıyaslandığında burası neredeyse lüks bir konaklama yeri.

Bu yüzden iyi bir çocuk gibi parmaklıkların önünde durdu, elleri hala önünde bağlıydı, geldiğinde ona taktıkları aptal plastik kelepçelerle.

"Bunu yapmana gerek yok, biliyorsun değil mi?" dedi öne doğru eğilirken, sözleri retina tarayıcısıyla uğraşan subaydan çok yaşlı insan içindi. *Izaean*'ın sahip olduklarına kıyasla bile arkaik bir ekipmandı ve en iyi zamanlarda bile huysuz görünüyordu. Geldiğinde onu taramalarının nedeni de buydu.

"Saçmalık!" Kringle gürledi, derin sesi K'laus'un geldiğinden beri her Noel Baba temsilinden maruz kaldığı *ho-ho-ho*'dan bir adım ötedeydi. Böyle bir sesle, beyaz sakalından bahsetmiyorum bile, kasabanın büyük gösterisinde Noel Baba rolünü üstlenmemesi bir mucizeydi. Ama bunu yapmış olsaydı, burada K'laus'u hapisten kurtarıyor olmazdı.

Parmaklıkların diğer tarafındaki insanın yüzüne tuttuğu makine hafifçe biyledi ve gözüne bir ışık huzmesi geldi. Göz kırpma dürtüsüne direndi ve işlem bitene kadar hareketsiz kaldı.

"Şey, ben-" diye mırıldandı memur, kaşları o kadar kalkmıştı ki neredeyse saç çizgisiyle birleşeceklerdi. "Eşleşme kayıtlı. Çavuş Carl Kringle, emekli."

K'laus da en az insan kadar şaşırmıştı ama bir şekilde ifadesini nötr tutmayı başarmış, hatta biraz da sinirlenmişti. Tam da sahte bahanelerle kilit altında tutulan bir erkeğin yapacağı gibi.

"Artık biliyorsun," diye homurdandı. "Peki beni buradan çıkarmaya ne dersin?"

Polis memurunun onu dışarı çıkarması uzun sürmedi, karışıklık için bolca özür diledi. İnsanın onu kapıdan çıkarmak için istediği yığınla evrak işi sırasında çenesini kapalı tuttu. Çünkü

İşlerini bitirir bitirmez Kris Kringle'a döndü ve yaşlı erkeğin onu izlediğini gördü.

"Senin torunun olmadığımı biliyorsun," dedi açıkça.

Kris başını salladı, gözlerinin kenarlarındaki derinin kırışmasında bir miktar eğlence vardı. "Hayır. Bunu biliyorum."

"Ben insan bile değilim."

İşte. çıkmıştı.

Kris'in yüz ifadesinin buruşmasını, şok içinde iki büklüm olmasını bekledi. Bu bilgi her an aklına gelebilirdi. Ama yaşlı insan orada öylece durmuş, ona bakıyordu.

"Biliyorum."

"Ben bir *Izaean*'ım," diye devam etti. "Lathar'ın en kötü türü. Bir berserker."

Kris gülümsedi, boğazının arkasında küçük bir eğlence homurtusu vardı. "Bu çok uygun."

"Nereden biliyorsun? Ve neden bana yardım ediyorsun?" Kollarını kavuşturmuş, yaşlı insana dik dik bakıyordu. "Neden bir insan tüm bunları bir uzaylı için yapsın ki? Hem de tanımadığı *tehlikeli* bir uzaylı için?"

"Buna Noel'in büyüğü diyelim. Ne dersiniz?" Kris gülümsedi. "Peki bir uzaylı, *iyi* bir insan neden bundan men edilsin? Noel'in büyüğünden? Şimdi, burada dikilip duracak mısınız yoksa o güzel genç bayan kaleci için bir şeyler yapacak mısınız? Hani şu götveren eski sevgilisi olan?"

Ruh hali dibe vurdu.

"Ne ki? Adım hakkında yalan söylediğimi biliyor. Nasıl olur da "Ona türüm hakkında da yalan söylediğimi mi söyleyeyim?"

"Bana sen söyledin." Kris eskisi kadar açık sözlüydü. "Açıkla. Yapabileceğin tek şey bu. Eğer seni dinlemiyorsa, sana bir şans vermeye hazır değilse, bu onun sorunu... senin değil. *Ama* bence iyi olacaksın. Şimdi ne bekliyorsun? Hemen karakola git!"

K'laus gözlerini kırıştırdı. "İstasyon mu?"

Kris'in ifadesi ciddileşti.

"Evet, senin kız Christmas Falls'tan ayrılıyor. Bu gece."

LNoel Şelalelerinden ayrılmak düşündüğünden daha zordu. Holly trenini beklerken peronda durmuş, mendiline burnunu çekiyordu. Kendi kendine, sürüye veda ederken yüzünü ren geyiklerinin tüyelerine gömdüğü için alerjisi olduğunu söyledi.

Ama o bundan daha iyisini biliyordu. Alerji değildi. Geyiklerden ayrılmak kendi kalbini söküp atmak gibiydi. Sadece birkaç gün içinde kalbine kurt gibi girmişlerdi. Yırtıcı hayvan bağımlısı olduğunu itiraf etmiş olsa da, duyduklarının daha yumuşak, daha şefkatli doğası o kadar sıcak ve rahatlatıcıydı ki ayrılmak istememişti.

Ama yapmak zorundaydı. Dean gelip Jamie konusunda gözlerindeki perdeyi kaldırmakla kalmamış, thylacine işinin başlangıç tarihinin öne çekildiğini de bildirmişti. Tabii hâlâ istiyorsa.

Aslında gözyaşlarını soğuk parmaklarıyla yanaklarından sildi. Daha çok, hâlâ çalışmak istiyorsa hemen şimdi gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Çünkü Dean tam bir pislikti. Uzlaşma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanınca ona bir ültimatom vermişti: Ya şimdi ayrılacak ya da başka bir iş arayacaktı.

Uzaktan gelen bir tren düdüğü sesiyle çenesi gerildi. Buraya geldiğinde, mekânın retro-şıklığı onu çileden çıkarmış ve ayrılmak için sabırsızlanmıştı. Ama şimdi, yolun geçtiği tepelerin üzerinden görünen buharı kederle izliyordu. Bu, onun buradan ayrılacağının işaretiydi ve ayrılmak istemediğini fark etti.

Ama zorundaydı.

Dean her şeyin eski haline dönmesini istemediği için onu işiyle tehdit ederek üstünlük sağladığını düşünüyordu. Ve neden gecenin içindeki gemilerden biraz daha fazlası oldukları, kendilerini aynı yerde bulduklarında faydaları olan ev arkadaşları oldukları bir ilişkiye geri dönmek istesin ki? Ya da Dean'ın katıldığı şık davetlerde onun için kullanışlı bir artı bir olduğu bir ilişkiye. Şirketi için çalışırken neredeyse ölümcül bir yara aldığında, Dean'ın onun başucuna koşmak yerine dairesini kapatıp yeni bir baş bilim adamı işe aldığı bir ilişki.

Tepelerin üzerindeki buhar kalınlaşıp belirginleşirken, bu bile tek başına *hayır* demesi için yeterli olurdu, *diye* düşündü. Artık düdük sesini bile duyabiliyordu. Aşağı uzanarak küçük el çantasını yaklaştırdı.

Şimdi aklı başına gelmişti, ona sadece önceki ilişkilerindeki güçlü yanları ya da eksiklikleri üzerinden nerede inmesi gerektiğini söylemişti. Ve bu Jamie'yi düşünmeden önceydi.

Nefes alış veriş göğsünde acıyla tekledi. Her zaman vebadan kaçır gibi uzak duracağını söylediği yakışıklı bir büyücüye sert ve hızlı bir şekilde aşık olmuştu.

Bu tipleri defalarca görmüştü. Görünüşlerini bir silah gibi kullanıyorlar ve çoğu insan *hala* çekici insanların iyi olduğunu varsaydığı için bundan kurtuluyorlardı. Sanki yakışıklı olmak onların doğuştan iyi oldukları anlamına geliyordu. Bunu kitaplarda ve holomovilerde her zaman görürdünüz. Kötü adam her zaman iğrenç görünürdü. Sanki görünüşü, içindeki yozlaşmanın görsel bir göstergesiydi.

Ama o daha iyi biliyordu.

En iğrenç insanlardan bazıları en iyi görünüyordu. Dış görünüşleri içleriyle uyuşmaz ama bir maske görevi görürdü. İnsanlığın bir bütün olarak bunu şimdiye kadar anlamış olması gerekirdi.

Jamie'nin kötü olduğunu düşündüğünden değil. Aksine. Ama o bir yalancıydı.

Tanrı aşkına, adı Jamie bile değildi... "Holly?"

Sanki onu düşünmek aklına onu getirmiş gibi, Jamie'nin tanıdık derin sesi arkasından duyuldu.

Kalbi acı dolu bir şekilde çarptı ve döndüğünde onu arkasında dururken buldu. Hâlâ aynı kıyafetleri giymişti.

Daha önce, tatil köyü polisi onu götürdüğünde, bilekleri fermuarla bağlanmıştı çünkü ona uyacak kadar büyük kelepçeleri yoktu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Onun gideceğini nereden biliyordu? Sonra başını salladı. "Biliyor musun Jamie, önemli değil... Senin adın ne *ki*? Sana böyle seslenmeye devam edemem. Bu senin adın değil."

Bir adım öne çıktı, ellerini sanki kaçmak üzere olan ürkek bir geyikmiş gibi uzattı. Gözlerini dolduran ürkeklik ve sefalet, kadının karnına bir yumruk gibi inmişti.

Bir grup tatilci arkasındaki platforma doluşunca bir adım daha yaklaşmak zorunda kaldı. Geri adım atmayı reddederek çenesini kaldırdı.

"Benim adım K'laus," dedi dikkatle, gözlerinde teslimiyet vardı. Sanki onun kendisine inanmamasını bekliyormuş gibi.

"Mevsime uygun," diye kuru bir yorum yaptı. "Neden yalan söyledin?"

Bir an için gözlerini kapattı, sanki olacaklar için kendini hazırlıyordu. Tekrar ona baktığında, artık Jamie değildi. O... başka bir şeydi. Onu hem korkutan hem de içine çeken bir şey.

"Çünkü ben insan değilim, Holly. Ben *Izaean*'ım."

Donakaldı, şaşkınlıktan nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. *Izaean*. Bu ismi biliyordu... Izaean'ın ne olduğunu biliyordu. Bir uzaylı, hem de herhangi bir uzaylı değil. Lathar'ın, yani insanlığın ittifak kurduğu uzaylıların korktuğu türden bir uzaylı. ...

"*Sen*," diye nefes aldı, gözleri kocaman açılmıştı. Onu bir yerden tanıdığını . "Sen yanımdaki yataktaydın."

Başını salladı, iri gövdesi kıpırdamadan onu izliyordu. "Seni getirdiklerinde oradaydım. O kadar solgundun ki hayatta kalabileceğini düşünmemiştim. Ama vücudumdaki her hücreyle yaşamamı istedim. Monitörlerinizi izlemeye başladım, durumunuzda bir değişiklik olursa şifacıları uyarmaya hazırdım. Bu beni öfkemden kurtardı, odaklanmamı sağladı."

İstasyonda kaldığı döneme ait yarım yamalak hatırladığı ayrıntılar ortaya çıktı. Ağrı kesiciler ve diğer ilaçların etkisiyle yarı baygındı, acıdan sayıklıyordu ama bazı şeyleri hatırlıyordu. Kendisinininkinin yanındaki bölmedeki devasa uzaylı gibi.

"Kükrüyordun. Güç alanlarına saldırıyordun," dedi ve başını salladı.

"Ben... kendimde değildim," diye itiraf etti. "Kanlı bir öfke içindeydim. Beni bundan sen kurtardın."

Ona doğru bir adım atmaktan kendini alamadı. O bir uzaylıydı... Her nasılsa bu bir sürprizdi, yine de şimdi görebiliyordu. *Çok büyüktü.* Sanki daha büyük hatlar üzerine inşa edilmiş gibiydi. Ve onda başka bir şey daha vardı, tanımlanamayan ama kesinlikle insan olmayan bir şey.

"Neden oradaydın? Yaralandın mı?"

Ona bakmaktan kendini alamıyordu. İstasyon hastanesinden taburcu edildiğinde ve buraya geri dönerken uzaylılarla konuşmuştu ama hiçbiri onu onun kadar büyülememişti.

Yüz ifadesi bir an için utançla çarpıldı.

"Hayır, Holly." Adam kızın eline uzanırken sesi alçaktı. Elini tutmasına izin verdi, dokunuşu içini ürpertti. "Yaralanmamıştım. Kısıtlanıyordum. Beni acılarına son verip vermeyeceklerine karar vermeden önce test edildim ve dürtüldüm. Tamamen kan öfkesine kapılmıştım ve kurtulamıyordum. Ta ki seni görene kadar. *Sen* beni kendime getirdin, *Kelarris*."

"Bana daha önce de böyle seslenmiştin. Bu ne anlama geliyor?" diye nefes aldı, birlikte geçirdikleri gecenin anısı aklına geldi. Aman Tanrım, bir uzaylıyla yatmıştı.

Ve iyiydi. İyiden de öteydi. Onunla daha önce hiçbir insanla yaşamadığı bir bağ hissetmişti.

"Sevgili demek," diye mırıldandı başparmağını elinin tersinde gezdirirken. "Hayatımın ışığı demek. Sen benim her şeyimsin ve artık nefes alamayacağım güne kadar seni seveceğim anlamına geliyor."

"Ah..." diye nefes aldı. Ona duyduğu öfke kaybolmuştu. "Bu yüzden mi beni takip ettin? Bunun için..."

Başını salladı. "Seni gördüğüm an senin oldum. Seni benim olmaya ikna etmek için kaçtım ve seni buraya kadar takip ettim."

Kaşlarını çattı. "Ama neden Jamie gibi davrandın?"

Nazıkçe gülümsedi. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Buraya geldiğimde biri beni Jamie Kringler sandı ve ben de bunu kabul ettim."

Dudaklarını büzdü. "Artık yalan yok. Anlaşıldı mı?"

Bakışları onunkilere kaydı. "Yani..."

Bir uzay istasyonundan kaçmış ve onu Dünya'da bulmuştu. Dahası, hastayken ona koruyucu bir melek gibi göz kulak olmuştu. Ve... sıcak paylaşmanın arasında bir yerde

Çikolata ve Snowy'yi o kurttan kurtardıktan sonra ona çok aşık olmuştu.

Küçük bir gülümseme verdi. "Tekrar söyle."

Onu kollarının arasına alırken gülümsemesi bilmişti. "Neyi tekrar söyleyeyim? Bize karşı olan tüm olasılıklara rağmen seni sevdiğimi. Seni ilk gördüğüm andan beri sevdiğimi. Holly, iddiamı kabul edip beni eşin olarak kabul eder misin?"

"Koca," diye düzeltti onu. "Ya da eş, hangisi olduğu umurunda değil. Evet! Yapacağım. Şimdi... Noel'deyiz, K'laus. Sadece çeneni kapa ve beni öp, tamam mı?"

NOEL GÜNÜ

K'LAUS'UN HAYATI sadece bir gezegen dönüşü kadar kısa bir sürede değişmişti. Daha dün bir hücrede çürüyor, kaçınılmaz imparatorluk geri alma ekibinin gelişi üzerine kendi infazını düşünüyordu. O, kana susamış bir *İzaean*'dı, hiç şüphesiz onun kaçışını tuğlalarla örüyorlardı ve bir yerlerde bazı insanlara öfkelenmesi ihtimaline karşı onu yakalamak için çaresizdiler.

Şimdi Kris Kringle'ın ailesinin birkaç üyesinin arasına sıkışmış, geniş kanepede oturmuş, elinde gazlı ve alkollü bir bardakla Holly'nin bir grup çocuğu Noel Baba'nın ren geyikleriyle ilgili bilgilerle eğlendirmesini izliyordu.

Narin ve güzel eşini seyretmenin keyfini çıkarırken düşünceleri durakladı. Talebini kabul etmişti ve şu anda bile parmağında bir yüzük parlıyordu. Görünüşe göre diğer insan ritüellerinin de tamamlanması gerekiyordu ama umurunda değildi. *Onun* kızıydı, geceyi onun kollarında geçirmişti. Uyumamıştı ama...

Karışık bir topluluk için kesinlikle uygun olmayan düşüncelerden sıyrıldı ve nişanı duyurduktan sonra adet olduğu üzere şampanyadan bir yudum almak için kadehini dudaklarına götürürken gülümsedi. Hoşuna gitmişti, keskin ve

kabarcıklı ve kan öfkesi buna hiç tepki vermedi. Bileklerindeki koyu renkli izler dikkatini çekince gülümsedi.

O bir *Izaean*'dı ve kana susamıştı. Kelimenin tam anlamıyla... Bu sabah en güzel Noel hediyesiyle uyandı.

Çiftleşme izleri bileklerini çevreliyordu. Tanrılar onun ve Holly'nin çiftleşmesini kutsamış, Holly'nin gerçekten de onun olduğunu ve birbirleri için yaratıldıklarını şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlamışlardı.

"Selam yakışıklı." Holly parlak bir gülümsemeyle onun yanındaki koltuğa oturdu. "Öğle yemeğinden sonra kaçmaya ne dersin?"

"Buna izin var mı?" diye mırıldandı, eğilip dudaklarından bir öpücük daha çalmaya karşı koyamadı. Bütün geceyi onu öperek geçirmişti ama bu yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı. "Gerekli tüm şenliklere katılmamanın cezaları yok mu?"

Ona doğru eğilirken kıkırdadı, vücudunun hafif ağırlığı onunkine sıcak ve hoş geliyordu. "Sanırım yeni nişanlandığımız için bizi serbest bırakacaklar."

"Umarım öyledir."

"Biliyorsun," dedi usulca, sadece onun duyabileceği şekilde, gözleri sıcaklık ve sevgiyle kararmıştı. "Bu işe gelmek istememiştim. Geyiklerle ilgili hiçbir şey yapmak istemedim ama bunun yerine bana tatil köyünde yeni bir iş ve kendi uzaylı kahramanımı getirdi. Seni seviyorum."

Göğsünün ortasından sıcaklık yayıldı ve burnunu burnuna sokmak için eğildi. "Ve ben seni seviyorum. Nefes almayı bırakıp yıldızlarla bir olacağım güne kadar seni seveceğim. Ve sonra seni sonsuza dek seveceğim."

EPİLOG

Audrey Callahan dünyanın en şanslı kızı ya da en şanssızıydı. Sorduğun aile.

Şanslıydı çünkü yıllarca iki, hatta bazen üç işte çalıştıktan sonra, bir şekilde Dünya yörüngesindeki yeni üssün sivil sektöründeki ilk insan işçilerden biri olarak birinci *sınıf* bir iş bulmuştu.

Şanssızdı çünkü küçük kuzeni Demi'nin ona altı yaşındaki bir çocuğun mutlak güveniyle anlatmaktan çok hoşlandığı gibi, canavar olan ve insanları kahvaltıda yemekten hoşlanan uzaylılar olması *kaçınılmazdı*. Ya da akşam yemeğinde. Ya da gece yarısı atıştırması olarak... Her şey günün saatine ve ne kadar yaratıcı hissettiğine bağlıydı.

Ancak şu anda, nakliye aracından inip yeni üssün hava kilidine adımını attığında, Audrey yüzüne yayılan sırtışı engelleyemiyordu. Hava kilidi cam kenarlı bir koridora açılıyor ve uzay istasyonunun ya da azından sivil sektörünün tüm ihtişamı ona gösteriliyordu.

Cam kubbelere her yerdedi, bazılarının içinde parklar vardı, bazıları ise devasa spor stadyumlarına benziyordu. Altında alışveriş merkezi vardı; ofis ve konut blokları kuleleri yüksekte yükselirken, mağazalar, barlar ve diğer işyerlerinden oluşan yarım daire şeklinde bir duvar.

Dönerek gözlerini açtı, üst kısımları görebilmek için kendini cama doğru bastırmaya çalıştı. Hayır, onları göremiyordu, bu açıdan değil. Ne kadar *büyüklerdi*?

"Biliyor musun," diye bir ses duyuldu arkasından. O kadar derindi ki, sanki dağlar birbirinin üzerinden geçiyormuş gibi geliyordu.

Vücudunun alt kısmına o kadar yoğun bir şekilde yayıldı ki, nefesini tutmak zorunda kaldı. "Annem hep derdi ki, kış rüzgârları yer değiştirirse cama yapışıp kalırsın."

Yanakları alevlendi, doğruldu. Kahretsin. Yeni patronu Utak Tev'le burada buluşması gerekiyordu ve yapmak isteyeceği son şey kendini aptal durumuna düşürmekti.

Döndüğünde kendini bir canavarla yüz yüze buldu. Kırmızı ve gri tenli, takım elbise giymiş bir canavar.

Boğazı kapanırken sesi dondu, ağzı sessizce hareket etti. *Çok büyüktü.* Boynuzları ve... geri geri giderken gözleri büyüdü... bir kuyruğu vardı.

"Sen... sen..."

Daha fazla ilerleyemedi. Arkasındaki bir şeyin üzerine düşüp sertçe kışının üzerine indiğinde sözleri kesildi. Gözlerini sıkıca kapatarak, pençeli ellerin kendisini parçalamasını beklerken nefesini tuttu.

Demi haklıydı. Uzaylılar canavardı ve şimdi o da bir atıştırma olacaktı...

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim

NOEL İÇİN BİR UZAYLI BERSERKER!

Umarım siz de K'laus ve Holly'nin hikayesini okurken en az benim kadar keyif almışsınızdır!

Lathar Savaşçıları serisinin bir sonraki kitabı

Murphy'nin hikayesi olacak. Seriyle ilgili en son güncellemeler için haber bültenime katılın.

BURAYA KAYDOLUN

YAZAR HAKKINDA

Mina Carter, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan romantizm yazarlarından biridir. İngiltere'de kocası, kızı ve bir tankla birlikte yaşıyor.
Staffordshire Bull Terrier ve otoriter bir kedi.

Mina ile çevrimiçi bağlantı kurun:

minacarter.com

Mina'nın VIP okuyucu listesine katılın ve ilgili haberleri ilk duyan siz olun VE abonelere özel bonus içerik, çekilişler, özel teklifler ve ücretsiz okumalara hak kazanın!

, hemen kaydolun!

BURAYA KAYDOLUN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.